

Γιάννης Καρόζης

ΟΙΚΙΑ ΠΑΤΡΟΣ

**Εκατό χρόνια Σποργής, Πίστης,
Ανθεκτικότητας, Αγάπης, Απώλειας**

Τίτλος: «Καλύτερα Σπίτια»
Συγγραφέας: Γιάννης Καρόζης

Είδος: Ιστοριογραφία, Βιογραφία

Ψηφιακή έκδοση

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

**Το βιβλίο διανέμεται ελεύθερα και νόμιμα στο διαδίκτυο
από τον δημιουργό του**

**Άδεια διανομής: [Creative Commons](#) BY-NC-
SA (Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση –
Παρόμοια διανομή)**

Σελίδες: 328

Έτος έκδοσης: 2021

**Η Ανάγκη της Επιβίωσης , ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, η
Απελευθέρωση και ο Εμφύλιος πόλεμος, η Μεταπολεμική εποχή
στην Ελλάδα**

Γιάννης Καρόζης

ΟΙΚΙΑ ΠΑΤΡΟΣ

Εκατό χρόνια Στοργής, Πίστης,
Ανθεκτικότητας, Αγάπης, Απώλειας

Φωτογραφία εξωφύλλου:
Σπαστήρας στη Δ.Ε.Η. ΑΗΣ Αλιβερίου Κάραβος, 1952

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ:

ΟΙΚΙΑ ΠΑΤΡΟΣ

Υπότιτλος: Εκατό χρόνια Στοργής, Πίστης,
Ανθεκτικότητας, Αγάπης και Απώλειας

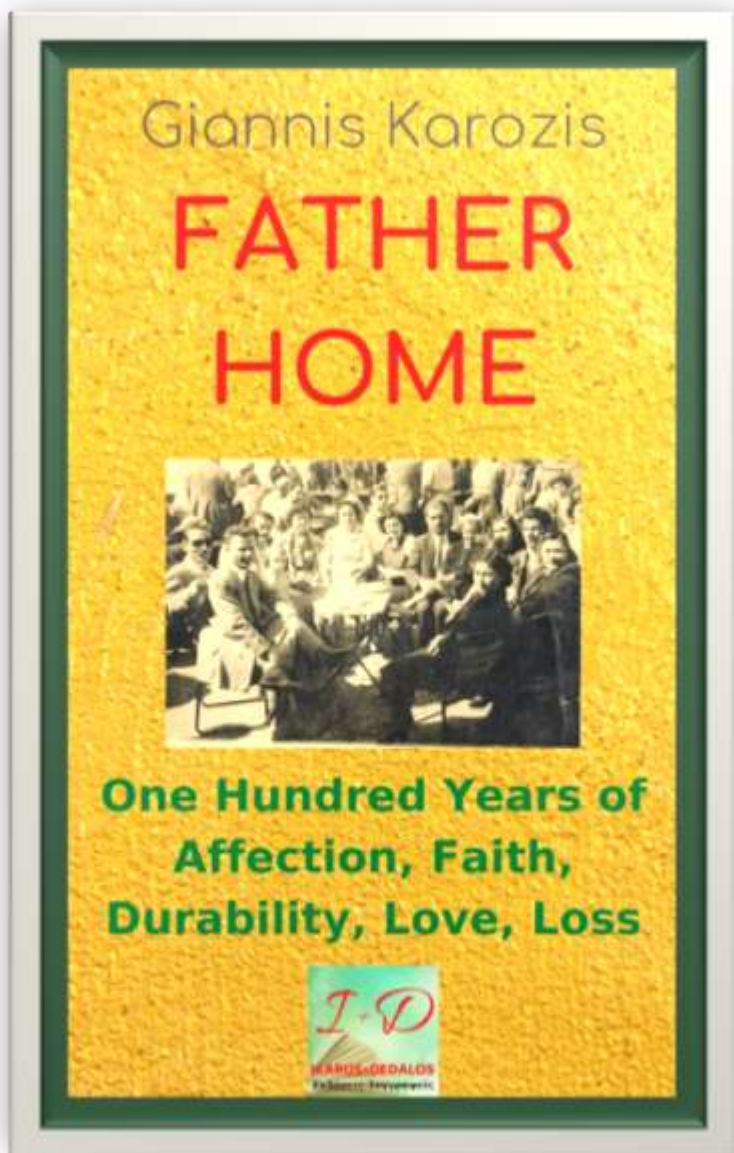
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ:

Γιάννης Καρόζης

Φωτογραφιών εξωφύλλου:

Γιάννης Καρόζης

Γλώσσα	Ελληνικά
Ημερομηνία δημιουργίας	2020
Ημερομηνία δημοσίευσης:	2021
Είδος:	Ιστοριογραφία, Βιογραφία
Τόπος:	Αθήνα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Κεφάλαιο Ένα

«Ο συνθέτης που με τους στίχους του ένωσε τον κόσμο»

Ο Ludwig van Beethoven (1770–1827)

Λούντβιχ βαν Μπετόβεν

Γερμανός κλασικός συνθέτης

«Μόνο μια ζωή που καταναλώνεται για τους άλλους είναι μια ζωή πραγματικά αξιόλογη»

Albert Einstein (1879-1955)

Άλμπερτ Αϊνστάιν

Είναι ο θεμελιωτής της Θεωρίας της Σχετικότητας και από πολλούς θεωρείται ο σημαντικότερος επιστήμονας του 20ού αιώνα και όλων των εποχών.

«Η πραγματικότητα αφήνει πολλά στη φαντασία»

John Lennon (1940-1980)

Τζον Λένον

Άγγλος τραγουδιστής, κιθαρίστας, τραγουδοποιός και ιδρυτικό μέλος του συγκροτήματος των Beatles.

Εκτός από την επιτυχημένη μουσική του σταδιοδρομία, διακρίθηκε επίσης ως ακτιβιστής του 20ού αιώνα, υιοθετώντας έντονη δράση σε κοινωνικά ζητήματα, ειδικότερα ως ηγετική μορφή του κινήματος ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ.

Η μουσική του επηρέασε πολλούς δημιουργούς και θεωρείται από τους πιο δημοφιλείς και πολυδιασκευασμένους τραγουδοποιούς.

«Ο καλύτερος τρόπος για να προβλέψεις το μέλλον, είναι να το δημιουργήσεις»

Αβραάμ Λίνκολν (αγγλικά: *Abraham Lincoln*, 12 Φεβρουαρίου 1809 – 15 Απριλίου 1865) ήταν ο 16^{ος} πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής.

Γεννήθηκε στο Χότζβιλ του Κεντάκυ και ήταν γιος του αγρότη Τόμας Λίνκολν και της βαθύτατα θρησκευόμενης Νάνσυ Χανκς.

Η μητέρα του πέθανε όταν αυτός ήταν 9 χρονών και γι' αυτό ο πατέρας του παντρεύτηκε τη Σάρα Μπους Τζόνστον, η οποία ουσιαστικά τον υιοθέτησε.

Από μικρή ηλικία άρχισε να εργάζεται ως αγρότης, ενώ ταυτόχρονα διάβαζε εντατικά για να τελειοποιήσει τη μόρφωσή του.

«Είμαι ελεύθερος, και δεν φοβάμαι να υψώσω την ελπίδα»

«Τα λάθη μου με κάνουν άνθρωπο»

Γιάννης Καρόζης
Αθήνα 2020

«Η τελειότητά μου, απάνθρωπο»

«Είμαι ελεύθερος, ελπίζω στα πάντα... και δεν φοβάμαι να αγωνιστώ γι αυτό»

«Είμαι ελεύθερος, φοβάμαι τα πάντα ...αλλά ελπίζω να τα αλλάξω»

Πρόλογος

Το βιβλίο αναφέρεται σε γεγονότα που διαδραματίστηκαν τα τελευταία εκατό χρόνια.

Περιγράφει πραγματικά γεγονότα.

*Αναφέρεται στη ζωή μερικών ανθρώπων και ενός «πατέρα», απλού αγωνιστή του, του **Νίκου Καρόζι**, που η ζωή του επηρεάστηκε από παγκόσμιες κοινωνικές αναταραχές, με αρχή, την κοινωνική αναταραχή της οικονομικής ύφεσης στην Αμερική το χίλια εννιακόσια είκοσι εννέα.*

Ακολουθεί η παγκόσμια κοινωνική αναταραχή του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου που διήρκεσε από το 1939 μέχρι το 1945.

Στην συνέχεια, ακολουθούν οι κοινωνικές αναταραχές στον Ελληνικό χώρο και συγκεκριμένα:

Του Ελληνικού εμφυλίου Πολέμου που διήρκεσε από το 1945 μέχρι και το 1950.

Η μεταπολεμική ανοικοδόμηση με την βοήθεια των Αμερικανών μέχρι και το 1967.

Η επταετία 1967 μέχρι και το 1973 που κυβέρνησαν την Ελλάδα οι στρατιωτικοί.

Τα γεγονότα του Πολυτεχνείου στην Ελλάδα, στις 17 Νοεμβρίου του 1973.

Η μετά την παράδοση της ηγεσίας των στρατιωτικών στους πολιτικούς, το έτος 1974, μέχρι και σήμερα.

Ο συγγραφέας Γιάννης Καρόζης, έζησε και μαρτυρεί τα περισσότερα γεγονότα.

Τα υπόλοιπα του τα διηγήθηκε ο πατέρας του Νίκος Καρόζης και ο θείος του Θεοδόσης Τσαγκατζώνης, καθώς επίσης η μητέρα του, τα αδέρφια του, οι υπόλοιποι συγγενείς, φίλοι και άγνωστοι.

Εμπορικό ιστιοφόρο στο λιμάνι του Καράβου 1953

Εισαγωγή

Ο αγώνας επιβίωσης του «πατέρα» Νίκου Καρόζη και οι αντίξοες συνθήκες που αντιμετώπισε στο να αγωνιστεί για να πραγματοποιήσει τα όνειρα που δίνουν ενδιαφέρον στην ζωή, καθρεφτίζουν την δύναμη και τον αληθινό εσωτερικό του κόσμο, τον κόσμο της ψυχής, τον χαρακτήρα, τον ρομαντισμό του.*

Ο αχαλίνωτος χαρακτήρας του, τον οδηγούσε πάντα στο συμπέρασμα, να μην παραδίνεσαι στην απελπισία, αλλά, να προσπαθεί, να εργάζεται, να αγωνίζεται, να βάζει στόχους επιθυμητούς, να συνεχίζει, να κάνει όνειρα για την ζωή του.*

Ψαράδικο καΐκι στο λιμάνι του Καραβόν, 2020

Το «ΟΙΚΙΑ ΠΑΤΡΟΣ» είναι ένα βιβλίο βιογραφικό, αυτοβιογραφικό, μια ιστοριογραφία.

Αυτή η ιστοριογραφία, αναφέρεται σε πραγματικά γεγονότα που συνέβησαν τα τελευταία εκατό χρόνια, με αρχή το έτος χίλια εννιακόσια είκοσι τρία.

Αρχίζει με το να περιγράφει βιογραφικά γεγονότα από το χωριό που έζησε μια οικογένεια, η οικογένεια του Αναστάση Καρόζη την εποχή του 1925 και ιστορικά από την έναρξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και μετέπειτα.

Ο βασικός ήρωας του βιβλίου είναι ένας «πατέρας» με το όνομα «Νίκος Καρόζης» που από μικρός εργαζόταν για να συντηρήσει την οικογένειά του, από την ηλικία των δώδεκα ετών, όταν πέθανε ο πατέρας του Αναστάσης Καρόζης.

Λόγω του Β΄ παγκοσμίου Πολέμου και της υποδούλωσης της Ελλάδας από τους Γερμανούς, σε ηλικία δεκαεπτά χρονών, συμμετείχε, βοήθησε στην μεταφορά δεκαοκτώ αξιωματικών του Ελληνικού Στρατού από τα παράλια της Αττικής στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, εκεί που ευρίσκονταν και άλλοι Έλληνες στρατιωτικοί, στον Πόλεμο, την Μάχη του Ελ Αλαμείν, στο κίνημα του Βασιλικού Ναυτικού το χίλια εννιακόσια σαράντα τέσσερα που εκδηλώθηκε στην Αλεξάνδρεια. Συμμετείχε στην Απόβαση του συμμαχικού στρατού στην Ιταλία και στην Μάχη του Ρίμινι, καθώς επίσης στα τέλη του πολέμου, στην δίωξη των τελευταίων πυρηνών του εχθρού με την συνοδεία νηοπομπών που μετέφεραν τρόφιμα και εφόδια για τον άμαχο πληθυσμό και την αναζωογόνηση των παλαιών Ναυτικών Διοικήσεων οι οποίες θα βοηθούσαν στην εγκαθίδρυση της νέας Ελληνικής Διοίκησης.

Ακόμα, συμμετείχε στην ειρηνική συμφιλίωση των Ελλήνων, από τον εμφύλιο πόλεμο που δημιουργήθηκε μετά την απελευθέρωση διήρκεσε ουσιαστικά για τουλάχιστον μία πενταετία, χωρίς μέχρι σήμερα να έχει αποκατασταθεί η πραγματική αλήθεια των γεγονότων στον Ελληνικό λαό.

Το σημερινό μεγάλο πρόβλημα που προσπαθεί να λύσει αυτό το βιβλίο, είναι η άγνοια που έχει ο αναγνώστης, σχετικά με τους λόγους που οι Έλληνες οδηγήθηκαν στον εμφύλιο πόλεμο και την αυτοκαταστροφή τους.

Ο ένας Έλληνας σκότωνε τον άλλο Έλληνα, τον συμπατριώτη του.

Το χρονικό διάστημα των εβδομήντα πέντε περίπου χρόνων από τον εμφύλιο πόλεμο μέχρι σήμερα, μπορεί να συνοψίζει την συλλογική μνήμη και την παράδοση μιας ιστορικής εποχής, πλην όμως δεν ξεκαθαρίζει τους λόγους που οδηγήθηκαν οι Έλληνες στον Εθνικό Διχασμό.

Οι Έλληνες, είχαν σχεδιάσει τα πάντα που είχαν σχέση με την απελευθέρωση.

Τα είχαν σχεδιάσει όλα, μέχρις ότου ήρθε η απελευθέρωση.

*Μέχρι τότε, ήταν όλα καλά, ήταν όλα μέλι – γάλα, ήταν όλοι τους σύντροφοι, πατριώτες και κυρίως άνθρωποι, **πραγματικοί συνάνθρωποι.***

Δεν είχαν όμως σχεδιάσει το μέλλον τους.

Δεν είχαν οργανώσει, δεν ήξεραν «τι θα γινόταν», «τι θα έκαναν» μετά την απελευθέρωση.

Και αυτό συνέβη, ήρθε ο η απελευθέρωση και μετά ο εμφύλιος, γιατί, ενώ είχαν σχεδιάσει τα πάντα για την απελευθέρωση, εκτός από την ίδια την απελευθέρωση!

Συμπέρασμα:

«Είμαστε υποχρεωμένοι να καταρτίσουμε ένα ρεαλιστικό, ένα πραγματικό σχέδιο για την επιτυχία και να το εφαρμόζουμε όταν βρεθούμε αντιμέτωποι με αυτήν».

Γιατί το σοβαρότερο ατύχημα που μπορεί να μας συμβεί, είναι τότε που θα κατακτήσουμε την επιτυχία, χωρίς να έχουμε προγραμματίσει το μέλλον της.

Υπάρχει έντονη, σχεδόν υστερική απαίτηση τόσο από μέρους μας όσο και από μέρος όλων των ανθρώπων στον κόσμο, των κοινωνιών, ορισμένες φορές, να φουσκώσουμε τις τσέπες μας με χρήματα.

Ο Γιάννης Καρόζης έκανε μεγάλες προσπάθειες για να διεισδύσει στον χαρακτήρα και να συναναστραφεί με όλα τα είδη ανθρώπων που συναντούσε μπροστά του, έτσι ώστε να γνωρίσει πραγματικά γεγονότα στη ζωή.

Από μικρό παιδί σε ηλικία τεσσάρων χρονών άρχισε να κάνει μια «περιπετειώδη αναζήτηση της γνώσης» με το να συναναστρέφεται, να κάνει παρέα όχι μόνο με αυτούς που με τον συμπαθούσαν αλλά και με όλους τους υπόλοιπους, δηλαδή και με τους ανθρώπους που τον αντιπαθούσαν.

Τους θεωρούσε όλους φίλους, δεν θεωρούσε δικούς του ανθρώπους μόνο αυτούς που συμπαθούσαν τους γονείς του, αλλά συναναστρεφόταν και με τους ανθρώπους που αντιπαθούσαν τους συγγενείς του, πάρα πολλές φορές ακόμη συμεριζότανε την αντιπάθειά τους.

Στο δημοτικό, γυμνάσιο, λύκειο, πολυτεχνείο, συνέχισε με τον ίδιο τρόπο την αναζήτηση της ανθρώπινης γνώσης και πέτυχε πάρα πολλά με το να ακούει πάντα όλες τις ανθρώπινες γνώμες και

απόψεις, συμφωνούσαν ή όχι με τις δικές του, είτε ήταν όμοιες, νέες, άγνωστες και ανεξάρτητες με την δική του άποψη.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί, αυτό που θυμάμαι από τα γεγονότα του πολυτεχνείου το χίλια εννιακόσια εβδομήντα τρία, στον πέμπτο όροφο του κτιρίου των μηχανολόγων που ήταν το πρόχειρο εστιατόριο για την σίτιση των σπουδαστών. Πήγα με δυο συμφοιτητές μου, τον Κώστα Κούρτογλου και Λάμπρο Κασσαγιάννη, δεξιούς μεν στην ιδεολογία τους αλλά όχι χουντικούς, αφού αντιπαθούσαν τους στρατιωτικούς.

Εκεί, στο κτίριο των μηχανολόγων, πήγαμε να φάμε ένα πολύ τυπικό γεύμα, ένα πιάτο φακές, επειδή όμως κοιμόντουσαν στα θρανία τις προηγούμενες μέρες και δεν είχανε ξανά φάει αυτή την μέρα, ζήτησαν από τον σερβιτόρο και μάγειρα να τους βάλει λίγο περισσότερο από μια κουτάλα φακές. Ο μάγειρας τους είπε ότι «δεν θα φτάσει για όλους».

Ήταν τότε που ήμουνα στην Πανσπουδαστική πανεπιστημονική συνδικαλιστική κίνηση του κ.κ.ε..

Ο φίλος του Κώστας Κούρτογλου, γύρισε και είπε στο μάγειρα:

«Φίλε, αν θέλαμε να φάμε, μπορούσαμε να πάμε και αλλού».

Επειδή μιλούσε με όλους τους ανθρώπους, ανεξάρτητα με τι εργασία ή τι ιδεολογία είχαν, πολλές φορές είχε παρεξηγηθεί, κινδύνεψε η ζωή του.

Η επιστημονική του κατάρτιση μαζί με την για αρκετές δεκαετίες έρευνα σε όλα τα επίπεδα και είδη των ανθρώπων, έτσι ώστε να μπορέσει να κατασταλάξει στις αξίες και συμπεριφορές του συνετού και πλήρως υγιούς ψυχικά ατόμου, συνεχίζεται μέχρι και σήμερα.

Γιατί θεωρεί σαν βασικό καθήκον, «ο καθένας μας να βοηθά τους συνανθρώπους του».

Αποτελεί μεγάλο πλεονέκτημα του βιβλίου, η ικανότητα που αποκτά κανείς, στο να μπορεί να βοηθά τους συνανθρώπους του.

Όσα γράφοντα μέσα στο βιβλίο δεν αποτελούν φανταστικά γεγονότα, μύθοι ή παραμύθια.

*Βασίζονται και περιγράφουν **πραγματικά γεγονότα.***

*Το βιβλίο προσφέρει στον αναγνώστη μεγάλη ευχαρίστηση, γνώση, ηρεμία, γαλήνη, μακροζωία, εμπειρία και βοήθεια, γιατί **δημιουργεί ηθική, αξιοπρέπεια, ιδανικά και ακεραιότητα.***

Θα ωφελήσει τον αναγνώστη άμεσα και ιδιαίτερα όταν αρχίζει να το διαβάζει αμέσως μετά την αγορά του.

Τέλος, μέσα από αυτό το βιβλίο, οφείλουμε όλοι μας να λάβουμε πάρα πολύ σοβαρά υπόψη μας:

- ***Την οικολογική τάση για την μη καταστροφή του πλανήτη μέχρις ότου τον εγκαταλείψουμε.***
- ***Τα οφέλη που θα έχουμε, μακριά από ανταγωνισμούς όπλων και εθνικούς διχασμούς που όπως διαισθάνεστε, είναι πάρα πολλά.***

Γιατί έτσι, χωρίς την οικολογική καταστροφή του πλανήτη και με την απομάκρυνση των πυρηνικών, η ζωή στον πλανήτη μας θα είναι σε πιο σωστό δρόμο, με περισσότερη στοργή, αγάπη, ειλικρίνεια, γαλήνη, καλύτερη, πιο ευτυχισμένη.

*Η **ηθική** είναι ένα στοιχείο, ένα συστατικό το οποίο αν υπάρχει στη ζωή μας, από τη στιγμή που είναι και που θα είναι παρούσα στην καθημερινότητά μας, τότε θα έχουμε πραγματικά έναν έντιμο βίο πλημμυρισμένο με όλα τα παρελκόμενα.*

Για να μην είναι λοιπόν αργά, ούτε για εμάς αλλά και για κανέναν συνάνθρωπο πάνω στον πλανήτη, οφείλουν οι γεννήτορές μας να μας νουθετούν με τις έννοιες του **αλληλοσεβασμού, της αλληλοκατανόησης** καθώς επίσης και για το ότι, είναι απαράδεκτο να υποτιμάμε τον οποιονδήποτε συνάνθρωπό μας.

Όχι μόνο δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να ρίχνουμε το ηθικό των άλλων υποτιμώντας τους ή κάνοντάς τους κακό με οποιονδήποτε τρόπο, αλλά είναι επιβεβλημένο όχι μόνο για να λεγόμαστε αλλά και για να είμαστε στην πραγματικότητα **ηθικά στοιχεία** στην κοινωνία μας, να δείχνουμε στον κόσμο ότι **όντως αναγνωρίζουμε την αξία που έχουν οι άλλοι συνάνθρωποί μας.**

Αν το καλοσκεφτούμε, όταν σε αλήθεια υπάρχει ηθική σε κάθε κοινωνία, τότε ειλικρινά όλοι οι τομείς που την αφορούν θα λειτουργήσουν.

Θα λειτουργούν έτσι όπως πρέπει, όπως είναι το σωστό δηλαδή με αληθινή ηθική και όχι καμουφλαρισμένη ηθική.

Όπως πολύ καλά καταλαβαίνουμε το θέμα ηθική περιλαμβάνει, πιάνει όλο το φάσμα, κάθε παράμετρο όλων των κοινωνιών παγκοσμίως.

Η πικρή αλήθεια βέβαια είναι ότι υπάρχει ένα λιγοστό ποσοστό ανθρώπων οι οποίοι έχουν το σκεπτικό και την πεποίθηση ότι η ηθική είναι κάτι που δεν πρέπει να λάβουμε υπ όψιν μας και ακριβώς πάνω εκεί φέρονται κατά έναν τρόπο πραγματικά αντικοινωνικό, αισχρό, εγκληματικό, ουσιαστικά απαράδεκτο για ένα ενάρετο, πολιτισμένο άτομο, ανθρωπιστή.

Ο τρόπος τους αυτός της ανήθικης συμπεριφοράς τους, ο οποίος τους οδηγεί κάποιες φορές σε έναν κόσμο της απόλυτης

δυστυχίας ή ακόμα ένα κομμάτι του στον πλήρη αφανισμό,
προέρχεται από την δική τους πρωτοβουλία.

Αυτή είναι μια σκληρή πραγματικότητα.

Τα κάθε είδους δυσάρεστα γεγονότα λαμβάνουν χώρα είτε σε πιο μικρή έκταση ή σε πιο μεγάλη για τον λόγο του ότι οι δημιουργοί τους, οι κατασκευαστές τους βρίσκονται έτη φωτός μακριά από το κεφάλαιο «ηθική» και γι αυτό βλέπουμε τόσες πολλές άσχημες καταστάσεις με μικρότερη ή μεγαλύτερη εμβέλεια.

Δηλαδή, υπάρχουν αλλά και υπήρχαν διάφορα λυπηρά γεγονότα πολλών ειδών καθώς και ανάλογης έκτασης.

Αυτό είναι κάτι το αδιαμφισβήτητο.

Γι αυτό καλά θα ήταν να είχαμε στη συνείδησή μας ότι για να έχουμε, για να διαθέτουμε ηθική δεν χρειάζονται θαύματα αλλά **γερές βάσεις** και τίποτα άλλο.

Είναι κάτι που για κανέναν απολύτως λόγο δεν θα πρέπει να το ξεχνάμε ποτέ!

Η ηθική ας βρίσκεται και να είναι για πάντα μέσα μας!

**Βαγόνια με λιγνίτη από το λιγνιτωρυχείο
Αγίου Λουκά, φτάνουν στον σπαστήρα
του εργοστασίου ηλεκτροπαραγωγής.**

Η Ανάγκη της Επιβίωσης

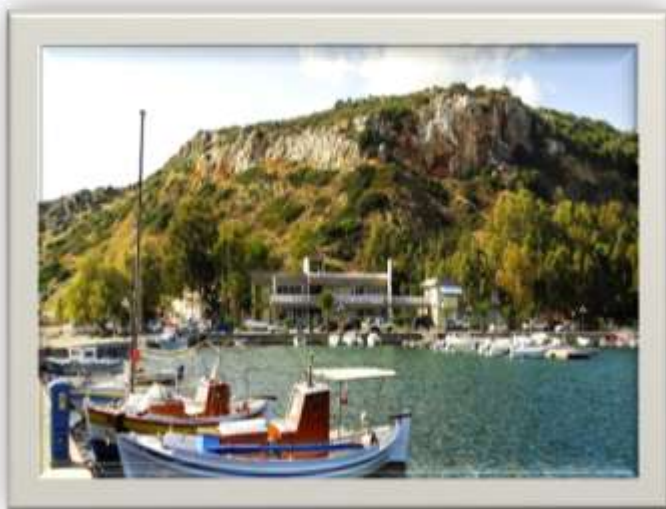

Κεφάλαιο δύο

Το ψαροχώρι «Κάραβος»

Το Ψαροχώρι*

Αγκυροβολημένος στο κέντρο του Γαλαξία μας, της φύσης, του νησιού της Εύβοιας και της χώρας του της Ελλάδας, ο Κάραβος, αυτό το πολύ μικρό ψαροχώρι, διαθέτει ένα φυσικό λιμάνι και λιμενοβραχίονα με φάρο, πεντακάθαρη θάλασσα και πανέμορφες παραλίες κατάλληλες για κολύμπι, εύφορα λιβάδια και τόπους όπως ανατολικά τη Μάνα και βορειοδυτικά το Ρίφι, καθώς επίσης λιμεναρχείο και τελωνείο, εργοστάσια, όπως το παραγωγής ρεύματος της Δ.Ε.Η., κατασκευής τσιμέντου της εταιρείας ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ, πυρινελαιουργείο και ένα αξιόλογο ιστορικό ενετικό κάστρο νοτιανατολικά.*

Η Μάνα, το Μεσονήσι και ο Κάμπος βορειοδυτικά, το κάστρο, καθώς επίσης ο Ευβοϊκός κόλπος δυτικά, συνορεύουν με τον Κάραβο, τον απομονώνουν κυριολεκτικά.

Τα ψαράδικα του χωριού, τρεχαντήρια και βάρκες, με δίχτυα παραγάδια και τράτες αλιεύουν τα εξαιρετικής ποιότητας νόστιμα ψάρια του Ευβοϊκού κόλπου.

Ο τόπος που γεννήθηκε και πολύ πιθανό μεγάλωσε ο καθένας μας, αποτελεί το δυναμικό και ρομαντικό στοιχείο της ζωής του.

Πολλές φορές ο τόπος αυτός μπορεί να είναι πολύ αξιόλογος ιστορικά, γραφικός ή, και ανεπανάληπτος, τουλάχιστον έτσι όπως τον έζησε.

Ο Κάραβος, το ψαροχώρι που είναι η παραλία του Αλιβερίου Ευβοίας στην Ελλάδα, πριν εκατό χρόνια περίπου ήτανε και είναι μέχρι σήμερα ένα πανέμορφο χωριουδάκι δίπλα στη θάλασσα, δεν τον χτυπάει ο άνεμος, προσφέρει προστασία από τις

κακές καιρικές συνθήκες, έχει απάνεμο λιμάνι έτσι ώστε να εξυπηρετεί τόσο τις μικρές βάρκες και τα ψαροκάικα, όσο και τα αρκετά μεγάλα εμπορικά πλοία της περιοχής που ταξίδευαν στον Ευβοϊκό κόλπο και εξυπηρετούσαν τους παράλευρους νομούς Αττικής και Βοιωτίας .*

Διαθέτει πεντακάθαρη θάλασσα, ωραίες παραλίες για κολύμπι, περίπατο, πραγματοποίηση κοινωνικών εκδηλώσεων, αξιόλογες ακτές για ψάρεμα και κολύμπι.

Επιπλέον διαθέτει γραφικά καφενεία, καταστήματα τροφίμων, ταβέρνες, ναυτιλιακά γραφεία, λιμεναρχείο και λιμενικό ταμείο.

Οι τεράστιοι ευκάλυπτοι κυριαρχούν στην πλατεία του και σε συνδυασμό με το θαλασσινό αεράκι προσφέρουν υγεία, ευεξία και ομορφιά στους ντόπιους και τους επισκέπτες του λιμανιού.*

Το Λιμεναρχείο που υπάρχει, διευκολύνει αρκετά την διακίνηση προϊόντων μέσω θαλάσσης.

Χαρακτηριστικό επίσης είναι το εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας της Δ.Ε.Η. που δημιουργήθηκε στις αρχές του 1950 και το εργοστάσιο κατασκευής τσιμέντων του ομίλου Α.Γ.Ε.Τ. ΗΡΑΚΛΗΣ.

Δεξιά και αριστερά βρίσκονται εύφορες μικρές πεδιάδες το «Ρίφι (Ακτή Νηρέως)» ή «Κάμπος» και η «Μάνα».

Το χαμηλό βουνό (λόφος) Μεσονήσι καταλήγει αρκετά απότομα με πανέμορφα βράχια προς την μεριά του Καράβου, τον χωρίζει νοερά από την πλευρά της Χαλκίδας, τη Βάθια (Αμάρυνθος).

Δεξιά στην παραλία, βρίσκεται το εγκαταλελειμμένο πυρενελουργείο του «Καπνίση».

Αρκετά επαγγελματικά και ερασιτεχνικά σκάφη ακόμα και τουριστικά ελλιμενίζονται στο λιμάνι.

Τέτοια είναι τα τρεχαντήρια που με δίχτυα, παραγάδια αλιεύουν σε καθημερινή βάση ψάρια εξαιρετικής κατηγορίας και ποιότητας. Νόστιμα μπαρμπούνια, λυθρίνια, φαγκριά, μπακαλιάρους, γαλέους, ακόμα και σαρδέλες, μαρίδα, σαλάγια, γαρίδες, χταπόδια κ.ά..

Τα φαγγριά* ψαρεύονται σε συγκεκριμένες θέσεις τις ονομαζόμενες «ξέρες» σε βάθος σαράντα έως εβδομήντα μέτρα και το μέγεθός τους είναι αρκετά μεγάλο, ζυγίζουν τα μεγαλύτερα μέχρι και 25 κιλά (οι ίδιοι οι ψαράδες που τα αλιεύουν τα ονομάζουν «κορωνάτα»).

Ο Κάραβος που θεωρείται η παραλία του Αλιβερίου, έχει εκατό περίπου κατοίκους και Ναυτικό Όμιλο, τον πολυνίκη ΝΑΥΤΙΚΟ ΟΜΙΛΟ ΑΛΙΒΕΡΙΟΥ «Ν.Ο.Α.» από το έτος 1960.

Οι κάτοικοί του σχετικά εύποροι, αφού δεν αντιμετωπίζουν σοβαρό πρόβλημα ανεργίας λόγω της υπάρχουσας βιομηχανικής ανάπτυξης της περιοχής της αλιείας, της γεωργίας και του υπάρχοντος λιμένος που διευκολύνει την ανάπτυξη του ναυτικού εμπορίου και του τουρισμού λόγω της γραφικότητας του τόπου και των αξιοθέατων.

Παρ' όλα αυτά πολλοί ήσαν εκείνοι και είναι, που ακολουθούν τον ναυτικό κλάδο και πολλοί περισσότερο εκείνοι που γίνονται μετανάστες.

Μεταξύ αυτών ήταν και ο Αναστάσης (Τάσος) Καρόζης, ο πατέρας του Νίκου Καρόζη.

Οι μετανάστες από την Αυστραλία με πρώτους την οικογένεια Λιάσκου, έκαναν δωρεά στον Κάραβο, το δημοτικό

σχολείο του, που ονομάζεται «Λιάσκιο Διδακτήριο» και τίμησαν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το όνομά τους, ενώ φρόντισαν να παρευρεθούν και στα εγκαίνια της λειτουργίας του σχολείου. Ταξίδεψαν από την Αυστραλία στην Ελλάδα γι αυτό τον λόγο.

Δεν λείπει από την όλη περιοχή το «Ενετικό Φρούριο» το εγκαταλελειμμένο οχυρό που βρίσκεται προς την πλευρά του εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος της Δ.Ε.Η..

Το Ενετικό Φρούριο αυτό χρησίμευε σχεδόν σε όλο το νησί, για να ειδοποιήσουν οι ντόπιοι την εμφάνιση των πειρατών.

Όπως φαίνεται σε μία φωτογραφία του εργοστασίου, υπάρχει και ο Ενετικός Πύργος, στην δεξιά πλευρά της φωτογραφίας, κοντά στην θάλασσα.

Σε συχνά χρονικά διαστήματα επισκέπτονταν τον Κάραβο διάφοροι περιπλανώμενοι θίασοι και ομάδες ενός ή περισσότερων ατόμων που παρουσίαζαν υπαίθρια ή μη προγράμματα θεατρικά, κινηματογράφου, ταχυδακτυλουργικά, ακόμη και είδη τροφίμων και πρώτης ανάγκης.

Ο γραφικός «παγωτατζής» με το τρίκυκλο ποδήλατο δεν ήταν δυνατόν να λείπει το καλοκαίρι από τον Κάραβο.

Οι κάτοικοι του Καράβου, που είχαν ιδιαίτερα ξεχωριστή προσωπικότητα, διατηρούσαν διάφορα γραφικά σπίτια με κεραμίδια κατά μήκος του λιμανιού και της παραλίας τα ισόγεια των οποίων ήταν μαγαζιά (καταστήματα).

Τα πιο ονομαστά είναι το καφενείο «Κολοβελώνη», το εμπορικό του «Βογιατζή», το μπακάλικο του «Κουτουμάνη», το εμπορικό και μπακάλικο του «Μαυρουδή», το εμπορικό του «Νίκα», η ταβέρνα του «Μπουλούμπαση», το κουρείο του «Μπελαμής».

Φυσικά όρια απομόνωσης του Καράβου, αποτελούσαν η θάλασσα, το Μεσονήσι, οι γραμμές του τραίνου που μετέφερε τον λιγνίτη από τα ορυχεία του Αγίου Λουκά.

Διέθετε ο Κάραβος δυο γειτονιές την πάνω και κάτω γειτονιά και ο «Άγιος Κωνσταντίνος» (και όχι Άγιος Νικόλαος όπως κανονικά θα έπρεπε να ονομάζεται) αποτελεί την εκκλησία του οικισμού.

Το μικρό νεκροταφείο βρίσκεται μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο πέρα.

Το λιμάνι του Καράβου και το εργοστάσιο ηλεκτροπαραγωγής, όπως είναι σήμερα, 2020

Κεφάλαιο τρία

Τμήμα του σπαστήρα, όπου ο λιγνίτης μετατρέπεται
σε θραύσματα για την καλύτερη καύση του

**Η Ζωή πριν από τον Β΄ Παγκόσμιο
Πόλεμο**

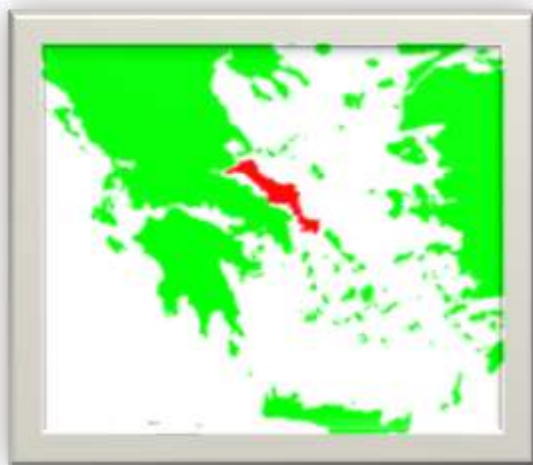
Γύρω στην περιοχή, σε ακτίνα περίπου δέκα χιλιομέτρων υπήρχαν και υπάρχουν αρκετά χωριά.

Το Μηλάκι, ο Κατακαλός, ο Λάτας, Ανθούπολη, Καλέντζι, Άγιος Λουκάς, Νεοχώρι.

Σε απόσταση μικρότερη του ενός χιλιομέτρου η κωμόπολη του Αλιβερίου.

Ο πατέρας του, **Τάσος Καρόζης** από το Νεοχώρι Αυλωναρίου και η μητέρα του Ελένη Βαρβάρου από τις Κονίστρες Κύμης, είχαν δύο κόρες την Σταματούλα που ήταν η μεγάλη κόρη και η πιο αγαπητή και την Δημητρούλα.

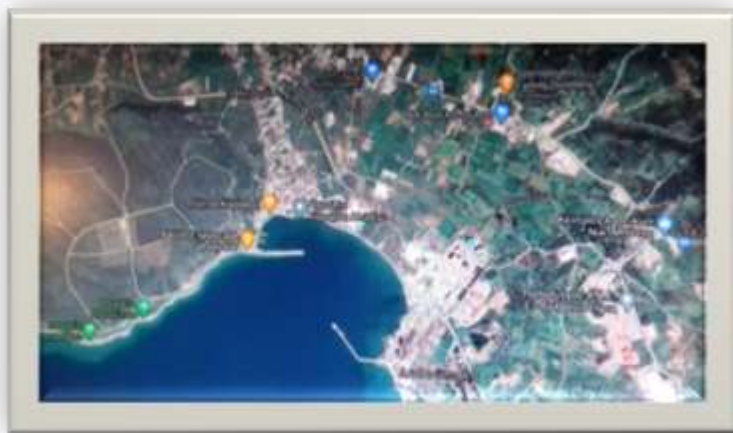
Το έτος χίλια εννιακόσια είκοσι τρία, απέκτησαν τον «πατέρα» **Νίκο Καρόζη**.

Το νησί της Ευβοίας

Ο δήμος Κόμης - Αλιβερίου

Αεροφωτογραφία της περιοχής του Καράβου

Ο Τάσος Καρόζης, αποφάσισε να γίνει «μετανάστης στην Αμερική» και εγκατέλειψε την Ελλάδα το χίλια εννιακόσια είκοσι πέντε για να επιστρέψει γύρω στο χίλια εννιακόσια τριάντα, μετά που ξέσπασε η «οικονομική κρίση στην Αμερική το χίλια εννιακόσια είκοσι εννέα» (παγκόσμια οικονομική ύφεση 1929)*.

Με την επιστροφή του, τα λίγα χρήματα που είχε συγκεντρώσει και δεν σπατάλησε, τα διέθεσε για την αγορά του καλύτερου οικοπέδου και κτίσματος που υπήρχε στο Κάραβο.

Αυτό, ήταν ένα διαμπερές οικόπεδο με κτίσματα στο κέντρο του οικοδομικού τετραγώνου της παραλίας και του λιμανιού με ένα κτίσμα (καφενείο) προς το λιμάνι (το έγραψε στην μεγάλη του κόρη Σταματούλα που της είχε μεγάλη αδυναμία) και ένα μικρό κτίσμα στην άλλη πλευρά του οικοπέδου προς το Αλιβέρι.

Δυστυχώς όμως για τον Τάσο Καρόζη, λίγα χρόνια μετά την επιστροφή του από την Αμερική, ο Τάσος πέθανε και την συντήρηση της οικογένειας ανέλαβε πάλι η Ελένη, η ξερακιανή λεβεντογυναίκα και σύζυγός του.

Η κυρά Ελένη Καρόζη όμως τώρα χρειαζόταν και την βοήθεια του γιού της Νίκου Καρόζη που είχε φτάσει στην ηλικία των δώδεκα ετών.

Ο Νίκος Καρόζης μόλις είχε τελειώσει το εξατάξιο δημοτικό και ετοιμαζόταν για το γυμνάσιο, αλλά οι οικογενειακές ανάγκες του σπιτιού του τον ανάγκασαν να ψάξει για δουλειά.

Βρήκε δουλειά με το να κάνει χρέη «μούτσου» ή ναύτη σε ένα μικρό εμπορικό ιστιοφόρο σκάφος που μετέφερε εμπορεύματα από την Εύβοια στην Αττική και αντίστροφα.

Το σκάφος αυτό ήταν καΐκι ή βάρκα με πανιά και είχε μια μικρή πετρελαιοκίνητη μηχανή.

Ήταν ικανό να μεταφέρει λίγο φορτίο, μερικούς τόνους εμπορευμάτων.

Το μικρό του «αμπάρι»* το χρησιμοποιούσαν για ύπνο.

Μετά από μερικά χρόνια ο Νίκος έγινε υπεύθυνος στο σκάφος, ο καπετάνιος θα λέγαμε και προσέλαβε ένα μικρότερο χωριανό του, τον Νίκο Σπανό για να τον βοηθά.

Το Ενετικό Φρούριο στην ευρύτερη περιοχή του Καράβου

Τα Πρώτα Χρόνια της Γερμανικής Κατοχής*

Για τον Νίκο Καρόζη, μετά το θάνατο του πατέρα του το χίλια εννιακόσια τριάντα πέντε, τα επόμενα χρόνια ήταν «πολύ δύσκολα χρόνια» αφού μεταξύ των άλλων και στην αρχή μετά τον θάνατο του πατέρα του, ήταν υποχρεωμένος να φροντίζει τις αδερφές του και τη μητέρα του.

Το χίλια εννιακόσια σαράντα ένα που οι Γερμανοί κατέκτησαν την Ελλάδα ήρθαν σε επικοινωνία με τον Νίκο Καρόζη, δεκαοκτώ έλληνες αξιωματικοί που του πρότειναν να τους μεταφέρει στην Τουρκία με το μικρό αυτό εμπορικό καΐκι έναντι αμοιβής.

Αν και γνώριζε ότι το ταξίδι αυτό ήταν αρκετά επικίνδυνο, δεν το είχε συνειδητοποιήσει, συμφώνησε.

Σε ηλικία δεκαεπτά ετών και μετά από λίγες μέρες ξεκίνησαν από το λιμάνι της Άγιας Μαρίνας Αττικής.

Όπως αναφέρεται, το ταξίδι αυτό, δηλαδή η μεταφορά / μετακίνηση των δεκαοκτώ Ελλήνων αξιωματικών από την Αττική στην Μικρά Ασία και μετέπειτα στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, ήταν αρκετά επικίνδυνο λόγω της ελεγχόμενης από τους Γερμανούς περιοχής (υπήρχαν περίπολοι στο Αιγαίο Πέλαγος που ήλεγχαν τέτοιου είδους φυγαδεύσεις προς την Τουρκία). Της αρκετά μεγάλης απόστασης και της χαμηλής ταχύτητας – εξοπλισμού του πλοίου για τέτοια ταξίδια.

Η διαδρομή αυτή απαιτούσε αρκετές μέρες για να ολοκληρωθεί.

Αυτό το γνώριζαν πάρα πολύ καλά τόσο οι δεκαοκτώ αξιωματικοί του Ελληνικού στρατού όσο και ο Νίκος Καρόζης.

Να, τώρα, θυμηθούμε ένα τραγούδι πολύ γνωστό που αναφερόταν στην κρυφή μεταφορά στρατιωτών: «.....

Αλεξάνδρεια – Ραφήνα πήγαινε τα χρόνια εκείνα και για μπάρκο μες τα αμπάρια είχε όλο παλληκάρια».

Ήταν περίπου μια ίδια διαδρομή, αυτή του τραγουδιού Αλεξάνδρεια* – Ραφήνα* και ακριβώς η αντίστροφη.

Ξεκίνησαν και για να αποφύγουν τον εντοπισμό και την σύλληψη – θανάτωσή τους από τις Γερμανικές περιπόλους αναγκαζόντουσαν πολλές φορές ιδιαίτερα τις νύχτες να «καμουφλάρουν» την βάρκα ακόμα και να την τραβούν στην ξηρά, να την καμουφλάρουν* με θάμνους και σχίνους* για να μην τους ανακαλύψουν οι περιπολίες των Γερμανών.

Φτάσανε στην στα παράλια της Μικράς Ασίας και ο Νίκος Καρόζης σκεφτόταν να επιστρέψει στην Ελλάδα και να κάνει πάλι αυτό το ταξίδι αφού του απέφερε αρκετά χρήματα.

Ευτυχώς όμως, για τον Νίκο

Φάνηκε τυχερός, αφού ένας από τους αξιωματικούς του συνέστησε να μεταβεί μαζί τους στην Αλεξάνδρεια.

Γιατί, του είπε ότι *«αν συνέχιζε το ίδιο ταξίδι να το κάνει πολλές φορές, κάποια στιγμή θα τον συνελάμβαναν οι Γερμανοί και θα τον εκτελούσαν»*.

Του συνέστησε μάλιστα να ακολουθήσει τους υπόλοιπους αξιωματικούς στην Αλεξάνδρεια.

Τελικά, ο Νίκος Καρόζης, αποφάσισε να ακούσει τον αξιωματικό και να συμφωνήσει μαζί του, να εγκαταλείψει δηλαδή τη βάρκα για να σωθεί. Και τους ακολούθησε.

Πήγε μαζί τους να καταταγεί λόγω της μικρής του ηλικίας, ήταν μόλις δεκαεπτά ετών, *«εθελοντής ναύτης του Ελληνικού Βασιλικού Πολεμικού Ναυτικού»* σε ελληνικό πολεμικό πλοίο.

Η Άγια Κυριακή

Στίχοι:

Κώστας Βίρβος

Μουσική:

Μίμης Πλέσσας

Τραγούδι:

Ρένα Κουμιώτη

Η Άγια Κυριακή - 1973

Το λέγαν "Άγια Κυριακή"
εκείνο το καϊκι
που στη σκλαβιά, στην κατοχή
δούλευε στη διαφυγή,
πάλευε για τη νίκη.

Αλεξάνδρεια Ραφήνα

πήγαινε τα χρόνια εκείνα
και για μπάρκο* μες στ' αμπάρια
είχε όλο παλληκάρια.

Τώρα η "Άγια Κυριακή"
στην αμμουδιά σαπίζει
κι όταν τη βλέπω στο γιαλό
τρέχει το δάκρυ μου θολό
και η καρδιά ραγίζει.

Αλεξάνδρεια Ραφήνα
πήγαινε τα χρόνια εκείνα
και για μπάρκο μες στ' αμπάρια
είχε όλο παλληκάρια

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

ΑΝΤΙΤΟΡΠΙΛΙΚΟ ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος στην Αφρική

Η Συμμετοχή της Ελλάδας

Κεφάλαιο τέσσερα

Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος

Στρατόπεδο συγκέντρωσης αιχμαλώτων

Χρονολογία 1 Σεπτεμβρίου 1939 – 2 Σεπτεμβρίου 1945

Τόπος Ευρώπη, Ειρηνικός Ωκεανός,
Νοτιοανατολική Ασία, Μέση Ανατολή,
Μεσόγειος Θάλασσα και Αφρική

Έκβαση

- Αποφασιστική νίκη των Συμμάχων
- Πτώση Γ΄ Ράιχ, Ιταλίας, Ιαπωνικής Αυτοκρατορίας

- Δημιουργία πολλών νέων κρατών
- Δημιουργία του Δυτικού μπλόκ
- Ίδρυση του ΝΑΤΟ
- Δημιουργία του Ανατολικού μπλόκ
- Ίδρυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας
- Δημιουργία του ΟΗΕ
- Αρχή του Ψυχρού Πολέμου

Απολογισμός

Στρατιώτες νεκροί:	Στρατιώτες νεκροί:
Πάνω από 14.000.000	Πάνω από 8.000.000
Πολίτες νεκροί:	Πολίτες νεκροί:
Πάνω από 36.000.000	Πάνω από 4.000.00
Σύνολο:	Σύνολο:
Πάνω από 50.000.000	Πάνω από 12.000.000

Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν παγκόσμιος πόλεμος που διήρκεσε από το 1939 έως το 1945, αν και σχετικές συγκρούσεις ξεκίνησαν από νωρίτερα.

Σε αυτόν ενεπλάκη η πλειονότητα των κρατών του τότε κόσμου -συμπεριλαμβανομένων και των μεγάλων δυνάμεων (Ε.Σ.Σ.Δ., Η.Π.Α., Ηνωμένο Βασίλειο, Γαλλία, Γερμανία)- δημιουργώντας τελικά δύο αντίπαλες στρατιωτικές συμμαχίες: τους Συμμάχους (ΗΠΑ, Ηνωμένο Βασίλειο, Γαλλία) και τις δυνάμεις του Άξονα (Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία).

Από την πλειονότητα των ιστορικών θεωρείται ως συνέχεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, γιατί στην ουσία τα αίτια και οι δυνάμεις που τον προκάλεσαν ήταν οι ίδιες. Μερικές από τις βασικές αιτίες του πολέμου ήταν οι επαχθείς όροι που επιβλήθηκαν στην ηττημένη Γερμανία από τη συνθήκη των Βερσαλιών και η τάση των χωρών του φασιστικού Άξονα (Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία) να κυριαρχήσουν στον κόσμο.

Στη Γερμανία κυβερνούσε από το 1933 ο Αδόλφος Χίτλερ, που επιδίωκε να ανορθώσει το γόητρο της καταρρακωμένης χώρας του και να πάρει εκδίκηση από τους Αγγλογάλλους για την ήττα στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Στην Ιταλία εξουσίαζαν οι φασίστες του Μουσολίνι από το 1922, ενώ η στρατοκρατική Ιαπωνία είχε ξεκινήσει και επιδίωκε τη συνέχιση της επεκτατικής της πολιτικής, που ονόμαζε «Μεγάλη Σφαίρα Ευημερίας της Ανατολής».

Η αφορμή για την έναρξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου δόθηκε με την απαίτηση της Γερμανίας να αποκατασταθεί η γερμανική κυριαρχία στην ελεύθερη πόλη του Ντάντσιχ (σημερινό Γκντάνσκ Πολωνίας) και να της δοθούν μεγαλύτερες δυνατότητες επικοινωνίας με την Ανατολική Πρωσία.

Ήταν απλώς το πρόσχημα για τον Χίτλερ, ο οποίος από την αρχή του 1939 είχε αποφασίσει να επιτεθεί και να καταλάβει την Πολωνία.

Πρώτα εξασφάλισε τη συγκατάθεση της Σοβιετικής Ένωσης με την υπογραφή στη Μόσχα του Συμφώνου Μη Επιθέσεως, γνωστού ως «Σύμφωνο Ρίμπεντροπ - Μολότοφ» (23 - 24 Αυγούστου 1939), ένα μυστικό πρωτόκολλο, το οποίο προέβλεπε τον διαμελισμό της Πολωνίας και στη συνέχεια αφού έκρινε ότι οι Γαλλοβρετανοί δεν θα βοηθήσουν τους Πολωνούς, ως όφειλαν βάσει συνθηκών, έδωσε τη διαταγή επίθεσης κατά της Πολωνίας στις 26 Αυγούστου.

Η γερμανική επίθεση κατά της Πολωνίας με την εφαρμογή του δόγματος του «αστραπιαίου πολέμου» (blitzkrieg) εκδηλώθηκε την αυγή της 1ης Σεπτεμβρίου 1939 και σε λιγότερο από ένα μήνα οι στρατιές της Βέρμαχτ είχαν καταλάβει το μεγαλύτερο μέρος της χώρας, σε εφαρμογή του γερμανοσοβιετικού συμφώνου.

Το υπόλοιπο τμήμα της Πολωνίας κατέλαβαν οι Σοβιετικοί, που εισέβαλαν στις 18 Σεπτεμβρίου από τα ανατολικά. Ο αιφνιδιασμός για τους Γαλλοβρετανούς ήταν πλήρης, που κήρυξαν τον πόλεμο κατά της Γερμανίας στις 3 Σεπτεμβρίου.

Αποτέλεσε την πιο εκτεταμένη γεωγραφικά και δαπανηρή σε πλουτοπαραγωγικούς πόρους ένοπλη σύγκρουση στην ιστορία της ανθρωπότητας, στην οποία έλαβαν μέρος περισσότεροι από 100 εκατομμύρια άνθρωποι από περισσότερες από 30 χώρες, που διέθεσαν όλες τις οικονομικές, βιομηχανικές και επιστημονικές ικανότητες τους στην παγκόσμια προσπάθεια, εξαλείφοντας τη διάκριση μεταξύ πολιτικών και στρατιωτικών πόρων.

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος σηματοδεύτηκε από μαζικές εκτελέσεις και θανάτους στρατιωτών αλλά και πολιτών.

Οι ναζιστικές δυνάμεις του Χίτλερ προχώρησαν σε μαζικούς θανάτους και πολιτών, κυρίως εβραϊκής καταγωγής, το ονομαζόμενο Ολοκαύτωμα, έγκλημα κατά της ανθρωπότητας από τους Γερμανούς του Χίτλερ.

Συνολικά δολοφονήθηκαν περισσότεροι από 11 εκατομμύρια άνθρωποι.

Κυριάρχησε η πρακτική των βομβαρδισμών βιομηχανικών κέντρων και κατοικημένων περιοχών σε πόλεις της Ευρώπης από τους Γερμανούς κατά τη διάρκεια της οποίας περισσότεροι από 1 εκατομμύριο άνθρωποι σκοτώθηκαν.

Συμπεριλαμβάνονται και όσοι σκοτώθηκαν από τη ρίψη των ατομικών βομβών στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι από τις Η.Π.Α, ως αντίποινα από την σύναψη συμμαχίας της Ιαπωνίας με τον Χίτλερ και τη ναζιστική Γερμανία.

Το Ολοκαύτωμα κατά των Εβραίων και οι επιθέσεις με ατομικές βόμβες κατατάσσονται συχνά ως εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Ο συνολικός αριθμός των ανθρώπων που έχασαν τη ζωή τους κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου είναι συγκλονιστικός για τα ανθρώπινα δεδομένα και υπολογίζεται σε 50 έως 85 εκατομμύρια απώλειες.

Τα δεδομένα αυτά έκαναν τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο την πιο θανατηφόρα σύγκρουση στην ανθρώπινη ιστορία.

Χρονολογικά, άρχισε στις 7 Ιουλίου 1937 στην Ασία και την 1 Σεπτεμβρίου 1939 στην Ευρώπη και τελείωσε στις 2 Σεπτεμβρίου 1945.

Η Αυτοκρατορία της Ιαπωνίας σκόπευε να κυριεύσει την Ασία και τον Ειρηνικό Ωκεανό και βρισκόταν ήδη σε πόλεμο με τη δημοκρατία της Κίνας από το 1937, αλλά επικρατεί η άποψη ότι ο

Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος άρχισε την 1η Σεπτεμβρίου 1939 με την εισβολή των γερμανικών δυνάμεων του Χίτλερ στην Πολωνία, την οποία και κατέλαβαν με αποτέλεσμα την άμεση κήρυξη πολέμου στη Γερμανία από τη Γαλλία και το Ηνωμένο Βασίλειο.

Από τα τέλη του 1939 μέχρι τις αρχές του 1941, με μια σειρά από εκστρατείες και συνθήκες, η Γερμανία κατάφερε να κατακτήσει ή να θέσει υπό τον έλεγχο της μεγάλο μέρος της ηπειρωτικής Ευρώπης σχηματίζοντας παράλληλα τη συμμαχία του Άξονα με την Ιταλία και την Ιαπωνία.

Με την υπογραφή του Γερμανοσοβιετικού συμφώνου μη επίθεσης (Σύμφωνο Ρίμπεντροπ- Μολότοφ), οι Γερμανοί μπορούσαν να ασχοληθούν με την Πολωνία δίχως τον κίνδυνο να τους εμποδίσει η Σοβιετική Ένωση, ενώ η ΕΣΣΔ, η οποία γνώριζε καλά την επιθυμία του Χίτλερ να αποκτήσει «ζωτικό χώρο» για τους Γερμανούς στην ανατολική Ευρώπη για επίθεση στη Σοβιετική Ένωση, κέρδισε χρόνο για να προετοιμάσει τον Κόκκινο Στρατό, την οικονομία της Σοβιετικής Ένωσης καθώς επίσης να κάνει τις απαραίτητες μετεγκαταστάσεις πληθυσμού προς τα ενδότερα της χώρας και για την προστασία τους και για την προστασία των συνόρων από κοινότητες με επικινδυνότητα σύναψης συμμαχίας με τον εχθρό, ώστε να μπορεί να αντισταθεί σε πιθανή επίθεση των ναζιστικών δυνάμεων.

Ο πόλεμος συνεχίστηκε κυρίως ανάμεσα στις ευρωπαϊκές Δυνάμεις του Άξονα Γερμανίας-Ιταλίας από την μια μεριά και του Ηνωμένου Βασιλείου και της Βρετανικής Κοινοπολιτείας από την άλλη, με εκστρατείες στην Βόρεια και Ανατολική Αφρική, με την εναέρια μάχη της Βρετανίας, με την Βαλκανική Εκστρατεία καθώς και με την διαρκή μάχη του Ατλαντικού.

Τον Ιούνιο του 1941 οι Δυνάμεις του Άξονα άρχισαν να πραγματοποιούν εισβολή στην Σοβιετική Ένωση η οποία είχε ως

αποτέλεσμα την παγίδευση του μεγαλύτερου μέρους των στρατιωτικών δυνάμεων του Άξονα και οδήγησε σε έναν πόλεμο φθοράς.

«Καινοτομία» αυτού του πολέμου: η ατομική βόμβα.

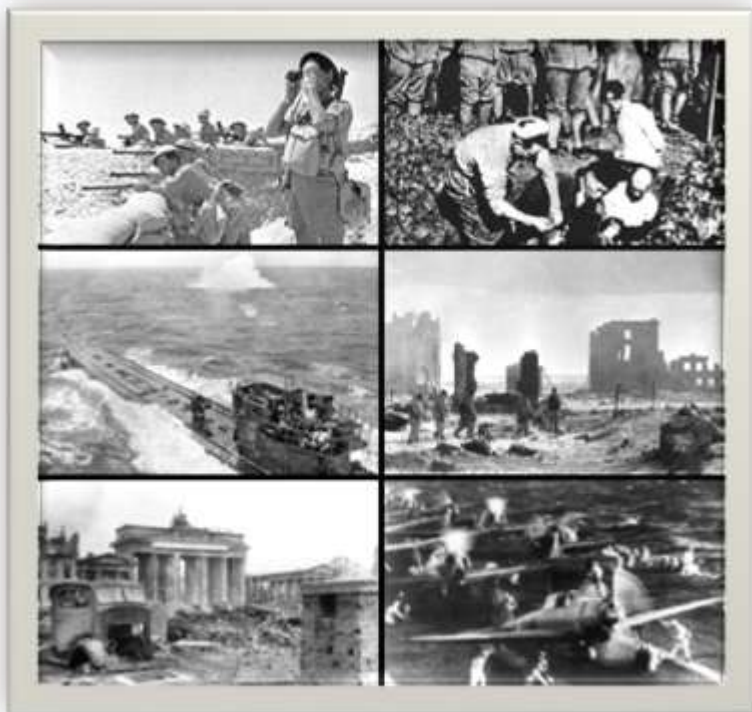
Με το τέλος του πολέμου άρχισε ο Ψυχρός Πόλεμος, εξαιτίας του ανταγωνισμού ΗΠΑ-Σοβιετικής Ένωσης για την παγκόσμια κυριαρχία, ενώ η Μεγάλη Βρετανία αν και βρισκονταν στο στρατόπεδο των νικητών, έχασε το μεγαλύτερο μέρος των αποικιών της και την προηγούμενη ηγετική θέση της.

Στρατόπεδο συγκέντρωσης αιχμαλώτων

Σημαντικά γεγονότα Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου

<Μουσείο Μνημείων του Ολοκαυτώματος των Ηνωμένων Πολιτειών >

- *Η μαζική δολοφονία των Εβραίων της Ευρώπης πραγματοποιήθηκε κατά τη διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου.*

Καθώς τα γερμανικά στρατεύματα εισέβαλαν και άρχισαν να καταλαμβάνουν όλο και περισσότερα εδάφη στην Ευρώπη, τη Σοβιετική Ένωση και τη Βόρεια Αφρική, οι φυλετικές και

αντισημιτικές πολιτικές του καθεστώτος έγιναν σταδιακά πιο ριζοσπαστικές, αρχίζοντας από τον διωγμό και φτάνοντας ως τη γενοκτονία.

- *18 Σεπτεμβρίου 1931*
Η Ιαπωνία εισβάλλει στη Μαντζουρία.
- *2 Οκτωβρίου 1935–Μάιος 1936*
Η φασιστική Ιταλία εισβάλλει στην Αιθιοπία, την κατακτά και την προσαρτά.
- *25 Οκτωβρίου–1 Νοεμβρίου 1936*
Η ναζιστική Γερμανία και η φασιστική Ιταλία υπογράφουν σύμφωνο συνεργασίας στις 25 Οκτωβρίου. Την 1η Νοεμβρίου, ανακοινώνεται ο Άξονας Ρώμης-Βερολίνου.
- *25 Νοεμβρίου 1936*
Η ναζιστική Γερμανία και η ιμπεριαλιστική Ιαπωνία υπογράφουν το Σύμφωνο κατά της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Σύμφωνο Αντι - Κομιντέρν), το οποίο στρεφόταν εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης και του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος.
- *7 Ιουλίου 1937*
Η Ιαπωνία εισβάλλει στην Κίνα, ξεκινώντας τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο στον Ειρηνικό.
- *11–13 Μαρτίου 1938*
Η Γερμανία ενσωματώνει την Αυστρία στην Anschluss («Ένωση»).
- *29 Σεπτεμβρίου 1938*
Η Γερμανία, η Ιταλία, η Μεγάλη Βρετανία και η Γαλλία υπογράφουν τη Συμφωνία του Μονάχου, με την οποία αναγκάζουν τη Δημοκρατία της Τσεχοσλοβακίας να

εκχωρήσει τη Σουδητία, συμπεριλαμβανομένων των νευραλγικών αμυντικών στρατιωτικών θέσεων της Τσεχοσλοβακίας, στη ναζιστική Γερμανία.

- *14–15 Μαρτίου 1939*

Υπό την πίεση της Γερμανίας, οι Σλοβάκοι κηρύσσουν την ανεξαρτησία τους και ιδρύουν τη Δημοκρατία της Σλοβακίας. Οι Γερμανοί καταλαμβάνουν τα υπόλοιπα εδάφη της Τσεχοσλοβακίας παραβιάζοντας τη Συμφωνία του Μονάχου και ιδρύουν το Προτεκτοράτο της Βοημίας και Μοραβίας.

- *31 Μαρτίου 1939*

Η Γαλλία και η Μεγάλη Βρετανία εγγυώνται την ακεραιότητα των συνόρων της Πολωνίας.

- *7–15 Απριλίου 1939*

Η φασιστική Ιταλία εισβάλλει στην Αλβανία και την προσαρτά.

- *23 Αυγούστου 1939*

Η ναζιστική Γερμανία και η Σοβιετική Ένωση υπογράφουν σύμφωνο μη επίθεσης και ένα μυστικό συμπληρωματικό πρωτόκολλο, μοιράζοντας την ανατολική Ευρώπη σε σφαίρες επιρροής.

- *1 Σεπτεμβρίου 1939*

Η Γερμανία εισβάλλει στην Πολωνία, ξεκινώντας τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο στην Ευρώπη.

- *3 Σεπτεμβρίου 1939*

Τιμώντας την εγγύηση τους για τα πολωνικά σύνορα, η Μεγάλη Βρετανία και η Γαλλία κηρύσσουν τον πόλεμο στη Γερμανία.

- *17 Σεπτεμβρίου 1939*
Η Σοβιετική Ένωση εισβάλλει στην Πολωνία από τα ανατολικά.
- *27–29 Σεπτεμβρίου 1939*
Η Βαρσοβία συνθηκολογεί στις 27 Σεπτεμβρίου. Η πολωνική κυβέρνηση καταφεύγει εξόριστη στη Ρουμανία. Η Γερμανία και η Σοβιετική Ένωση μοιράζουν την Πολωνία μεταξύ τους.
- *30 Νοεμβρίου 1939–12 Μαρτίου 1940*
Η Σοβιετική Ένωση εισβάλλει στη Φινλανδία, ξεκινώντας τον λεγόμενο Πόλεμο του Χειμώνα. Οι Φιλανδοί ζητούν συνθηκολόγηση και αναγκάζονται να εκχωρήσουν στη Σοβιετική Ένωση τις βόρειες ακτές της λίμνης Λάγκοντα και τη μικρή φιλανδική ακτογραμμή στην Αρκτική Θάλασσα.
- *9 Απριλίου 1940–9 Ιουνίου 1940*
Η Γερμανία εισβάλλει στη Δανία και τη Νορβηγία. Η Δανία συνθηκολογεί την ημέρα της επίθεσης. Η Νορβηγία αντισταίνεται έως τις 9 Ιουνίου.
- *10 Μαΐου 1940–22 Ιουνίου 1940*
Η Γερμανία επιτίθεται στη δυτική Ευρώπη –τη Γαλλία και τις ουδέτερες Κάτω Χώρες. Το Λουξεμβούργο καταλαμβάνεται στις 10 Μαΐου. Η Ολλανδία συνθηκολογεί στις 14 Μαΐου, ενώ το Βέλγιο στις 28 Μαΐου. Στις 22 Ιουνίου, η Γαλλία υπογράφει συμφωνία εκεχειρίας, με την οποία το νότιο μισό της χώρας και ολόκληρη η ακτογραμμή του Ατλαντικού περνάει στην κατοχή των Γερμανών. Στη

νότια Γαλλία, εγκαθιδρύεται ένα καθεστώς δωσίλογων, με πρωτεύουσα το Βισύ.

- *10 Ιουνίου 1940*

Η Ιταλία μπαίνει στον πόλεμο. Στις 21 Ιουνίου, η Ιταλία εισβάλλει στη νότια Γαλλία.

- *28 Ιουνίου 1940*

Η Σοβιετική Ένωση αναγκάζει τη Ρουμανία να εκχωρήσει την ανατολική επαρχία Βεσσαραβία και το βόρειο μισό της επαρχίας Βουκοβίνα στη Σοβιετική Ουκρανία.

- *14 Ιουνίου 1940–6 Αυγούστου 1940*

Η Σοβιετική Ένωση καταλαμβάνει τα κράτη της Βαλτικής στις 14-18 Ιουνίου, σχεδιάζοντας κομμουνιστικά πραξικοπήματα σε κάθε ένα από αυτά στις 14-15 Ιουλίου και, στη συνέχεια, τα προσαρτά ως Σοβιετικές Δημοκρατίες στις 3-6 Αυγούστου.

- *10 Ιουλίου 1940–31 Οκτωβρίου 1940*

Οι αεροπορικές επιθέσεις που έμειναν στην ιστορία με την ονομασία «Μάχη της Βρετανίας» λήγουν με ήττα της ναζιστικής Γερμανίας.

- *30 Αυγούστου 1940*

Δεύτερη διαιτησία της Βιέννης: Η Γερμανία και η Ιταλία ενεργούν ως διαιτητές στη λήψη απόφασης σχετικά με την αμφισβητούμενη επαρχία της Τρανσυλβανίας μεταξύ Ρουμανίας και Ουγγαρίας. Η απώλεια της βόρειας Τρανσυλβανίας αναγκάζει τον Ρουμάνο βασιλιά Κάρολο να παραιτηθεί από το θρόνο υπέρ του γιου του Μιχαήλ. Την εξουσία αναλαμβάνει ένα δικτατορικό καθεστώς υπό τον στρατηγό Ιον Αντονέσκου.

- *13 Σεπτεμβρίου 1940*
Οι Ιταλοί εισβάλλουν στην υπό βρετανικό έλεγχο Αίγυπτο μέσω της Λιβύης που βρισκόταν υπό τον έλεγχό τους.
- *27 Σεπτεμβρίου 1940*
Η Γερμανία, η Ιταλία και η Ιαπωνία υπογράφουν το Τριμερές Σύμφωνο.
- *Οκτώβριος 1940*
Η Ιταλία εισβάλλει στην Ελλάδα από την Αλβανία στις 28 Οκτωβρίου.
- *Νοέμβριος 1940*
Η Σλοβακία (23 Νοεμβρίου), η Ουγγαρία (20 Νοεμβρίου) και η Ρουμανία (22 Νοεμβρίου) προσχωρούν στον Άξονα.
- *Φεβρουάριος 1941*
Οι Γερμανοί στέλνουν το Afrika Korps (Σώμα της Αφρικής) στη Βόρεια Αφρική, για να ενισχύσουν τους Ιταλούς που παραπαίουν.
- *1 Μαρτίου 1941*
Η Βουλγαρία προσχωρεί στον Άξονα.
- *6 Απριλίου 1941–Ιούνιος 1941*
Η Γερμανία, η Ιταλία, η Ουγγαρία και η Βουλγαρία εισβάλλουν στη Γιουγκοσλαβία και τη διαμελίζουν. Η Γιουγκοσλαβία συνθηκολογεί στις 17 Απριλίου. Γερμανία και Βουλγαρία εισβάλλουν στην Ελλάδα, για να υποστηρίξουν τους Ιταλούς. Η αντίσταση της Ελλάδας τερματίζει στις αρχές Ιουνίου 1941.
- *10 Απριλίου 1941*
Οι ηγέτες του τρομοκρατικού κινήματος Ουστάσι ανακηρύσσουν ανεξάρτητο κράτος, το επονομαζόμενο

Ανεξάρτητο Κράτος της Κροατίας. Το νέο κράτος, το οποίο Γερμανία και Ιταλία αναγνωρίζουν αμέσως, περιλαμβάνει την επαρχία της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης. Η Κροατία προσχωρεί επισήμως στις δυνάμεις του Άξονα στις 15 Ιουνίου 1941.

- *22 Ιουνίου 1941–Νοέμβριος 1941*

Η ναζιστική Γερμανία και οι σύμμαχοί της στον Άξονα (πλην της Βουλγαρίας) εισβάλλουν στη Σοβιετική Ένωση. Η Φινλανδία, που αποζητά αποκατάσταση για τις εδαφικές απώλειες από τη συνθηκολόγηση που έδωσε τέλος στον Πόλεμο του Χειμώνα, προσχωρεί στον Άξονα λίγο πριν την εισβολή. Οι Γερμανοί νικούν γρήγορα τα κράτη της Βαλτικής και, με τους Φιλανδούς στο πλευρό τους, έως τον Σεπτέμβριο πολιορκούν το Λένινγκραντ (Αγία Πετρούπολη).

Στα κεντρικά, στις αρχές Αυγούστου οι Γερμανοί καταλαμβάνουν το Σμόλενσκ και έως τον Οκτώβριο κατευθύνονται προς τη Μόσχα.

Στα νότια, γερμανικά και ρουμανικά στρατεύματα καταλαμβάνουν τον Σεπτέμβριο το Κίεβο, ενώ τον Νοέμβριο καταλαμβάνουν το Ροστόφ επί του ποταμού Ντον.

- *6 Δεκεμβρίου 1941*

Μια σοβιετική αντεπίθεση αναγκάζει τους Γερμανούς σε άτακτη υποχώρηση από τα προάστια της Μόσχας.

- *7 Δεκεμβρίου 1941*

Η Ιαπωνία βομβαρδίζει το Περλ Χάρμπορ.

- *8 Δεκεμβρίου 1941*

Οι Ηνωμένες Πολιτείες κηρύσσουν τον πόλεμο στην

Ιαπωνία και εισέρχονται στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ιαπωνικά στρατεύματα αποβιβάζονται στις Φιλιππίνες, στη Γαλλική Ινδοκίνα (Βιετνάμ, Λάος, Καμπότζη) και στη Βρετανική Σιγκαπούρη.

Μέχρι τον Απρίλιο του 1942, οι Φιλιππίνες, η Ινδοκίνα και η Σιγκαπούρη έχουν πέσει στην ιαπωνική κατοχή.

- *11–13 Δεκεμβρίου 1941*

Η ναζιστική Γερμανία και οι σύμμαχοί της στον Άξονα κηρύσσουν πόλεμο στις Ηνωμένες Πολιτείες.

- *30 Μαΐου 1942–Μάιος 1945*

Οι Βρετανοί βομβαρδίζουν την Κολωνία, μεταφέροντας για πρώτη φορά τον πόλεμο στα εδάφη της Γερμανίας. Τα επόμενα τρία χρόνια, οι αγγλοαμερικανικοί βομβαρδισμοί μετατρέπουν σε χαλάσματα τις αστικές περιοχές της Γερμανίας.

- *Ιούνιος 1942*

Το βρετανικό και το αμερικανικό ναυτικό σταματούν την ιαπωνική ναυτική επέλαση στον κεντρικό Ειρηνικό στη νήσο Μίντγουεϊ.

- *28 Ιουνίου 1942–Σεπτέμβριος 1942*

Η Γερμανία και οι σύμμαχοί της στον Άξονα εξαπολύουν νέα επίθεση εναντίον της Σοβιετικής Ένωσης. Έως τα μέσα Σεπτεμβρίου, τα γερμανικά στρατεύματα φτάνουν πολεμώντας στο Στάλινγκραντ (Βόλγκογκραντ) στον ποταμό Βόλγα και διεισδύουν βαθιά στον Καύκασο, έχοντας πρώτα εξασφαλίσει κυριότητα στη χερσόνησο της Κριμαίας.

- *Αύγουστος-Νοέμβριος 1942*

Τα αμερικανικά στρατεύματα σταματούν τους Ιάπωνες που

προέλαυναν μεταπηδώντας από νησί σε νησί προς την Αυστραλία στο Γκουανταλκανάλ των Νησιών του Σολομώντα.

- *23–24 Οκτωβρίου 1942*

Τα βρετανικά στρατεύματα νικούν Γερμανούς και Ιταλούς στο Ελ Αλαμείν της Αιγύπτου, αναγκάζοντας τις δυνάμεις τους Άξονα σε άτακτη υποχώρηση στα ανατολικά σύνορα της Τυνησίας μέσω Λιβύης.

- *8 Νοεμβρίου 1942*

Αμερικανικά και βρετανικά στρατεύματα αποβιβάζονται σε διάφορα σημεία των ακτών της Αλγερίας και του Μαρόκου στη Γαλλική Βόρεια Αφρική. Η αποτυχία των στρατευμάτων της Γαλλίας του Βισύ να αμυνθούν εναντίον της εισβολής δίνει τη δυνατότητα στους Συμμάχους να κινηθούν γρήγορα προς τα δυτικά σύνορα της Τυνησίας και οδηγεί στη γερμανική κατάληψη της νότιας Γαλλίας στις 11 Νοεμβρίου.

- *23 Νοεμβρίου 1942–2 Φεβρουαρίου 1943*

Τα σοβιετικά στρατεύματα αντεπιτίθενται, διαπερνώντας τις ουγγρικές και ρουμανικές γραμμές βορειοδυτικά και νοτιοδυτικά του Στάλινγκραντ, παγιδεύοντας τη γερμανική Έκτη Στρατιά στην πόλη. Καθώς οι Χίτλερ τούς είχε απαγορεύσει να υποχωρήσουν ή να προσπαθήσουν να διαφύγουν από τον σοβιετικό δακτύλιο, οι επιζώντες της Έκτης Στρατιάς παραδόθηκαν στις 30 Ιανουαρίου και 2 Φεβρουαρίου 1943.

- *13 Μαΐου 1943*

Οι δυνάμεις του Άξονα στην Τυνησία παραδίνονται στους

Συμμάχους, βάζοντας τέλος στην εκστρατεία της Βόρειας Αφρικής.

- *10 Ιουλίου 1943*

Αμερικανικά και βρετανικά στρατεύματα αποβιβάζονται στη Σικελία. Έως τα μέσα Αυγούστου, οι Σύμμαχοι θέτουν τη Σικελία υπό τον έλεγχό τους.

- *5 Ιουλίου 1943*

Οι Γερμανοί εξαπολύουν μια τεράστια επίθεση με τεθωρακισμένα στο Κουρσκ της Σοβιετικής Ένωσης. Οι Σοβιετικοί αποκρούουν την επίθεση μέσα σε μία εβδομάδα και εξαπολύουν και αυτοί με τη σειρά τους επίθεση.

- *25 Ιουλίου 1943*

Το Μεγάλο Συμβούλιο του ιταλικού φασιστικού κόμματος ανατρέπει τον Μπενίτο Μουσολίνι, δίνοντας τη δυνατότητα στον Ιταλό στρατάρχη Πιέτρο Μπαντόλιο να σχηματίσει καινούργια κυβέρνηση.

- *8 Σεπτεμβρίου 1943*

Η κυβέρνηση Μπαντόλιο συνθηκολογεί άνευ όρων με τους Συμμάχους.

Οι Γερμανοί αναλαμβάνουν αμέσως τον έλεγχο της Ρώμης και της βόρειας Ιταλίας, εγκαθιδρύοντας ένα φασιστικό καθεστώς-μαριονέτα υπό τον Μουσολίνι, τον οποίο είχαν απελευθερώσει Γερμανοί κομάντος στις 12 Σεπτεμβρίου.

- *9 Σεπτεμβρίου 1943*

Συμμαχικά στρατεύματα αποβιβάζονται στις ακτές του Σαλέρνο κοντά στη Νάπολη.

- *6 Νοεμβρίου 1943*

Σοβιετικά στρατεύματα απελευθερώνουν το Κίεβο.

- *22 Ιανουαρίου 1944*
Συμμαχικά στρατεύματα αποβιβάζονται επιτυχώς κοντά στο Άντσιο, λίγο νότια της Ρώμης.
- *19 Μαρτίου 1944*
Φοβούμενοι ότι η Ουγγαρία σκοπεύει να εγκαταλείψει τη συμμαχία του Άξονα, οι Γερμανοί καταλαμβάνουν την Ουγγαρία και αναγκάζουν τον αντιβασιλιά, ναύαρχο Μίκλος Χόρθι, να διορίσει πρόεδρο έναν φιλογερμανό υπουργό.
- *4 Ιουνίου 1944*
Συμμαχικά στρατεύματα απελευθερώνουν τη Ρώμη. Εντός έξι εβδομάδων, για πρώτη φορά αγγλοαμερικανικά βομβαρδιστικά καταφέρνουν να χτυπήσουν στόχους στην ανατολική Γερμανία.
- *6 Ιουνίου 1944*
Βρετανικά και αμερικανικά στρατεύματα αποβιβάζονται επιτυχώς στις ακτές της Νορμανδίας στη Γαλλία, ανοίγοντας ένα «Δεύτερο μέτωπο» εναντίον των Γερμανών.
- *22 Ιουνίου 1944*
Οι Σοβιετικοί εξαπολύουν μαζική επίθεση στην ανατολική Λευκορωσία, καταστρέφοντας τη γερμανική Ομάδα Στρατιών «Κέντρο» και κατευθύνονται δυτικά προς τον ποταμό Βιστούλα και τη Βαρσοβία στην κεντρική Πολωνία έως την 1η Αυγούστου.
- *25 Ιουλίου 1944*
Αγγλοαμερικανικές δυνάμεις προελαύνουν πέρα από το προγεφύρωμα της Νορμανδίας και κατευθύνονται ανατολικά προς το Παρίσι.

- *1 Αυγούστου 1944–5 Οκτωβρίου 1944*
Ο μη κομμουνιστικός αντιστασιακός Στρατός της Πατρίδας εξεγείρεται εναντίον των Γερμανών, σε μια προσπάθεια να απελευθερώσει τη Βαρσοβία πριν την άφιξη των σοβιετικών στρατευμάτων. Η επέλαση των Σοβιετικών σταματά στην ανατολική όχθη του Βιστούλα.
Στις 5 Οκτωβρίου, οι Γερμανοί δέχονται την παράδοση των εναπομεινάντων δυνάμεων του Στρατού της Πατρίδας που μάχονταν στη Βαρσοβία.
- *15 Αυγούστου 1944*
Συμμαχικές δυνάμεις αποβιβάζονται στη νότια Γαλλία κοντά στη Νίκαια και προελαύνουν γρήγορα προς τον ποταμό Ρήνο στα βορειοανατολικά.
- *20–25 Αυγούστου 1944*
Συμμαχικές δυνάμεις φτάνουν στο Παρίσι. Στις 25 Αυγούστου, δυνάμεις των Ελεύθερων Γάλλων, με τη στήριξη συμμαχικών στρατευμάτων, εισέρχονται στη γαλλική πρωτεύουσα.
Έως τον Σεπτέμβριο, οι Σύμμαχοι φτάνουν στα γερμανικά σύνορα.
Έως τον Δεκέμβριο, σχεδόν όλη η Γαλλία, το μεγαλύτερο τμήμα του Βελγίου και τμήμα της νότιας Ολλανδίας έχουν απελευθερωθεί.
- *23 Αυγούστου 1944*
Η εμφάνιση των σοβιετικών στρατευμάτων στον ποταμό Προύθο οδηγεί τη ρουμανική αντιπολίτευση να ανατρέψει το καθεστώς Αντονέσκου.

Η νέα κυβέρνηση συνθηκολογεί και αμέσως συντάσσεται με την άλλη αντιμαχόμενη πλευρά.

Η μεταστροφή της Ρουμανίας αναγκάζει στις 8 Σεπτεμβρίου τη Βουλγαρία να συνθηκολογήσει και τον Οκτώβριο τους Γερμανούς να εγκαταλείψουν την Ελλάδα, την Αλβανία και τη νότια Γιουγκοσλαβία.

- 29 Αυγούστου 1944–28 Οκτωβρίου 1944

Υπό την ηγεσία του σλοβακικού Εθνικού Συμβουλίου, το οποίο αποτελείται από κομμουνιστές και μη κομμουνιστές, μονάδες της σλοβάκισης αντίστασης εξεγείρονται εναντίον των Γερμανών και του εγχώριου φασιστικού σλοβάκικου καθεστώτος.

Στα τέλη Οκτωβρίου, οι Γερμανοί καταλαμβάνουν την πόλη Banská Bystrica, όπου βρίσκεται το αρχηγείο της εξέγερσης, και βάζουν τέρμα στην οργανωμένη αντίσταση.

- 12 Σεπτεμβρίου 1944

Η Φινλανδία υπογράφει συνθηκολόγηση με τη Σοβιετική Ένωση, εγκαταλείποντας τον Άξονα.

- 20 Οκτωβρίου 1944

Αμερικανικά στρατεύματα αποβιβάζονται στις Φιλιππίνες.

- 15 Οκτωβρίου 1944

Το ουγγρικό φασιστικό κίνημα Σταυρωτά Βέλη πραγματοποιεί πραξικόπημα με τη στήριξη των Γερμανών, με σκοπό να αποτρέψει την ουγγρική κυβέρνηση από τη διεξαγωγή διαπραγματεύσεων για παράδοση της στους Σοβιετικούς.

- 16 Δεκεμβρίου 1944

Οι Γερμανοί εξαπολύουν μια τελευταία επίθεση στη δύση,

γνωστή ως Μάχη των Αρδεννών, σε μια απόπειρα να καταλάβουν εκ νέου το Βέλγιο και να διαχωρίσουν τις δυνάμεις των Συμμάχων κατά μήκος των γερμανικών συνόρων. Έως την 1η Ιανουαρίου 1945, οι Γερμανοί έχουν αρχίσει να υποχωρούν.

- *12 Ιανουαρίου 1945*
Οι Σοβιετικοί εξαπολύουν νέα επίθεση, απελευθερώνοντας τον Ιανουάριο τη Βαρσοβία και την Κρακοβία. Στις 13 Φεβρουαρίου καταλαμβάνουν τη Βουδαπέστη μετά από πολιορκία δύο μηνών, εκδιώκοντας τους Γερμανούς και τους Ούγγρους συνεργάτες τους από την Ουγγαρία στις αρχές Απριλίου. Με την κατάληψη της Μπρατισλάβα στις 4 Απριλίου, πετυχαίνουν την παράδοση της Σλοβακίας και στις 13 Απριλίου καταλαμβάνουν τη Βιέννη.
- *7 Μαρτίου 1945*
Αμερικανικά στρατεύματα διασχίζουν τον ποταμό Ρήνο στο Ρέμαγκεν.
- *16 Απριλίου 1945*
Οι Σοβιετικοί εξαπολύουν την τελική τους επίθεση, περικυκλώνοντας το Βερολίνο.
- *Απρίλιος 1945*
Μονάδες παρτιζάνων, υπό την καθοδήγηση του Γιουγκοσλάβου κομμουνιστή ηγέτη Γιώσιπ Τίτο, καταλαμβάνουν το Ζάγκρεμπ και ανατρέπουν το καθεστώς των Ουστάσι. Τα κορυφαία στελέχη των Ουστάσι διαφεύγουν σε Ιταλία και Αυστρία.
- *30 Απριλίου 1945*
Ο Χίτλερ αυτοκτονεί.

- *7 Μαΐου 1945*
Η Γερμανία συνθηκολογεί με τους δυτικούς Συμμάχους.
- *9 Μαΐου 1945*
Η Γερμανία συνθηκολογεί με τους Σοβιετικούς.
- *Μάιος 1945*
Συμμαχικά στρατεύματα καταλαμβάνουν την Οκινάουα, το τελευταίο νησί πριν τα νησιά της Ιαπωνίας.
- *6 Αυγούστου 1945*
Οι Ηνωμένες Πολιτείες ρίχνουν μια ατομική βόμβα στη Χιροσίμα.
- *8 Αυγούστου 1945*
Η Σοβιετική Ένωση κηρύσσει πόλεμο στην Ιαπωνία και εισβάλλει στη Μαντζουρία.
- *9 Αυγούστου 1945*
Οι Ηνωμένες Πολιτείες ρίχνουν μια ατομική βόμβα στο Ναγκασάκι.
- *2 Σεπτεμβρίου 1945*
Έχοντας συμφωνήσει επί της αρχής για άνευ όρων συνθηκολόγηση στις 14 Αυγούστου 1945, η Ιαπωνία συνθηκολογεί επισήμως, θέτοντας τέλος στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

<Μουσείο Μνημείων του Ολοκαυτώματος των Ηνωμένων Πολιτειών>

Ο Πόλεμος των Ελλήνων στην Αφρική και η Αναγνώριση

Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν παγκόσμιος πόλεμος που διήρκεσε από το 1939 έως το 1945, αν και σχετικές συγκρούσεις ξεκίνησαν από νωρίτερα.

Σε αυτόν ενεπλάκη η πλειονότητα των κρατών του τότε κόσμου -συμπεριλαμβανομένων και των μεγάλων δυνάμεων (Ε.Σ.Σ.Δ., Η.Π.Α., Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία)- δημιουργώντας τελικά δύο αντίπαλες στρατιωτικές συμμαχίες: τους Συμμάχους

(ΗΠΑ, Αγγλία, Γαλλία) και τις δυνάμεις του Άξονα (Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία).

Από την πλειονότητα των ιστορικών θεωρείται ως συνέχεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, γιατί στην ουσία τα αίτια και οι δυνάμεις που τον προκάλεσαν ήταν οι ίδιες. Μερικές από τις βασικές αιτίες του πολέμου ήταν οι επαχθείς όροι που επιβλήθηκαν στην ηττημένη Γερμανία από τη συνθήκη των Βερσαλλιών και η τάση των χωρών του φασιστικού Άξονα (Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία) να κυριαρχήσουν στον κόσμο.

Στη Γερμανία κυβερνούσε από το 1933 ο Αδόλφος Χίτλερ, που επιδίωκε να ανορθώσει το γόητρο της καταρρακωμένης χώρας του και να πάρει εκδίκηση από τους Αγγλογάλλους για την ήττα στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Στην Ιταλία εξουσίαζαν οι φασίστες του Μουσολίνι από το 1922, ενώ η στρατοκρατική Ιαπωνία είχε ξεκινήσει και επιδίωκε τη συνέχιση της επεκτατικής της πολιτικής, που ονόμαζε «Μεγάλη Σφαίρα Ευημερίας της Ανατολής».

Στις 9 Νοεμβρίου 1942, Βρετανικά και Αμερικανικά στρατεύματα, αποβιβάζονται στις Γαλλικές κτήσεις της Βόρειας Αφρικής. Συγκεκριμένα οι Αμερικανοί, ερχόμενοι απευθείας από τις ΗΠΑ, αποβιβάζονται στο Μαρόκο και οι Βρετανοί στο Οράν της Αλγερίας. Η επιχείρηση αυτή των Συμμάχων είχε το κωδικό όνομα «Επιχείρηση Πυρσός» (Operation Torch).

Οι διαφωνίες, βέβαια, ανάμεσα στους Συμμάχους δεν έλειπαν.

Οι Αμερικανοί που βρίσκονταν στο Μαρόκο φοβούνταν μια συμμαχία της Ισπανίας του Φράνκο με τις δυνάμεις του Άξονα.

Επέμεναν να παραμείνουν στη Δυτική πλευρά της Β. Αφρικής για να αποφύγουν μια πιθανή κατάληψη του Στενού του Γιβραλτάρ από τους Ισπανούς.

Από την άλλη, οι Άγγλοι επέμεναν να οργανώσουν τις δυνάμεις τους όσο πιο ανατολικά ήταν δυνατό.

Φοβόντουσαν την αναδιοργάνωση των γερμανοϊταλικών δυνάμεων που βρίσκονταν στην Τυνησία.

Οι Ελληνικές ένοπλες δυνάμεις μετά την επικράτηση των Γερμανών στην ηπειρωτική Ελλάδα τα νησιά και τη Κρήτη υποχώρησαν και προσπαθούσαν να ανασυνταχθούν στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου με γενικό αρχηγό τον τότε βασιλιά Γεώργιο.

Μετά την αυτοκτονία του πρωθυπουργού Αλέξανδρου Γ. Κοριζή ή Κορουζή (Αθήνα, 18 Απριλίου 1941) και την είσοδο των Γερμανών στην Αθήνα την 27η Απριλίου 1941, ο Βασιλεύς μαζί με την Κυβέρνηση και τις ελεύθερες ελληνικές ένοπλες δυνάμεις Βασιλικού ναυτικού και Βασιλικής Αεροπορίας κατέφυγε στην Κρήτη όπου και συμμετείχε στις πολεμικές επιχειρήσεις των στρατευμάτων της Ελλάδας, της Μεγάλης Βρετανίας, της Αυστραλίας και της Νέας Ζηλανδίας (καθ όλη τη διάρκεια της Μάχης της Κρήτης), και τελικά ξέφυγε διασχίζοντας τα βουνά για να φτάσει στις νότιες ακτές του νησιού όπου κατέφυγε στην Αίγυπτο.

Ενώ η ελληνική εξόριστη κυβέρνηση παρέμεινε στην Αίγυπτο ο ίδιος μετέβη στο Συμμαχικό Στρατηγείο στο Λονδίνο, όπου παρέμεινε σχεδόν καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου.

Στην Αίγυπτο και συγκεκριμένα στην Αλεξάνδρεια και στο χρονικό διάστημα του Απριλίου του έτους 1944 το κίνημα του Ναυτικού που πραγματοποιήθηκε αποτελούσε συνέχεια παρομοίων μορφολογικά εκδηλώσεων που έλαβαν χώρα στο Βασιλικό Ναυτικό (B.N.) από τον Αύγουστο του έτους 1909 μέχρι το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου το 1945.

Το <Κίνημα του Ναυτικού> ήταν ενάντια στον Βασιλέα που ήταν αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων του ελληνικού στρατού στην Αίγυπτο.

Ορισμένα πολεμικά πλοία αρνούταν να έχουν σαν αρχηγό τον «Βασιλιά».

Σε ένα από αυτά τα πολεμικά ήταν και ο Νίκος Καρόζης.

Ο αντιναύαρχος Βούλγαρης που αντικατάστησε τον αντιναύαρχο Αλεξανδρή, με την βοήθεια των συμμαχικών δυνάμεων κατόρθωσαν να τους αποπλίσουν με τον εξής τρόπο: *«Τους ζήτησαν να συγκεντρωθούν δημιουργώντας μέσα στη θάλασσα με τα πλοία ένα κύκλο, έτσι ώστε να μπορέσει να τους μιλήσει ο αντιναύαρχος για μια συμβιβαστική λύση / πρόταση. Έτσι, όλοι οι ναύτες και οι αξιωματικοί των πλοίων βρέθηκαν στην εσωτερική πλευρά του κύκλου που σχημάτιζαν τα πλοία. Την ίδια χρονική στιγμή οπλισμένοι κομάντος των συμμαχικών δυνάμεων οπλισμένοι αναρριχήθηκαν από την άλλη πλευρά των πλοίων που δεν υπήρχαν ναύτες και τα κατέλαβαν».*

Όλοι οι συλληφθέντες ναύτες και αξιωματικοί του ελληνικού πολεμικού ναυτικού που συμμετείχαν στο «κίνημα»

θεωρήθηκαν αιχμάλωτοι πολέμου και έτσι οδηγήθηκαν στις φυλακές, τα «σύρματα» όπως τις αποκαλούσαν και τις αποκαλούν μέχρι σήμερα, γιατί πιθανώς, ήταν υπαίθριοι περιφραγμένοι χώροι με συρματοπλέγμα, εντός των οποίων είχαν τοποθετηθεί οι αιχμάλωτοι ναύτες /επαναστάτες του Βασιλικού Ναυτικού (B.N.).

Οι συνθήκες διαβίωσης στους χώρους αυτούς, ήταν απάνθρωπες, γιατί, εκτός του ότι στην χώρα της Αιγύπτου αναπτύσσονταν σε εξωτερικούς χώρους υψηλές θερμοκρασίες την ημέρα και χαμηλές θερμοκρασίες την νύχτα, τα βασικά αναγκαία στοιχεία διατροφής, δηλαδή το πόσιμο νερό και το ελάχιστο φαγητό, λόγω του υπάρχοντος πολέμου, ήταν εξωφρενικά απαράδεκτα, πρακτικά μηδαμινά.

Όμως πέρασε για έλεγχο και αναγνώριση των αιχμαλώτων ένας από τους δεκαοκτώ αξιωματικούς που είχε μεταφέρει ο Νίκος Καρόζης από την Ελλάδα (Αττική) στην Μικρά Ασία.

Άμεσα τότε, απευθύνθηκε στην διοίκηση του στρατοπέδου των φυλακών και αφού τους ενημέρωσε για το ιστορικό της μεταφοράς και διάσωσης των δεκαοκτώ αξιωματικών συμπεριλαμβανομένου και του ιδίου, από την Ελλάδα στην Αλεξάνδρεια μέσω Μικράς Ασίας, τους ζήτησε και επέτυχε, την «οριστική» έξοδό του από τα «σύρματα» και την μόνιμη πρόσληψή του ως υπαξιωματικού του Βασιλικού Ναυτικού(B.N.).

**Το Αντιτορπιλικό «Μιαούλης» που
συμμετείχε στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο**

**Τα συμμαχικά στρατεύματα στη Βόρεια
Αφρική και η ένδοξη συμμετοχή των
Ελληνικών Δυνάμεων στις μάχες του Ελ
Αλαμείν και Ρίμινι.**

*Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος την πιο εκτεταμένη
γεωγραφικά και δαπανηρή σε πλουτοπαραγωγικούς πόρους
ένοπλη σύγκρουση στην ιστορία της ανθρωπότητας στην οποία
έλαβαν μέρος περισσότερες από τριάντα χώρες με περισσότερους
από ογδόντα εκατομμύρια ανθρώπους .*

Σημαδεύτηκε από μαζικές εκτελέσεις και θανάτους στρατιωτών και πολιτών.

Οι ναζιστικές δυνάμεις του Χίτλερ προχώρησαν σε μαζικούς θανάτους κυρίως εβραϊκής καταγωγής, το ονομαζόμενο <Ολοκαύτωμα> έγκλημα κατά της ανθρωπότητας.

Το Ολοκαύτωμα κατά των Εβραίων και οι επιθέσεις με ατομικές βόμβες κατατάσσονται ως εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Το σύνολο των ανθρώπων που έχασαν την ζωή τους ή δεινοπάθησαν κατά την διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου πολέμου υπερβαίνει τα οκτακόσια εκατομμύρια.

Αρχή του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου μπορεί να θεωρηθεί ο Σεπτέμβριος του έτους 1939 που έγινε η επίθεση των Γερμανών κατά της Πολωνίας και **τέλος** ο Σεπτέμβριος του έτους 1945 όταν ο Ιάπωνας υπουργός εξωτερικών Μαμόρου Σιγκεμίτσου υπέγραψε την άνευ όρων παράδοση της Ιαπωνίας.

Μετά την κατάκτηση των Ελληνικών εδαφών από τους Γερμανούς οι συμμαχικές δυνάμεις υποχώρησαν στην Βόρεια Αφρική.

Στις συμμαχικές δυνάμεις συγκαταλέγονταν το Ηνωμένο Βασίλειο, η Δανία, οι Ηνωμένες Πολιτείες, η Σοβιετική Ένωση, η Κίνα, η Ελλάδα, η Γιουγκοσλαβία, η Πολωνία, το Βέλγιο, η Ολλανδία, ο Καναδάς, η Αυστραλία, η Ινδία και από το 1943 η Ιταλία.

Η μάχη του Ελ Αλαμείν

Ο Νίκος Καρόζης συμμετείχε στο Ελληνικό εκστρατευτικό σώμα της Μέσης Ανατολής που ήταν υπό τον έλεγχο των Άγγλων (50^η Μεραρχία της Βρετανίας).

Στη μάχη του Ελ Αλαμείν που πραγματοποιήθηκε μεταξύ 23 Οκτωβρίου έως και 5 Νοεμβρίου 1942 ηττήθηκαν οι Ιταλογερμανικές δυνάμεις με αρχιστράτηγο τον Ρόμελ.

Η ήττα αυτή σήμανε την έναρξη της υποχώρησης των δυνάμεων του άξονα από το Βοραιοαφρικανικό μέτωπο.

Έτσι απετράπη η απώλεια της στρατηγικής σημασίας Διώρυγας του Σουέζ και των πετρελαιοπαραγωγών περιοχών της Μέσης Ανατολής.

Το Ελ Αλαμείν βρίσκεται δυτικά της Αλεξάνδρειας στην Αίγυπτο.

Την επιχείρηση από πλευράς συμμαχικών δυνάμεων ανέλαβε ο Άγγλος στρατηγός Μοντγκόμερι.

Η Ελληνική 1^η Ταξιαρχία εκτέλεσε πολλές επιδρομές, περιπολίες, νυχτερινές επιχειρήσεις προξενώντας σημαντικές απώλειες στους αντιπάλους.

Στις αρχές Νοεμβρίου 1942 μετά την έναρξη της υποχώρησης των Ιταλογερμανών υπό την ηγεσία του Ρόμελ η 1^η Ελληνική Ταξιαρχία ανέλαβε την καταδίωξη του εχθρού προελαύνοντας σε βάθος εκατό χιλιομέτρων περίπου.

Η νίκη των συμμαχικών δυνάμεων στο Ελ Αλαμείν αποτελεί την πρώτη αποφασιστική νίκη κατά του άξονα και την απομάκρυνσή του από την Αφρική.

**Το κίνημα στο Βασιλικό Ναυτικό το
1944**

Στις τρεις Απριλίου του 1944 εκδηλώθηκε Κίνημα στις τάξεις του Βασιλικού Ναυτικού στο οποίο συμμετείχε και ο Νίκος Καρόζης.

Ο τότε αρχηγός Στόλου αντιναύαρχος Αλεξανδρής δεν έλαβε αποτελεσματικά μέτρα για την αποσόβηση της κρίσης και κατόπιν αγγλικών πιέσεων, λόγω της απειλής που αποτελούσε το κίνημα για την ασφάλεια των συμμαχικών δυνάμεων και ιδιαίτερα των συμμαχικών νηοπομπών η αργία των Ελληνικών Πολεμικών πλοίων, ο αντιναύαρχος Βούλγαρης αντικατέστησε τον Αλεξανδρή από την ηγεσία του στόλου και στις 19 Απριλίου χίλια εννιακόσια σαράντα τέσσερα ανέλαβε την καταστολή του κινήματος του Βασιλικού Ναυτικού.

Ο Βούλγαρης σε μία εβδομάδα περίπου κατέστειλε το κίνημα στην Αλεξάνδρεια και μπόρεσε να ανασυντάξει και να καταστήσει ξανά μάχιμο το σύνολο των Ελληνικών πλοίων και υποβρυχίων που είχαν στασιάσει σε ένα μήνα περίπου.

Το κίνημα του Βασιλικού Ναυτικού τον Απρίλιο του χίλια εννιακόσια σαράντα τέσσερα, αποτελεί συνέχεια παρομοίων εκδηλώσεων που έλαβαν χώρα στο Πολεμικό Ναυτικό και τις ένοπλες δυνάμεις της χώρας μας από τον Αύγουστο του έτους 1909 έως τα τέλη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Από την αποδημία του ελληνικού στόλου στη Μέση Ανατολή τον Απρίλιο του έτους χίλια εννιακόσια σαράντα ένα έως και τον Απρίλιο του έτους χίλια εννιακόσια σαράντα τέσσερα δεν ήταν λίγες οι φορές που σημειώθηκαν μεμονωμένα συμβάντα απειθαρχίας σε μονάδες του Πολεμικού Ναυτικού.

Τα γεγονότα αυτά ήταν λίγο πολύ αναμενόμενα δεδομένου ότι η επάνδρωση ολοένα και περισσότερων μονάδων του

Πολεμικού Ναυτικού εξαρτάτο στρατολογικά από εμποροναύτες που κατά την διάρκεια του μεσοπολέμου είχαν επιδείξει δυναμικά δείγματα αριστερής πεποίθησης, τοποθέτησης και διεκδικητικότητάς τους, όμως ο επαγγελματισμός και η ευψυχία που γενικότερα τους διέκρινε, είχαν ανεβάσει ψηλά το Ελληνικό Πολεμικό Ναυτικό στα μάτια των Συμμάχων.

Αντιτορπιλικό Μιαούλης

Ένα Σημαντικό Γεγονός

Μετά την νίκη στη μάχη του Ελ Αλαμείν στα τέλη του 1942 ο Νίκος Καρόζης και υπηρετεί στο Ελληνικό Πολεμικό Ναυτικό.

Από το πολεμικό πλοίο έπαιρναν μικρές ολιγώρες άδειες και έκαναν «εξόδους» στην πόλη, δηλαδή μικρούς περιπάτους στην Αλεξάνδρεια, για να δειπνήσουν, να διασκεδάσουν κλπ.

Σε μία απ αυτές τις εξόδους μέθυσαν οι ναύτες και μάλωσαν, παρεξηγήθηκαν με κάποιον άλλο ναύτη του ίδιου πλοίου.

Και ενώ ο Νίκος Καρόζης επέστρεφε στο πλοίο, στην είσοδο ήταν κρυμμένος ο «αντίπαλός του» και τον περίμενε.

Με ένα σιδερένιο λοστό τον κτύπησε στο κεφάλι.

Ο Νίκος, έχασε τις αισθήσεις του και σωριάστηκε λιπόθυμος για αρκετή ώρα.

Στην συνέχεια, γι αυτό το περιστατικό, το ότι δηλαδή είχε έρθει σε αντιδικία με άλλον ναύτη και χειροδίκησαν μεταξύ τους, στην αναφορά*, ο πλοίαρχος επέβαλε αυστηρές τιμωρίες (στέρηση εξόδων, απαγόρευση εξόδου και των δύο για αρκετούς μήνες κλπ) μεταξύ των οποίων και την «μη συμμετοχή τους στο επερχόμενο ταξίδι με Ελληνικό πολεμικό πλοίο, για προστασία και ασφάλεια νηοπομπής με πολεμοφόδια που ερχόταν από την Αμερική, στο ακρωτήριο της Καλής Ελπίδος στη νότια Αφρική.

Η Θεία τύχη ευνόησε τους δύο Έλληνες Ναυτικούς του Πολεμικού Ναυτικού, αφού το πλοίο που εστάλη για την προστασία της νηοπομπής στα ανοικτά του ακρωτηρίου της Καλής Ελπίδος, βυθίστηκε από τορπίλη Γερμανικού υποβρυχίου, κατά την διάρκεια της μετάβασης και κανένα μέλος του πληρώματος δεν επέζησε.

Έτσι, αν είχε σχεδιάσει, είχε όνειρο και φιλοδοξία να συμμετέχει στο ταξίδι για την Αφρική, η επιβολή τιμωρίας από τον πλοίαρχο του πλοίου του έσωσε τη ζωή.

Η τιμωρία περιελάμβανε και την μετακίνησή του σε άλλο πολεμικό πλοίο για λόγους ασφαλείας.

Μάλιστα κατά την αναχώρηση, απομάκρυνση από το πλοίο, ο εχθρικά συμπεριφερόμενος πριν ναύτης που του επιτέθηκε με το λαστό και παρά λίγο να τον σκοτώσει, του ζήτησε «συγγνώμη».

Η Μάχη του Ρίμνι

Είναι γνωστή η κύρια επίθεση των συμμάχων στην γραμμή των Γερμανών συνολικού αναπτύγματος 350 περίπου χιλιομέτρων από την Πίζα μέχρι το Ρίμινι, ως η «Μάχη του Ρίμινι» με κωδική ονομασία <Operation Olive> τον Αύγουστο και το Σεπτέμβριο του 1944.

Έλαβαν μέρος πάνω από ένα εκατομμύριο στρατιώτες και ήταν η μεγαλύτερη μάχη από υλικής πλευράς που έγινε ποτέ σε Ιταλικό έδαφος.

Αρχηγός των συμμαχικών δυνάμεων ήταν ο στρατηγός Χάρολντ Αλεξάντερ και των Γερμανικών ο στρατάρχης Άλμπερτ Κέσσερλινγκ.

Στις δεκαεπτά Σεπτεμβρίου το αεροδρόμιο του Ρίμινι καταλήφθηκε από τις Ελληνικές δυνάμεις παρά την αντίσταση που προέβαλαν επίλεκτες Γερμανικές δυνάμεις αλεξιπτωτιστών.

Το πρωί της εικοστής πρώτης Σεπτεμβρίου χίλια εννιακόσια σαράντα τέσσερα το ΔΕΥΤΕΡΟ Τάγμα της Ταξιαρχίας εισήλθε πρώτο στη πόλη του Ρίμινι και υποχρέωσε τους Γερμανούς σε <Υπογραφή Παράδοσης>.

Την ίδια μέρα οι συμμαχικές μονάδες Καναδών, Νεοζηλανδών απέδωσαν τιμές στη σημαία του τάγματος και τις Ελληνικές δυνάμεις για την επιτυχία τους.

Οι συνολικές Ελληνικές απώλειες στη μάχη του Ρίμινι έφτασαν τους 116 νεκρούς και τους 316 τραυματίες εκ των οποίων αξιωματικοί ήταν 10 και 23 αντίστοιχα.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η απελευθέρωση από την Γερμανική κατοχή και ο εμφύλιος πόλεμος

Κεφάλαιο Πέντε

Η Απελευθέρωση

Κάποια παλιά εποχή, ένας ιστορικός και φιλόσοφος αναφερόταν στην εξής πραγματική ιστορία.

Συνάντησε κάποτε δυο ανθρώπους, δυο φίλους, δυο τύπους που ήταν πολύ ευτυχισμένοι φίλοι.

Τους συνάντησε μετά από τρεις μήνες περίπου και ήταν άσπονδοι εχθροί.

Ο ένας ήθελε να εξολοθρεύσει τον άλλον.

Και αυτό γιατί είχαν σχεδιάσει τα πάντα σχετικά με την κατασκευή ενός ορυχείου, είχαν κάνει τα απαραίτητα σχέδια για αυτό και την ανακάλυψή του, για την χαρτογράφησή του, για το καθετί και ήταν πολύ ευτυχισμένοι, μέχρις ότου βρήκαν τον χρυσό στο ορυχείο αυτό.

Το τελευταίο γεγονός έφερε το τέλος και την καταστροφή αυτής της φιλίας.

Και αυτό συνέβη γιατί είχαν σχεδιάσει τα πάντα εκτός από την επιτυχία.

Είχαν σχεδιαστεί με πλήρη λεπτομέρεια τα πάντα και ήταν έτοιμοι δια πυρός και σιδήρου να περάσουν κάθε είδους δραματικές καταστάσεις και στερήσεις, εκτός από την επιτυχία.

Ποια θα ήταν η προσωπική τους σχέση στην περίπτωση της επιτυχίας;

Αυτό είναι το πλέον ζωτικό σχέδιο που θα μπορούσαμε και το καλύτερο για την εφαρμογή.

«Οφείλουμε να καταρτίσουμε ένα πραγματικό σχέδιο για την επιτυχία και το τι θα κάνουμε όταν βρεθούμε αντιμέτωποι με αυτήν».

Γιατί το σοβαρότερο ατύχημα που μπορεί να μας συμβεί είναι τότε που θα έχουμε την επιτυχία.

Υπάρχει έντονη, σχεδόν υστερική απαίτηση από μέρους μας και από μέρους άλλου κοινού ανά τον κόσμο, να φουσκώσουμε τις τσέπες μας με χρήματα.

Αλλά υπάρχει και η εξής ιστορία του Μεγάλου Αλεξάνδρου που ξεκίνησε για να κατακτήσει τον κόσμο, κυρίευσε τα πάντα εκτός από την τάση των στρατευμάτων του να παίρνουν αποσκευές.

Τους έβαλε ακόμα και να τις κάψουν κάποτε, όμως μετά, πήρε μερικές και ο ίδιος.

Από την στιγμή που άρχισαν να κουβαλάνε πολλές αποσκευές μαζί τους, δεν υπήρξαν πολλές κατακτήσεις που πέτυχαν στον τότε κόσμο.

Αυτό ακριβώς συνέβη και στην Ελλάδα μετά την απελευθέρωση που άρχισε μετά τα μέσα του έτους χίλια εννιακόσια σαράντα πέντε.

Είχε έρθει η επιτυχία, η νίκη. Η νίκη που έφερε το τέλος της ειρηνικής συμβίωσης και την αρχή του εμφυλίου πολέμου που διήρκεσε μέχρι το έτος χίλια εννιακόσια σαράντα οκτώ.

Μετά την μάχη του Ρίμινι και την υποχώρηση των Γερμανών από την Ελλάδα, άρχισε η επιστροφή των Ελληνικών στρατευμάτων στην Ελλάδα για την απελευθέρωσή τους.

Ο Νίκος Καρόζης βρισκόταν σε ένα από τα πολεμικά πλοία που θα απελευθέρωναν τα νησιά του Αιγαίου Πελάγους με αρχή από τα νοτιότερα που ήταν τα Δωδεκάνησα, και συνέχισαν προς τα βόρεια, δηλαδή την Χίο, Μυτιλήνη, Λήμνο.

Εκεί, στο λιμάνι του Μούδρου αγκυροβόλησαν για δύο μήνες περίπου, δεδομένου ότι η Λήμνος διέθετε και αξιόλογο φυσικό λιμάνι.

Εκεί γνώρισε και την γυναίκα του **Πολυξένη** Τσαγκατζώνη, την «Ξενούλα» όπως την αποκαλούσε χαϊδευτικά.

Από το Πολεμικό Ναυτικό στην κατασκευή του Αεροδρομίου στο Ελληνικό.

Η οικογένεια του Σταύρου Τσαγκατζώνη καταγόταν από το Κατιρλί της Βιθυνίας που βρίσκεται κοντά στην Προύσα.

Το χωριό **Κατιρλί** βρίσκεται στη Βιθυνία και είναι το σημερινό Εσένκιοι.

Ήταν μεγάλος οικισμός με πληθυσμό περίπου 4000 κατοίκους, αμιγώς Ελληνικό.

Το Κατιρλί λόγω και του Οσίου Αυξέντιου που έζησε στο χωριό στα μέσα του 18ου Αιώνα, υπήρξε για μικρό χρονικό διάστημα έδρα της Μητρόπολης Νικομήδειας.

Επίσης οι Κατιρλιώτες ήταν σπουδαίοι ναυτικοί. Λόγω του συνδυασμού βουνού και θάλασσας υπήρξαν και σπουδαίοι υλοτόμοι, καρβουνάδες και χιονιάδες.

Είχαν δε το προνόμιο λόγω του Ιωάννη Βιθυνού που ήταν Κατιρλιώτης, της αποκλειστικής διάθεσης πάγου στην Πόλη.

Μετά την Μικρασιατική καταστροφή το 1922, οι περισσότεροι Κατιρλιώτες εγκαταστάθηκαν κοντά στο Σταυρό Ασπροβάλλας Θεσσαλονίκης αλλά και σε άλλες περιοχές της Ελλάδος όπως είναι το Μούδρο της Λήμνου, όπου ο παππούς μου που ήταν ψαράς, εγκαταστάθηκε μόνιμα, απέκτησε ψαροκάικο και λόγω των εξαιρετικών ικανοτήτων του ως ψαράς, έγινε γνωστός σε ολόκληρο το νησί.

Σήμερα στη Λήμνο, κοντά στο Μούδρο, υπάρχει ακρωτήριο που ονομάζεται «κάβος του Τσαγκατζώνη».

Ο Σταύρος Τσαγκατζώνης είχε παντρευτεί την κυρά Αναστασία απέκτησε τέσσερα παιδιά, τον Θεοδόση, την **Πολυξένη**, την Κατερίνα και τον Παναγιώτη.

Στην κατοχή όμως, πέθανε με αποτέλεσμα ο «μεγάλος αδερφός Θεοδόσης», ο Θεοδόσης που συμμετείχε και στο αριστερό κίνημα, να επιβαρυνθεί με την φροντίδα και την επιβίωση της υπόλοιπης οικογένειας.

Ο Νίκος Καρόζης γνώρισε στο Μούδρο την Πολυξένη αλλά το πλοίο του Πολεμικού Ναυτικού που βρισκόταν στο Μούδρο,

απέπλευσε από την Λήμνο και ελλιμενίστηκε στο Ναύσταθμο στον Πειραιά.

Η Αναστασία μαζί με την **Πολυξένη** ήρθαν από την Λήμνο στον Πειραιά και ενημέρωσαν τον Διοικητή του Ναύσταθμου για τον Νίκο Καρόζη.

Ο Διοικητής, έλαβε αυστηρά μέτρα εναντίον του Νίκου Καρόζη, όπως την απομάκρυνσή του από το Ναυτικό (*ήταν μόνιμος υπαξιωματικός*) και την *υποχρέωση* να παντρευτεί την Πολυξένη.

Αν δε πραγματοποιούσε αυτά, δηλαδή να παντρευτεί την **Πολυξένη**, τον ενημέρωσε ότι θα περνούσε από στρατοδικείο που θα του επέβαλε αυστηρές ποινές.

Παντρεύτηκαν στον Κάραβο, το χωριό του Νίκου Καρόζη, σε κάποιο εξωκλήσι, ενώ η **Πολυξένη** ήταν έγκυος στο πρώτο της παιδί την Αναστασία.

Ο Νίκος Καρόζης με αρκετές τεχνικές γνώσεις δεν δυσκολεύτηκε να βρει δουλειά.

Βρήκε εύκολα δουλειά στην ονομαστή τότε αμερικάνικη εταιρεία **Foundation**, η οποία εκείνο το διάστημα κατασκεύαζε το αεροδρόμιο του Ελληνικού στην Γλυφάδα, Ελληνικό.

Η Βοήθεια στη συμφιλίωση κατά την διάρκεια του εμφυλίου πολέμου.

Επιστροφή στην ιδιαίτερη πατρίδα

Σαν μόνιμος υπαξιωματικός του Πολεμικού Ναυτικού, ο Νίκος Καρόζης συμμετείχε στην προσπάθεια για συμφιλίωση και τερματισμό της εχθρικής συμπεριφοράς των συμπατριωτών του.

Ποτέ δεν ακολούθησε ακραίες καταστάσεις και προσπαθούσε να βρει λύσεις που θα εξυπηρετούσαν και τις δυο πλευρές δηλαδή τους δεξιούς ή βασιλόφρονες και τους αριστερούς από την άλλη πλευρά.

Γιατί, μετά την απελευθέρωση από τους Γερμανούς, έτσι ήταν διαχωρισμένοι οι Έλληνες.

Ποτέ δεν συμπαθούσε τα όπλα και ποτέ δεν είχε ιδιόκτητο όπλο, εκτός από ένα, το ψαροτούφεκο!!.

(.....Τώρα, θυμάμαι, όταν υπηρετούσα λοχίας και ήμουν πάρα πολύ αγαπητός από τον εξαίρετο λοχαγό μου, γλύνωσα πάρα πολύ περίεργα την τιμωρία, όταν στον έλεγχο καθαριότητας των όπλων, διαπίστωσε, τόσο ο ίδιος όσο και οι άλλοι συνάδελφοι λοχίες, το ότι ποτέ μου δεν είχα καθαρίσει το ημιαυτόματο όπλο μου!!.....)

Ποτέ του δεν συμμετείχε σε αριστερές ή δεξιές οργανώσεις επειδή πίστευε το ότι η ιδανική λύση πραγματοποιείται με την συνεργασία και την επικοινωνία των εκάστοτε εμπλεκόμενων φορέων.

Ο θείος, ο Θεοδόσης Τσαγκατζώνης εκείνη την εποχή, ο μεγαλύτερος αδερφός της μητέρας Πολυξένης, ήταν στην Μακρόνησο γιατί είχε κατηγορηθεί ως αριστερός, ήταν αριστερός και δεν υπέγραφε το σχετικό χαρτί, την υπεύθυνη δήλωση που αναφερόταν στην υπακοή προς τον Βασιλιά.

Στην Μακρόνησο, που ήταν αιχμάλωτοι, όπως μου περιέγραφε ο ίδιος ο Θεοδόσης, τους καλούσαν να συγκεντρωθούν για να τους μιλήσουν για να «συνετιστούν».

Και αμέσως μετά άρχιζαν να τους πυροβολούν με τα πολυβόλα.

Ήταν πάρα πολλοί αυτοί που σκοτώνονταν ή τραυματίζονταν.

Ο Νίκος με την γυναίκα του την Πολυξένη και συγχρόνως αδερφή του Θεοδόση, τον επισκέφτηκαν στην Μακρόνησο, τον

παρακάλεσαν να υπογράψει το έντυπο υπακοής, την υπεύθυνη δήλωση.

Ο Θεοδόσης δεν έφερε σχεδόν την παραμικρή αντίρρηση, αντίθετα ήταν προετοιμασμένος να το κάνει, να υπογράψει και **υπέγραψε**.

Αργότερα μου περιέγραφε ο Θεοδόσης μια ιστορία.

« Του έδωσαν όπλο για να μπορέσει να επιβάλλει σε άλλους αντάρτες που ήταν ακόμα στο βουνό, να παραδοθούν και να δηλώσουν υπακοή».

Τον έστειλαν στην Πελοπόννησο.

Και ενώ ήταν στην Πελοπόννησο στο βουνό για έλεγχο και είδε κάποιο νεαρό αντάρτη δεκαεπτά ετών περίπου με ένα σακίδιο στον ώμο, όπως μου τον περιέγραψε ο Θεοδόσης, να προσπαθεί να κρυφτεί πίσω από ένα δένδρο.

Αφού του ζήτησε να παραδοθεί ο νεαρός ήρθε με σηκωμένα τα χέρια ψηλά κοντά στον Θεοδόση ο οποίος έλεγξε το σακίδιό του και διαπίστωσε ότι δεν είχε τίποτα μέσα εκτός από ένα κομμάτι λίπος (λαρδί*).

Επειδή ο Θεοδόσης τον είδε να τρέμει από φόβο και ανησυχία για το μέλλον του, του είπε: **«Μην φοβάσαι και εγώ αριστερός είμαι, δεν πρόκειται να σου κάνουν κακό».**

Στα τέλη του έτους χίλια εννιακόσια πενήντα οι εργασίες της κατασκευαστικής εταιρείας **Foundation** τέλειωναν στο Ελληνικό την κατασκευή του αεροδρομίου, ανακοίνωσαν στον Νίκο Καρόζη ότι θα απολυόταν εκτός, αν επιθυμούσε να εργαστεί εκτός Αθηνών στο Αλιβέρι Ευβοίας και συγκεκριμένα στον Κάραβο, όπου θα κατασκευαζόταν από την **Foundation** ένα *υπερσύγχρονο* θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικού

ρεύματος, για λογαριασμό της Ελληνικής Εταιρείας Δ.Ε.Η.
(Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού).

Έτσι, στάθηκε πάρα πολύ τυχερός με το να βρει δουλειά στην ίδια του την πατρίδα, δίπλα στους συγγενείς, τους φίλους, τους χωριανούς, τα αδέρφια του.

Αφού δέχτηκε την πρόσκληση από την εταιρεία **Foundation** μετακόμισε στην πατρική του κατοικία στο Κάραβο Αλιβερίου στις αρχές του έτους χίλια εννιακόσια πενήντα ένα.

Η πλατεία του Καράβου όπως είναι σήμερα. 2020

Η κεντρική πλατεία του Καράβου όπως είναι σήμερα

Το λιμάνι του Καράβου σήμερα, 2020

Το εργοστάσιο της Δ.Ε.Η. στον Κάραβο το 1955

Το εργοστάσιο της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στον Κάραβο το έτος 1951. Στο βάθος, στην κορυφή του λόφου, διακρίνεται το ενετικό φρούριο και δεξιά, δίπλα στο εργοστάσιο, ένας ενετικός πύργος.

Επαγγελματικά σκάφη, ψαράδικα στον Κάραβο, 2020

Οι χωριανοί

< Μικρό Χωριό Κακοί Ανθρώποι >

Συνηθίζεται να λέγεται σε πολλά μέρη της Ελλάδας, ιδιαίτερα στην επαρχία.

Ο Νίκος Καρόζης κατηγορήθηκε άμεσα στην Δ.Ε.Η. ως αριστερός στην *Αστυνομική διεύθυνση Αλιβερίου*.

Αν και αυτό δεν συνέβαινε και ουδέποτε αποδείχθηκε κάτι σχετικό, αντίθετα, η μητέρα του Ελένη Καρόζη, ήταν «*Βασιλόφρων*».

Ειδοποιήθηκε από το αστυνομικό τμήμα του Αλιβερίου ο διευθυντής του εργοστασίου και έγινε άμεσα η απόλυσή του.

Όμως εκείνη την περίοδο Διοικητής της Ελληνικής Χωροφυλακής (Αστυνομίας) ήταν ένας από τους δεκαοκτώ αξιωματικούς που είχε φυγαδεύσει (μεταφέρει) από την Αγία Μαρίνα Αττικής κατά την περίοδο της Γερμανικής κατοχής, στην Μικρά Ασία.

Ο Νίκος ήρθε στην Αθήνα βρήκε τον Διοικητή και ο Διοικητής της Ελληνικής Χωροφυλακής, τηλεφώνησε στο αστυνομικό τμήμα Αλιβερίου.

Άμεσα έγινε η *επαναπρόσληψη* του στη Δ.Ε.Η. και **ποτέ** από τότε δεν ξανακατηγορήθηκε ή κινδύνεψε να απολυθεί λόγω «*κοινωνικών φρονημάτων*».

Το *σκεπτικό* βέβαια της απόλυσης ήταν το ότι συμμετείχε στα «σύρματα», δηλαδή στην ανταρσία του Βασιλικού Πολεμικού Ναυτικού στην Αλεξάνδρεια τον Απρίλιο έτος χίλια εννιακόσια σαράντα τέσσερα.

Ψαράδικα στο λιμάνι του Κάραβου

Το εργοστάσιο παραγωγής ηλεκτρικής
ενέργειας στο Κάραβο, 2020

Ο Εμφύλιος, η θάλασσα και οι χαρές της ζωής

Ο Εμφύλιος πόλεμος (1945-1948) ήταν αρκετά έντονος στην Εύβοια και είχε επηρεάσει αρνητικά τον Κάραβο και την ευρύτερη περιοχή του Αλιβερίου.

Πολλά σπίτια *«αριστερών ανταρτών»* είχαν πυρποληθεί σε αντίποινα παρόμοιων ενεργειών ή θανάτων από αριστερούς αντάρτες.

Το χωριό «Κάραβος» είχε μια όψη ενός βομβαρδισμένου, ημικατεστραμένου χωριού.

Όμως, το σκεπτικό και η ψυχοσύνθεση του Νίκου Καρόζη με την νοοτροπία που είχε αποκτήσει εργαζόμενος από παιδί και με την συμμετοχή του στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, μακριά για πολλά χρόνια από την πατρίδα του την Εύβοια, τον είχα κάνει να ξεχωρίζει σαν «**αξιόλογη προσωπικότητα**» στην ευρύτερη περιοχή του Αλιβερίου.

Αγαπούσε από μικρός την θάλασσα και για το λόγο αυτό δεν ήθελε να ξεκόψει από τις χάρες της.

Για να απολαμβάνει την ευτυχία του στο χωριό του αγόρασε μια μικρή βαρκούλα που είχε βενζινομηχανή που της έδωσε το χαρακτηριστικό όνομα της συζύγου του **Πολυξένης**.

Την ονόμασε «**Ξενούλα**» και με την βάρκα αυτή ψάρευε και διασκέδαζε αφού πολλές φορές πήγαινε και μικρά ταξίδια μέχρι την απέναντι πλευρά, στην Αττική, δηλαδή στον Κάλαμο, στον Ωρωπό, στην Αγία Μαρίνα.

Ήταν πάρα πολύ αγαπητός στους εκεί ντόπιους ψαράδες χωριανούς του, αφού εκτός της συνεργασίας που είχε μαζί τους για δολώματα κλπ, τους βοηθούσε στις επισκευές των καϊκιών τους.

Οι ψαράδες, είχαν συνήθως «**τρεχαντήρια με πετρελαιομηχανές**» που πολλές φορές δημιουργούσαν προβλήματα στην λειτουργία τους αφού δούλευαν σε καθημερινή βάση και η

τεχνολογία εκείνη την εποχή του 1960 δεν ήταν και τέλεια ανεπτυγμένη.

Με την εμπειρία που είχε από μικρό παιδί ακόμη και στο πολεμικό ναυτικό του έδιναν την ικανότητα να είναι «εξπέρ*» στις επιδιορθώσεις και για τον λόγο αυτό τον εκτιμούσαν ιδιαίτερα.

Άλλωστε και ο πεθερός του Σταύρος Τσαγκατζώνης και ο αδερφός της γυναίκας του Θεοδόσης είχαν ψαράδικα και συνεπώς όλη η οικογένειά του ήταν θαλασσινοί.

Αφού και ο ίδιος ήταν από μικρός στη θάλασσα και υπηρέτησε για πολλά χρόνια στο πολεμικό Ναυτικό.

Και για το λόγο αυτό φρόντισε στην δημιουργία του Ναυτικού Ομίλου Αλιβερίου στις αρχές του 1960.

Ήταν πάρα πολύ ρομαντικός και φυσιολάτρης αφού στην δουλειά του πήγαινε με το ποδήλατο που είχε αγοράσει από το κατάστημα του ξαδέρφου του Αποστόλου στο Αλιβέρι.

Το Αλιβέρι είναι «κεφαλοχώρι» μέχρι και σήμερα και πρωτεύουσα του Δήμου.

Είχε πανήγυρη της Αγίας Μαρίνας με αγωνιστές που πραγματοποιούσαν τον «γύρω του θανάτου».

Τον ονόμαζαν έτσι, γιατί πολλοί μοτοσικλετιστές, είχαν σκοτωθεί, αφού έπρεπε να τρέχουν γύρω από ένα μεγάλο ξύλινο κύλινδρο εσωτερικά σε οριζόντια θέση για πολύ ώρα.

Όμως οι γιορτές που είχαν ιδιαίτερη αξία για τα παιδιά, ήταν οι «**γιορτές της Δ.Ε.Η.**»

Η **Foundation**, η αμερικάνικη εταιρεία, τους είχε μάθει και νουθετήσει κατά τις γιορτές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς, να μοιράζουν διάφορα δώρα / παιδικά παιχνίδια, ακόμα και *επαίνους* στα παιδιά των εργαζομένων στην Δ.Ε.Η.

το λιμάνι του Καράβου και ο λόφος,
το βουνό Μεσονήσι. Το κτίριο στο βάθος,
είναι το Λιμεναρχείο

Ψαράδικα,

**Το λιμάνι του Καράβου, το Μεσονήσι
και η ευρύτερη περιοχή
όπως είναι σήμερα**

**Σέρβις στη μπουλντόζα από τον Νίκο Καρόζη
και ένα συνάδελφό του**

Στο χωριό του τον Κάραβο, υπήρχαν πολλοί συγγενείς, εξαδέλφια, κουμπάροι.

Ανάμεσα σε αυτούς ξεχωρίζουν:

Η *οικογένεια Αποστόλου* που ήταν ξαδέρφια και νονοί της Αναστασίας της κόρης του. Είχαν παντρέψει και τον Νίκο με την Πολυξένη.

Το σπίτι τους συνόρευε με το δημοτικό σχολείο και τα διαλλείματα η θεία, πάντα, σχεδόν καθημερινά, έφτιαχνε και πρόσφερε στον γιό του Γιάννη μια φέτα ψωμί με βούτυρο και μαρμελάδα αφού ήξερε ότι σε καμία περίπτωση δεν θα την αρνιόταν.

Η *οικογένεια Αργυρίου* με ψευδώνυμο «**Κανάρης**».

Ο *Δημήτρης* (Μήτσο **Κανάρη** τον φώναζαν όλοι ακόμη και η γυναίκα του, η νονά του Γιάννη) που τον είχε βαπτίσει και του έδωσε το όνομα του προπάππου του, *ήταν ένας πάρα πολύ καλός μάστορας της οικοδομής, ουσιαστικά εργολάβος*. Είχε κτίσει την επέκταση του πατρικού σπιτιού στο Κάραβο.

Η *οικογένεια Μεταζά* από την Βάθια.

Ο Τάσος **Μεταζάς** ήταν συνάδελφος του Νίκου Καρόζη στο εργοστάσιο και είχε βαπτίσει την μικρή του κόρη Μαρία.

Η *οικογένεια του Γεωργούση* οικονομολόγου ξάδερφος του Νίκου. Τα παιδιά του Αντώνης και Γιώργος ήταν συνομήλικοι και φίλοι του γιού του Γιάννη.

Ο πατέρας Νίκος Καρόζης σχεδόν πάντα, έπαιρνε μαζί του τον Γιάννη στο ψάρεμα και στο κυνήγι και έτσι από την μικρή ηλικία του, του άρεσαν αυτές οι ασχολίες.

Έξερε να κολυμπάει από τεσσάρων χρονών και από την ηλικία αυτή του άρεσε να τον τραβάει πίσω από την βάρκα με ένα σχοινί και μια σανίδα ο πατέρας του ενώ αυτός οδηγούσε την βάρκα στο πέλαγος.

Αυτό έγινε αρκετές φορές μέχρις ότου οι ψαράδες είπαν στον πατέρα μου: «Νίκο αυτό που κάνεις είναι επικίνδυνο, γιατί μπορεί να σου αρπάξει το παιδί κανένας σκύλος*».

Εννοούσαν φυσικά τα σκυλόψαρα που στην περιοχή του Ευβοϊκού κόλπου, σπάνια εμφανιζόντουσαν.

Και αφού μιλήσαμε για τα σκυλόψαρα, να συνεχίσουμε, άλλη μια φορά, είχαν στην «Αγριελιά» σε ένα κόλπο κοντά στο Μηλάκι για να ψαρέψουν καθετί για να πιάσουν χάνους.

Είχε πάρα πολύ δυνατό αέρα και μεγάλα κύματα, έβρεχε και λίγο.

Ο Γιάννης ο γιός του ήταν τεσσάρων χρονών.

Έκλαιγε συνήθως σε αυτή την ηλικία, όταν ο πατέρας του είπε να σταματήσει να κλαίει γιατί περνάει από κοντά τους ένας «σκύλος» (καρχαρίας).

Πραγματικά, κοίταξε και διέκρινε ο Γιάννης το μεγάλο φτερό που έχει στη ράχη του ο καρχαρίας, ύψους περίπου ενάμιση

μέτρο, να καρφώνεται στα κύματα και να έχει διεύθυνση παράλληλη με αυτήν της ακτής. Θα πρέπει να ήταν τεράστιος, σχεδόν διπλάσιος σε μήκος από την βάρκα που είχε μήκος τριάμισι μέτρα .

Αυτό, τον έκανε να ρωτήσει τον πατέρα του αν κινδυνεύουν και εκείνος του απάντησε ότι θα κινδυνεύαμε στην περίπτωση που ο καρχαρίας αναποδογύριζε την βάρκα, αλλά, ο καρχαρίας ήταν ήδη αρκετά μακριά και συνέχεια απομακρυνόταν.

Στην ίδια περιοχή μια άλλη φορά, είχανε δει μια «**φώκια**» που μόλις τους είδε, έβαλε το κεφάλι μέσα στη θάλασσα και απομακρύνθηκε.

Όταν σε ηλικία τεσσάρων ετών είχανε πάει στην «**Ξέρα**» μια τοποθεσία ανοικτά του κάβο Στέφανου και ενδιάμεσα στον κόλπο Αλιβερίου, ο Γιάννης ήταν ο μόνος που έπιασε φαγκρί με όχι και πολύ καλό δόλωμα* αφού αυτό το δόλωμα ήταν ένα κομμάτι βρώμιας σουπιάς!! . Στην ίδια περιοχή, ψάρευαν περίπου είκοσι επαγγελματίες ψαράδες με δόλωμα «ζωντανή σουπιά» που την έπιαναν με τα «**σουπόδιχα**» που διέθεταν.

Κάποιο καλοκαίρι μεσημέρι, πίσω από το ακρωτήριο «**Κάβο Στέφανο**» είχανε μείνει χωρίς *δόλωμα* και τα ψάρια «τσιμπούσαν».

Ετοιμαζόντουσαν να φύγουνε για το λιμάνι στον Κάραβο, όταν όμως ξεκινήσανε και ενώ ήταν πάρα πολύ κοντά στην ακτή (είχανε βγει στα βράχια μήπως βρούνε κάποιο όστρακο, γαρίδα, οποιοδήποτε δόλωμα), ψάρια που ήταν στην επιφάνεια τρόμαζαν, φοβήθηκαν από την βάρκα και τον θόρυβο της μηχανής, πίστεψαν

ότι κινδύνευε η ζωή τους και πετάγονταν στην ξηρά (τα ψάρια αυτά, ήταν μεγάλες αθερίνες, γαύρος κλπ). Οπότε, για καλή τους τύχη, λύσανε το πρόβλημα του δολώματος και πιάσανε πάρα πολλά μεγάλα ψάρια.

Το καλοκαίρι πηγαίνανε με τη βάρκα και ρίχναμε «παραγάδι» για μπακαλιάρους, συναγρίδες και άλλα ψάρια. Το ρίχναμε το βράδυ αργά και το σηκώναμε την αυγή. Συνήθως κοιμόμαστε σε κεκλιμένες / οριζόντιες πέτρες, βράχους – πλάκες, και το πρωί σηκώναμε τα παραγάδια.

Μια φορά, όλη η οικογένεια είχαμε πάει για ψάρεμα, να ρίξουμε παραγάδια για μπακαλιάρους. Ήταν καλοκαίρι Σεπτέμβριος του 1956. Η μητέρα του Πολυξένη ήταν «έγκυος» στην μικρή αδερφή του την Μαρία. Ψάχνανε να βρούμε δόλωμα. Βρήκανε το «γρι-γρι» που δούλευε ο Θεός του Θεοδόσης ο μεγάλος αδερφός της μητέρας του.

Τους ζητήσανε λίγες σαρδέλες και εκείνοι έριξαν μια μεγάλη απόχη που περιείχε, εκτός από σαρδέλες και καλαμάρια, φρίσες, γόπες κ.ά. περίπου δέκα κιλά ψάρια και περισσότερο, όλα μαζί.

Με την «Ξενούλα», την βάρκα τους, κάνανε θαλάσσιες εκδρομές. Πηγαίναμε στο «Φιδονήσι» για «κάπαρη» που βρισκόταν στην πίσω μεριά του κάβου Στέφανου. Πιάνανε και καλόγνωμες, σωλήνες ή κυνηγούσαμε τρυγόνια με το όπλο.

Όταν ο πατέρας του δούλευε στο εργοστάσιο, στη Δ.Ε.Η., ο Γιάννης πήγαινε στου «Μπουλούμπαση» και έκανε μπάνιο. Του

άρεσε πάρα πολύ να βλέπει τον βυθό της θάλασσας. Για τον λόγο αυτό είχε αγοράσει μια μάσκα. Εκεί, κοντά στους λουόμενους, είδε ένα μεγάλο κοπάδι από «μουρμούρες». Δεν έχασε καθόλου χρόνο. Έγινε «κλέφτης». Έκλεψε το ψαροτούφεκο του πατέρα του και κτύπησε (αρκετά δύσκολα, αφού μόλις τον έβλεπαν, έφευγαν οι μουρμούρες) μια μεγάλη μουρμούρα περίπου ένα κιλό, στην παραλία που έκαναν μπάνιο οι λουόμενοι.

Τον είδε και τον φώναξε ο Λιμενάρχης που μάλλον τον είχε ειδοποιήσει η μητέρα του Γιάννη γιατί ανησυχούσε έντονα μήπως κτυπήσει με το ψαροτούφεκο.

Οι φίλοι του, του έλεγαν: «Γιάννη, πρόσεχε μην τον αφήσεις να σου πάρει το ψάρι».

Πήγε στο Λιμεναρχείο με το ψάρι καμακωμένο (σπαρταρούσε) και ο Λιμενάρχης του είπε ότι είναι μόνο οκτώ χρονών και για να χρησιμοποιεί ψαροτούφεκο έπρεπε να ήταν δεκαοκτώ χρονών και άνω. Δεύτερον ότι το ψαροτούφεκο απαγορεύεται να χρησιμοποιείται σε απόσταση μικρότερη από δυο χιλιόμετρα, από εκεί που κολυμπούν λουόμενοι.

Τα καλοκαίρια που σταματούσε το σχολείο, ο Γιάννης, είχε σαν μόνιμη ασχολία μόνο το ψάρεμα από το πρωί μέχρι το βράδυ.

Έφτιαχνε μικρές βάρκες από γαλβανισμένους τενεκέδες, τις τραβούσε με σπάγκο λοξά, έτσι ώστε να απομακρύνονται από την ακτή και να πηγαίνουν προς τα βαθιά νερά.

Ψάρευε από το πρωί μέχρι την δύση του ήλιου.

Φορούσε μόνο ένα μικρό μαγιό / παντελόνι και το καλοκαίρι, όλο το σώμα μου γινόταν μαύρο, σοκολατί από τον ήλιο.

Έτρωγε γαρίδες και όστρακα που έπιανε με την απόχη, με τα χέρια, κάθε μέρα, αφού δεν είχε κάτι άλλο να φάει, βρισκόταν πάντα μακριά από το πατρικό του σπίτι.

Ο Δημήτρης Αργυρίου (Κανάρης) με το κυνηγητικό όπλο του την οικογένειά του και τους συγγενείς

κατασκευή του σπιτιού στην οδό Λαμπάκη, Αθήνα

Η

Ο Νίκος Καρόζης με την γυναίκα του Πολυξένη

Η κατασκευή του σπιτιού στην οδό Λαμπάκη, τα εγκαίνια

Μια "ΣΠΑΝΙΑ" φωτογραφία στις πρόχειρες εγκαταστάσεις του Ν. Ο.
Αλιβερίου,
κοντά στο λιμεναρχείο.

Διακρίνεται όρθιος στο κέντρο με την λευκή εμφάνιση ο ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ
άξιος προπονητής του Ναυτικού Ομίλου Αλιβερίου, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΜΠΟΥΡΙΚΑΣ.

Επίσης, διακρίνονται από αριστερά όρθιοι,
Ανάργυρος Πάλλης, Γιάννης Καρόζης, Τάκης Αποστόλου, Θεόδωρος
Μαυρουδής, Σπύρος Αλέξης
και καθήμενοι ο Απόστολος Σπανός, Γιώργος Σαλταρικός, Μαρία Δήμου, Ε.
Αποστόλου.
Χρονολογία: έτος 1965.

Κεφάλαιο Έξι

Από την εκδρομή της Δ.Ε.Η. στη βόρεια Ελλάδα,
Έδεσσα, δυο εργαζόμενοι με τις γυναίκες τους

Οικογενειακό γλέντι, το 1951, Κάραβος

Η Γειτονιά και το Πατρικό σπίτι

Ο Κάραβος, το ψαροχώρι που γεννήθηκε και έζησε τα περισσότερα χρόνια της ζωής του ο Νίκος Καρόζης, είναι το λιμάνι, το επίνειο* του Αλιβερίου.

Αν και δεν αποτελεί - διοικητικά - οικισμό, είναι η παραλιακή συνοικία με δική της ενορία, δημοτικό σχολείο και νηπιαγωγείο.

Διαθέτει μεγάλο αριθμό καταστημάτων αναψυχής, ναυτιλιακά γραφεία, λιμεναρχείο και λιμενικό ταμείο.

Η γειτονιά του βρισκόταν πίσω από την πλατεία του χωριού και το σπίτι, ήταν μια μικρή κουζίνα, ένα τυπικό w.c. μόνο με τουαλέτα και ένα δωμάτιο που χρησίμευε για ύπνο και σαλόνι.

Σε αυτό το σπίτι του Νίκου Καρόζη, που το είχε κληρονομήσει από τους γονείς του, γινόντουσαν όλες οι «κοινωνικές εκδηλώσεις», όλα τα γλέντια, εορτασμοί, συζητήσεις, οι εργασίες με τους φίλους, συγγενείς και κουμπάρους.

Απέναντι από το σπίτι του, ήταν ο φούρνος του χωριού.

Δίπλα τους, κατοικούσε μια οικογένεια ψαράδων.

Ένας ψαράς από αυτούς, είχε το παρατσούκλι*, το ψευδώνυμο «Κολονταής» επειδή μεθούσε τακτικά και του άρεσε να παριστάνει τον σπουδαίο.

Πιο κάτω, νότια ήταν η ταβέρνα του Μπουλούμπαση, ενώ προς τα πάνω βόρεια ο Μητσέας (Δημήτρης) Μαυρουδής είχε ενοικιαζόμενα δωμάτια και ακριβώς δίπλα προς την κεντρική πλατεία είναι μέχρι και σήμερα το οινοποιείο του Χαλδούπη που παράγει εξαιρετικό κρασί.

Το οινοποιείο αυτό διέθετε και πατητήρι.

Τα σταφύλια τα έφερναν από την Μάνα συνήθως, τον κάμπο που βρίσκεται ανατολικά του χωριού, με γαϊδουράκια και τρακτέρ.

Στα γαϊδουράκια έβαζαν δυο μεγάλα κοφίνια (καλάθια). Πάρα πολλές φορές με τους φίλους και συμμαθητές κλέβαμε αρκετά κοτσάνια (σταφύλια) και τα τρώγαμε.

Ήταν πάρα πολύ γλυκά και δεν θα ξεχάσω ποτέ, το ότι πάρα πολλές φορές μεθούσαμε από τα πολλά σταφύλια που τρώγαμε και νοιώθαμε έντονη υπνηλία.

Λίγο πιο πέρα ήταν το δημοτικό σχολείο και η εκκλησία Άγιος Κωνσταντίνος.

Το δημοτικό σχολείο έχει τρεις αίθουσες αλλά λειτουργούσαν οι δύο λόγω έλλειψης δασκάλου.

Οι δάσκαλοι ήταν η κυρία Κατίνα Κοτσολάνη και η κυρία Λούλα εναλλάξ και ο Διευθυντής ο Αριστείδης Κυριακός.

Σε κάθε αίθουσα υπήρχαν τρεις τάξεις.

Ο παπά Σταμάτης Λαθουράς ήταν ο παπάς της εκκλησίας που εκτελούσε όλες τις τελετές.

Υπήρχε μεγάλος συναγωνισμός για το ποιος θα κρατάει το «ξεφτέρυ» στις τελετές, γιατί συνήθως έδιναν φιλοδώρημα.

Ο «Ρέρες» ήταν ο ντελάλης του χωριού πάντα μεθυσμένος, που ανακοίνωνε τα ουσιώδη νέα και ο τρελός Πέτρος ο χαρακτηριστικός τύπος που περιφερόταν στο λιμάνι και έπασχε από «άνοια».

Στο λιμάνι υπήρχαν δυο περίπτερα και φυσικά το κτίριο που στεγάζει το Λιμεναρχείο και το Λιμενικό ταμείο.

**Οικογενειακό γλέντι, διακρίνεται από αριστερά
Πολυξένη, Νίκος Καρόζης**

Το ενετικό φρούριο στο Κάραβος

Στα πρώτα χρόνια του 1950 λειτούργησε το ηλεκτρικό εργοστάσιο της Δ.Ε.Η..

Τις γιορτές των Χριστουγέννων και της πρωτοχρονιάς πραγματοποιούνται από την Δ.Ε.Η. εκδηλώσεις με δώρα στα παιδιά των εργαζομένων στο εργοστάσιο.

Οι γιορτές αυτές ουσιαστικά αποτελούσαν συνέχεια της βοήθειας των Αμερικανών και της εταιρείας που κατασκεύασε το εργοστάσιο, σε μορφή «δώρων».

Στο Δημοτικό σχολείο πραγματοποιούσανε κάθε χρόνο και προς το τέλος της σχολικής περιόδου, «*γυμναστικές επιδείξεις*» και «*θεατρικές εκδηλώσεις*» με ποιήματα και μικρά θεατρικά σκετς.

Υπήρχε το κατηχητικό και ήταν υποχρεωμένοι κάθε Κυριακή να πηγαίνουν στην εκκλησία όλοι οι μαθητές του δημοτικού σχολείου.

Στο χωριό τα παιδιά είχαν χωριστεί σε δυο ομάδες, δηλαδή, είχαν χωριστεί μόνοι τους σε δυο ομάδες, την πάνω και κάτω γειτονιά, που έπαιζαν κλεφτοπόλεμο στο διπλανό βουνό, το Μεσονήσι.

Νερό πόσιμο έπαιρνε όλο το χωριό από το πηγάδι* με πήλινες κανάτες ή τενεκέδες. Αυτό το πηγάδι βρισκότανε μέσα στον περιφραγμένο χώρο, στην εκκλησία του Αγίου Κωνσταντίνου.

Το δημοτικό σχολείο διέθετε τρεις αίθουσες, αλλά υπήρχαν δυο δάσκαλοι. Η δασκάλα, η κυρά Κατίνα ή η κυρά Λούλα έκανε μάθημα σε μία αίθουσα που είχε τρεις τάξεις, την Πρώτη – Δεύτερη-Τρίτη τάξη δημοτικού, όπως και ο δάσκαλος Αριστείδης Κυριακός σε άλλη αίθουσα έκανε μάθημα στην Τετάρτη - Πέμπτη – Έκτη δημοτικού. Ο δάσκαλος Αριστείδης Κυριακός με το παρατσούκλι «*Καρλοσουγιάς*» ήταν χαρακτηριστικός τύπος

δασκάλου, είχε αυτό το παρατσούκλι επειδή ήταν αδύνατος ψηλός και καμπούρης. Ήταν ο Διευθυντής του δημοτικού σχολείου.

Ο γιός του Νίκου Καρόζη, ο Γιάννης, ακόμα όταν ήταν στην Τετάρτη τάξη και γινόταν μάθημα στην έκτη τάξη σήκωνε το χέρι του και έλυνε τα προβλήματα της αριθμητικής της έκτης τάξης.

Ο Δάσκαλος και διευθυντής του σχολείου Αριστείδης Κυριακός ήταν ένας πολύ γραφικός τύπος και κάπνιζε πολλά άφιλτρα τσιγάρα μέσα στην τάξη. Αυτό του είχε δημιουργήσει μια κύρτωση ή καμπούρα και για το λόγο αυτό το παρατσούκλι ή το ψευδώνυμο ήταν «Καρλοσουγιάς».

Εκείνα τα χρόνια επικρατούσε μια θεωρία από ορισμένους εκπαιδευτικούς. Το σκεπτικό του ότι:

«Όσο πιο πολύ ξύλο δώσεις στο παιδί, τον μαθητή, τόσο πιο καλός άνθρωπος θα γινόταν».

Με αυτό το σκεπτικό ο πατέρας του συμμαθητή μου Θοδωρή Μαυρουδή και ο θείος του που δεν ήταν άλλος από τον δάσκαλο Αριστείδη Κυριακό, κτυπούσαν συνέχεια τον Θοδωρή για να γίνει *«καλός άνθρωπος»*.

Μάλιστα, ο δάσκαλος Αριστείδης Κυριακός, άλλαζε πάρα πολύ τακτικά την ξύλινη βέργα* του που την έσπαγε στα χέρια, στα σώματα των μαθητών του.

Τους άρεσε τόσο πολύ να δέρνουν παιδιά....

Μια μέρα ο πατέρας του Θοδωρή Μαυρουδή ήρθε στο σχολείο, μπήκε στην τάξη και την ώρα που έκαναν μάθημα τα παιδιά, έδειρε τον Γιάννη, τον γιο του Νίκου Καρόζη, επειδή υπέθεσε, είχε υποψίες ότι έδειρε τον γιό του Θοδωρή.

Όταν πήγαιναν στην Πέμπτη τάξη δημοτικού, ο Γιάννης καθότανε στο ίδιο θρανίο με τον Θοδωρή. Γράφανε διαγωνισμό

στην Γεωγραφία και επειδή ο Γιάννης δεν ήξερε «τι να γράψει», άνοιξε το βιβλίο, το τοποθέτησε ενδιάμεσα στο θρανίο και αντέγραφε. Για κακή τύχη του Θεοδωρή, σηκώθηκε ένα παιδί από την Τετάρτη τάξη που ήταν δίπλα μας, ο Βέκιος, και φώναζε δυνατά: «κύριε (δάσκαλε) αυτοί εδώ αντιγράφουν». Αμέσως ο Αριστείδης ήρθε στο θρανίο τους και χωρίς να ρωτήσει «τι ακριβώς έγινε και πως» άρχισε να κτυπά ανελέητα τον ανιψιό του τον Θεοδωρή Μαυρουδή που φώναζε: «δεν αντιγράφω εγώ, ο Γιάννης Καρόζης αντιγράφει». Ο δάσκαλος δεν του έδινε σημασία και τον κτυπούσε συνέχεια ακόμη και τότε που είχε χωθεί κάτω και βαθειά μέσα στο θρανίο.

Η στρατηγική, το χαρακτηριστικό σχέδιο του δάσκαλου και Διευθυντή Αριστείδη, ήταν να τιμωρεί τους άτακτους μαθητές με «ραβδιές» που έδινε στις παλάμες των χεριών. Έτσι όταν ο μαθητής μιλούσε στο μάθημα ή έκανε κάποια αταξία, ο δάσκαλος τον καλούσε στην έδρα του ή κοντά στην σόμπα που καθόταν συνήθως τον χειμώνα (η θέρμανση της αίθουσας ήταν μια μικρή σόμπα που έκαιγε κάρβουνο, λιγνίτη που προμηθευόταν το σχολείο από το εργοστάσιο) και αφού του απαιτούσε να τοποθετήσει τα χέρια του οριζόντια με ανοικτές τις παλάμες του, του έδινε ραβδιές ανάλογα με το παράπτωμα και εναλλάξ, πότε στο ένα χέρι και πότε στο άλλο και σε ποσότητα, ανάλογα με το παράπτωμα του μαθητή. Στα χέρια των παιδιών έσπαγε ο δάσκαλος τις βέργες του.

Ο δάσκαλος Αριστείδης Κυριακός, έλεγε ιστορίες, τις περισσότερες ώρες του μαθήματος, ιστορίες από τον πόλεμο για τα κατορθώματά του. Από τον πόλεμο με τους Ιταλογερμανούς το έτος χίλια εννιακόσια σαράντα και όταν υπηρετούσε αξιωματικός (ανθυπολοχαγός του στρατού) στον εμφύλιο πόλεμο.

Με ιδιαίτερη έμφαση και υπερηφάνεια, αναφερόταν για τις συλλήψεις που είχε πραγματοποιήσει ενάντια όλων των «κομμουνιστο - συμμοριτών» όπως τους αποκαλούσε. Φυσικά είχε αυτή την «υπερηφάνεια» γιατί ήταν φοβερά «πατριώτης*», αντικομμουνιστής δηλαδή και στα μαθήματα που μας έκανε, μιλούσε με συνθήματα ή ιστορίες αντικομμουνιστικές.

Όταν τελειώνανε το δημοτικό σχολείο δίναμε εξετάσεις για να εισαχθούνε στο Γυμνάσιο Αλιβερίου τόσο από το δικό τους σχολείο όσο και από τα άλλα είκοσι περίπου σχολεία της περιοχής.

Σε αυτές τις εξετάσεις φαινόταν το επίπεδο μάθησης και πόσα γράμματα έμαθε τα παιδιά ο καθένας δάσκαλος.

Ο Αριστείδης, ο δάσκαλός τους ήταν πάντα απογοητευμένος για το ότι οι μαθητές του δεν έμαθαν πολλά γράμματα.

Μια φορά μάλιστα, για να αποδείξει αυτό που έλεγε, είπε τα εξής:

- *Δάσκαλος Αριστείδης Κ.:* Είμαι πολύ απογοητευμένος για το ότι δεν μάθανε αρκετά γράμματα και είναι πολύ δύσκολη η εισαγωγή σας στο γυμνάσιο, για τον λόγο αυτό. Πολλοί από εσάς δεν ξέρουν ούτε τα γράμματα της αλφαβήτας. Για παράδειγμα, θα ρωτήσω τον *Τάκη Πόγκα* να μου διαβάσει τα γράμματα της λέξης «που».

Την λέξη αυτή την έχω γράψει στον πίνακα.

Για πες μου Πόγκα, το πρώτο γράμμα?

- *Μαθητής(Δημήτρης Πόγκας):* Το "πι".
- *Δάσκαλος Αριστείδης Κ.:* Το δεύτερο γράμμα? (και έδειχνε με την θαυματουργή βέργα του το "ο" της λέξης «που»).
- *Μαθητής(Δημήτρης Πόγκας):* Το "ο"
- *Δάσκαλος Αριστείδης Κ.:* Ναι, αλλά ποιο "ο"?

-*Μαθητής(Δημήτρης Πόγκας)*: Το «όμικρον» κύριε απαντά ο Δημήτρης Πόγκας.

- *Δάσκαλος Αριστείδης Κ.*: Αυτό ποιο γράμμα είναι? (και δείχνει με την βέργα το γράμμα ύψιλον (ΰ)).

-*Μαθητής(Δημήτρης Πόγκας)*: Το ΰ κύριε.

- *Δάσκαλος Αριστείδης Κ.*: Ναι , αλλά ποιο «υ» είναι? πώς ονομάζεται αυτό το «υ»?

-*Μαθητής(Δημήτρης Πόγκας)*: Το κουπάκι (ασφαλώς και δεν ήξερε πώς λέγεται). Ότι αυτό το «υ» λέγεται «ύψιλον».

Μπορεί ο δάσκαλός μας να χρησιμοποιούσε απαράδεκτες μεθόδους εκπαίδευσης και διαπαιδαγώγησης χαρακτήρα, όμως αγαπούσε υπερβολικά τους συγγενείς του, τόσο πολύ που πολλές φορές η λογική του παρουσίαζε σοβαρές παρεκκλίσεις, που τον οδηγούσαν σε ανήθικα ψέματα και κατηγορίες, τα έπραττε σε γνώση του, προκειμένου να ικανοποιήσει την αλαζονεία του, την ηθική στήριξη των συγγενών του.

Όταν τελειώνανε το δημοτικό και ετοιμαζόντουσαν για εξετάσεις στο γυμνάσιο, συγκέντρωνε όπως συνήθιζε ο δάσκαλος Αριστείδης για να δώσει τις απαραίτητες συμβουλές για τις εξετάσεις ενώ συγχρόνως τους αποχαιρετούσε, αφού έτσι ξανά δεν θα μας είχε μαθητές.

Στην ευχή του για «*καλή επιτυχία*» την χρονιά που έδινε εξετάσεις ο ανηψιός του Θεοδωρής Μαυρουδής, είπε και τα εξής ανήθικα:

«Η τάξη σας δεν έχει καλούς μαθητές ιδιαίτερα στην αριθμητική. Ένας μόνο ήταν καλός και ξεχώρισε από όλους σας και αυτός είναι ο Θεοδωρής Μαυρουδής (ο ανηψιός του). Βέβαια και ο

Γιάννης Καρόζης ήταν λίγο καλός αλλά όχι όσο ο Θοδωρής που ήταν άριστος».

Στις εξετάσεις που έγιναν μετά μερικές μέρες για την εισαγωγή μας στο γυμνάσιο πρώτευσε ο Γιάννης Καρόζης. Διαγωνίστηκαν διακόσοι σαράντα (240) περίπου μαθητές και ως συνηθιζόταν τότε, Ο Γιάννης Καρόζης έγινε *παραστάτης της σημαίας στην εξέδα της παρέλασης της 28^{ης} Οκτωβρίου του έτους 1962.*

Αξιόλογα ξαδέρφια του Γιάννη, είναι ο Τάκης (Δημήτρης) και Χρήστος Πλειώνης, ο Γιώργος και Αντώνης Γεωργούσης, η Ιωάννα και ο Χρήστος Τσαγκατζώνης που διαμένουν στην Νέα Αρτάκη Χαλκίδας.

Φίλοι και συμμαθητές μου οι:

Χρήστος και Γιάννης Ράπτης

Βαγγέλης Γούνιας

Νίκος Χαλδούπης

Βαγγέλης Σταμέλος

Νίκος Λεβέντης

Σταύρος Μαλακτάρης

Γιώργος Σαλταρικός

Η οικογένεια Μεταξά από την Βάθια (Αμάρυνθος)

Σχολική ομάδα Θεάτρου

Η Αναπαράσταση στο σχολείο

Επειδή το ιστορικό της οικογένειάς του Γιάννη Καρόζη, τόσο του πατέρα του Νίκου Καρόζη (είχε κατηγορηθεί ότι συμμετείχε στο κίνημα του Πολεμικού ναυτικού στην Αλεξάνδρεια) όσο και της μητέρας του Πολυξένης Καρόζη, αφού ο μεγάλος αδερφός της Θεοδόσης Τσαγκατζώνης ήταν αριστερός, κομμουνιστής, είχε πάει στην Μακρόνησο, δεν άρεσε και τόσο στο

δάσκαλό του να παρουσιάζεται έξυπνος και ανώτερος των περιστάσεων.

Ίσως αυτός να είναι ένας σοβαρός λόγος που ο δάσκαλος, του ανάθεσε τον ρόλο του *«αγράμματος»* στις εκδηλώσεις θεάτρου που είχανε στο τέλος της σχολικής περιόδου, μαζί με τις γυμναστικές επιδείξεις. Μάλιστα, μου υπέδειξε *«πως θα φαινόταν αγράμματος»* .

Του είπε να επισκεφτεί τον *χασάπη Νίκο Παπακηρύκο* που έσφαζε τα ζώα και να του ζητήσει τα παλιά / βρώμικα ρούχα του, που δεν τα χρησιμοποιούσε πλέον.

Του Γιάννη, άρεσε πάρα πολύ από μικρό παιδί το θέατρο και ήταν πάρα πολύ ενθουσιασμένος που του ανέθεσε ο δάσκαλος κάποιο συγκεκριμένο ρόλο έστω και αν αυτός ο ρόλος υποτιμούσε τον πραγματικό χαρακτήρα του και δεν ταίριαζε στην προσωπικότητα και την αξιοπρέπεια της οικογένειάς μου, αλλά, αντίθετα, τον υποτιμούσε και πιθανώς να ικανοποιούσε τα κρυφά ένστικτα και τις επιδιώξεις του δασκάλου του.

Οι γονείς του, λειτούργησαν αρνητικά και δεν ήθελαν να δεχτεί αυτό τον τόσο υποτιμητικό ρόλο, πλην όμως, δεν τους άκουσε.

Πήγε στο σφαγείο και βρήκε τον *μπάρμπα Μήτσο το χασάπη*, του είπε ότι τον έστειλε ο δάσκαλος να του ζητήσει παλιά ρούχα και άχρηστα για τον ίδιο και ο *μπάρμπα Μήτσος* του έδωσε τα γεμάτα ακαθαρσίες και αίματα από τα ζώα που είχε σφάζει και δεν τα χρησιμοποιούσε πλέον. Όταν τα φόρεσε, μύριζαν πολύ έντονα από την κοπριά και τα αίματα των ζώων, αλλά, ήταν τόσο μεγάλη η αγάπη μου για τον ρόλο που είχε αναλάβει, που τον έκανε να νοιώθει πάρα πολύ σπουδαίος.

Τυχερός ήταν που στο θεατρικό σκετς*, τον *δικαστή*, ερμήνευε ο ξάδερφός μου και πολύ αγαπητός του *Αντώνης Γεωργούσης*, ο αποκαλούμενος με το παρατσούκλι του «*στρατηγός*».

Μελέτησε τον ρόλο του και διαπίστωσε ότι με λίγη αυτοσυγκέντρωση και προσπάθεια θα μπορούσα να δώσει μια αρκετά καλή ερμηνεία στο θεατρικό αυτό μικρό έργο, την σύντομη θεατρική παράσταση.

Περιληπτικά το θεατρικό σκετς, περιελάμβανε τις βασικές ερωτήσεις του «*δικαστή*» προς τον «*αγράμματο χωριάτη*» οι οποίες θα ήταν αρκετές για να αποδείξουν την κατωτερότητα του *αγράμματος χωριάτη* μέχρι του σημείου να θεωρηθεί ηλίθιος.

Στοιχεία που περιελάμβανε το σκετς ήταν:

- *Δικαστής (Αντ. Γεωργούσης)*: Να προσέλθει ο μάρτυρας.
- *Μάρτυρας (Γιάννης Καρόζης)*: Ποιος ιγώ; (συγχρόνως περιέστρεφε το κεφάλι του τριγύρω σαν να έψαχνε κάποιον).
- *Δικαστής (Αντ. Γεωργούσης)*: Πως ονομάζεσαι;
- *Μάρτυρας (Γιάννης Καρόζης)*: Ποιος ιγώ; (συγχρόνως περιέστρεφε το κεφάλι του τριγύρω σαν να έψαχνε κάποιον).
- *Δικαστής (Αντ. Γεωργούσης)*: Ναι εσύ. Όνομα και επίθετο.
- *Μάρτυρας (Γιάννης Καρόζης)*: Ποιος ιγώ; (συγχρόνως περιέστρεφε το κεφάλι του τριγύρω σαν να έψαχνε κάποιον).

..... Και ο διάλογος συνεχιζόταν σε αυτό το μοτίβο, μέχρις ότου ο *δικαστής* έκλεινε την παράσταση με συγκεκριμένα λόγια που ήταν:

- *Δικαστής (Αντ. Γεωργούσης): «Άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο».*

Το θέατρο που δεν ήταν άλλο από την αίθουσα του σχολείου, ήταν γεμάτο και όλοι έμειναν πάρα πολύ ενθουσιασμένοι, τόσο από την ερμηνεία του *δικαστή* Αντώνη Γεωργούση, του μάρτυρα Γιάννη Καρόζι, όσο και από τα *σκηνικά, τα κουστούμια*. Έμειναν πάρα πολύ ενθουσιασμένοι και ευχαριστημένοι για πολλούς μήνες, και όταν συναντούσαν στο δρόμο τον Γιάννη Καρόζι τον χαιρετούσαν και του έλεγαν το χαρακτηριστικό *«ποιος γώ;»*. Βέβαια η μεγαλύτερη δυσκολία που συνάντησε μέχρι να ολοκληρώσει τον ρόλο που του δόθηκε, ήταν η έντονη δυσσομία των λερωμένων, αιματοβαμμένων ρούχων του *χασάπη μπάρμπα Μήτσου*. Και βέβαια, το δυσανάλογο μέγεθός τους, αφού τότε που τα φόρεσε ήταν στην ηλικία των οκτώ ετών περίπου.

Η Αναπαράσταση αυτή ασφαλώς ικανοποίησε και «τίμησε» ιδιαίτερα τον διευθυντή του σχολείου, δάσκαλο Αριστείδη Κυριακό, ο οποίος θεωρούσε τον εαυτό του *«μορφωμένο»* και *«ανώτερο»* από τους συνανθρώπους του. Ο δάσκαλός όμως αυτός, ο Αριστείδης Κυριακός, μπορεί να είχε αρκετά ελαττώματα, όμως έκρυβε πολλή ανθρωπιά, ευελιξία, ευγένεια, και ανθρωπισμό μέσα του.

Απονομή βραβείου στον Γιάννη Καρόζη
από τον Νομάρχη Ευβοίας (1964).

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

Οι Τελευταίες Δεκαετίες

Κεφάλαιο Επτά

Σκάφος του Λιμενικού σώματος στον Κάραβο 1958

Η Ζωή στο Χωριό

Σαν άνθρωπος, ο Γιάννης Καρόζης ήταν πολύ αγαπητός σε όλους τους χωριανούς του, τους «Καραβιώτες» όπως τους αποκαλούσαν οι άλλοι. Του άρεσε να μαθαίνει και να ρωτά για να μάθει ακόμα περισσότερα.

Ο πατέρας του τον έπαιρνε πάντα μαζί του στο ψάρεμα. Ψαρεύανε με «ζόγκες*» στην ξέρα και πιάνανε μεγάλα φαγγριά των εικοσιπέντε και τριάντα κιλών, τα κορωνάτα όπως τα λέγανε.

Οι ζόγκες είναι ένα μεγάλο αγκίστρι που στην άκρη του έχει μολύβι, δηλαδή βαρίδι, για να πηγαίνει γρήγορα στον πάτο σε βάθος πενήντα περίπου μέτρων, εκεί, σε αυτό το βάθος, που ψαρεύανε τα φαγκριά, με δόλωμα μια ολόκληρη σουπιά συνήθως.

Οι ψαράδες τον γνώριζαν και τον συμπαθούσαν αν και το ψάρεμα που κάνανε αυτός και ο πατέρας του, ήταν λίγο ενοχλητικό, αντιεπαγγελματικό, αφού αυτοί ζούσαν από τα ψάρεμα, ενώ εκείνοι πηγαίνανε από χόμπι.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1960 δημιουργήθηκε και ο Ναυτικός Όμιλος Αλιβερίου, και κάθε χρόνο το καλοκαίρι στην *Ναυτική Εβδομάδα*, γινόντουσαν κολυμβητικοί αγώνες.

Στους αγώνες αυτούς συμμετείχαν όλοι οι κολυμβητές του νομού Ευβοίας και ο Νομάρχης ή ο επίτιμος προσκεκλημένος απένεμε έπαθλα.

Έτσι, ο Γιάννης, είχε συγκεντρώσει αρκετά κύπελλα και μετάλλια.

Βέβαια σε αγώνες υδατοσφαίρισης που έγιναν στην παραλία των λουομένων το βράδυ και είχε συμμετοχή, αν και ήταν αρκετά μικρός στην ηλικία, κτύπησε το κεφάλι του πάρα πολύ άσχημα σε μια βουτιά στα ρηγά νερά της παραλίας που ευτυχώς είχε άμμο και χαλίκια με αποτέλεσμα να του κάνουν οκτώ ράμματα.

Το «ίχνος» του τραυματισμού του, υπάρχει έντονο στο κεφάλι του μέχρι και σήμερα.

Πρώτος στους κολυμβητικούς αγώνες της περιοχής στο γυμνάσιο ο Γιάννης.

Διακρίσεις στους αγώνες στίβου και ιδιαίτερα στη λιθοβολία, το ακόντιο και τα εκατό μέτρα. Διακρίσεις στο βόλεϊ και σε κολυμβητικούς αγώνες Ν.Α. Ελλάδας στην Μυτιλήνη και Νοτίου Ελλάδας που διοργανώθηκαν στην Καλαμάτα.

Τρίτος του Πανελλήνιος κολυμβητικούς αγώνες στο ύπτιο το 1977 και στους Πανελλήνιους φοιτητικούς σαν εκπρόσωπος της ομάδας του Ε. Μ. Πολυτεχνείου για αρκετά χρόνια καταλάμβανε την Πέμπτη ή την έκτη θέση, αφού επιτρεπόταν δυο μόνο αθλητές από κάθε ίδρυμα, τις τέσσερις πρώτες θέσεις, τις έπαιρναν συνήθως η Γυμναστική Ακαδημία και το Πανεπιστήμιο Αθηνών που είχε σαράντα χιλιάδες περίπου φοιτητές.

Οι κολυμβητικοί αγώνες διεξάγονταν στον Ναύσταθμο, στο κολυμβητήριο της σχολής Ναυτικών Δοκίμων του Πολεμικού Ναυτικού που βρίσκεται στον Πειραιά.

Πανελλήνιοι κολυμβητικοί αγώνες

**Πανελλήνιοι κολυμβητικοί αγώνες, από αριστερά,
Γιάννης Καρόζης, Κώστας Αλαβάνος, Γιώργος Κόντος**

Τα καλοκαίρια ερχόντουσαν για διακοπές τα ξαδέρφια του Γιάννη, από την Αθήνα.

Ο θείος του Νέστορας Κοπίδης του είχε κάνει δώρο ένα ποδήλατο που εκείνη την εποχή, ποδήλατο είχαν ελάχιστα παιδιά.

Το μεσημέρι, η μητέρα του, του έδινε φαγητό να το πάω στον πατέρα του που δούλευε στον «σπαστήρα» του εργοστασίου της Δ.Ε.Η. ή στην «μπουλντόζα», που ήταν μια αμερικάνικη Caterpillar.

Η απόσταση του σπιτιού τους από τη δουλειά του πατέρα του, ήταν περίπου δυο χιλιόμετρα.

Ένας από τους λόγους που ένοιωθε μεγάλη χαρά όταν πήγαινε φαγητό στον πατέρα του ήταν γιατί τον έβαζε υπό την επίβλεψή του να χειρίζεται την μπουλντόζα, η οποία, θυμάται χαρακτηριστικά, αντί για στρογγυλό τιμόνι, είχε δυο χειρολαβές για να στρίβει δεξιά και αριστερά.

Με τις μπουλντόζες, έσπρωχναν τον αποταμιευμένο λιγνίτη προς τον ταινιόδρομο, ο οποίος στην συνέχεια μεταφερόταν στον σπαστήρα, όπου μετατρέποταν σε μορφή σκόνης για να καίγεται πιο εύκολα.

Με την καύση να θέτει σε κίνηση τις ατμογεννήτριες οι οποίες στην συνέχεια παρήγαγαν ηλεκτρική ενέργεια.

Όμως, αυτή η σκόνη κατέστρεφε το περιβάλλον και ιδιαίτερα την υγεία των εργαζομένων που εισέπνεαν την μαύρη σκόνη που είχε προέλθει από την σύνθλιψη του λιγνίτη και το πρόσωπό τους, το στόμα τους έπαιρνε το χρώμα του λιγνίτη δηλαδή γινόταν μαύρο, καρβουνί.

Πάρα πολλές φορές ο πατέρας του, έδειξε το μαύρο σάλιο του και του έλεγε:

«Βλέπεις παιδί μου τι εισπνέω; Για το λόγο αυτό φρόντισε να μάθεις γράμματα και να μορφωθείς και να μη τραβάς αυτά που τραβάω εγώ».

Τελικά, ο πατέρας του πέθανε από καρκίνο στους πνεύμονες.

Ένας συνάδελφός του πατέρα του, ο Γιώργος Μπάκουλας που οδηγούσε την μπουλντόζα (ονομάζεται και προωθητήρας) γιατί μετακινεί το στερεό που βρίσκεται μπροστά στο «μαχαίρι» της, σκοτώθηκε από το εξής περιστατικό.

Είχε δημιουργηθεί αποταμιευτικός εφεδρικός σωρός λιγνίτη και είχε βρέξει τις προηγούμενες ημέρες με αποτέλεσμα να στερεοποιηθεί επιφανειακά ο συσσωρευμένος σε σχήμα κώνου λιγνίτης.

Στο κέντρο και στο βάθος του κώνου, ο ταινιόδρομος αφαιρούσε συνέχεια τον στεγνό λιγνίτη και τον μετέφερε στον σπαστήρα.

Αποτέλεσμα, να υπάρχει ο τεράστιος κώνος επιφανειακά.

Η μπουλντόζα με τον άτυχο χειριστή, ανέβηκε τον κώνο που είχε επιφανειακά στερεοποιηθεί, πλην όμως το εσωτερικό του κώνου ήταν κενό με αποτέλεσμα κάποια στιγμή, να καταρρεύσει ο υπάρχον φλοιός του κώνου και να πλακωθεί η μπουλντόζα από τους τεράστιους επιφανειακούς τόνους λιγνίτη.

Το χειμώνα χιόνιζε σχεδόν κάθε χρόνο στην «Μάνα» και στην μικρή πεδιάδα δίπλα στο εργοστάσιο που ήταν η δουλειά του πατέρα του, ερχόντουσαν πάρα πολλά πουλιά όπως, πάπιες, μπεκάτσες, τσίχλες, ψαρόνια και άλλα. Θυμάται ο Γιάννης, που είχε πάει μια φορά στη Μάνα και είχε πιάσει ένα μικρό παπάκι. Ο πατέρας του, ο Νίκος Καρόζης, πάρα πολλές φορές όταν χιόνιζε,

έφερνε άγρια πουλιά από την Μάνα που τα έπιανε με τα χέρια του επειδή είχαν κοκαλώσει. Και τα μαγείρευε η μητέρα του Γιάννη, η Πολυξένη με το ρύζι, *πιλάφι* όπως συνηθίζεται να λέγεται.

Πολλές φορές όμως πηγαίνανε για κυνήγι με το όπλο που έπαιρνε ο πατέρας του από τον νονό του Γιάννη, τον Μήτσο τον Κανάρη. Ο Μήτσος (το όνομα του νονού του ήταν Δημήτρης Αργυρίου) έμενε στα Κοκκινόγια Αλιβερίου. Ήταν μια γειτονιά της πόλης του Αλιβερίου που το έδαφός της είχε κόκκινο χόμα. Μια φορά τον έστειλε ο πατέρας του να πάει να πάρει το όπλο του νονού του για να κυνηγήσουν.

Ο νονός του, ο Μήτσος Κανάρης, τον ρώτησε αν πράγματι του είπε ο πατέρας του για το όπλο ή αν το ήθελα για να κυνηγήσει ο ίδιος και του απάντησε ότι ο πατέρας του, του το είπε. Ήταν σε ηλικία δέκα ετών περίπου και δεν μπορούσε να τουφεκίσει, αφού, ήταν λίγο πιο ψηλός από το όπλο και όταν το μετέφερε, ακουμπούσε στο έδαφος η *κάνη* του.

Απέναντι από το πατρικό τους σπίτι, έμενε η οικογένεια του Μήτσου Κυριακού που είχαν και το φούρνο του χωριού. Ο Μήτσος είχε έξι παιδιά, τον Νίκο Κυριακό που ήταν πτέραρχος στην Βασιλική (Ελληνική) Αεροπορία, τον Βαγγέλη Κυριακό που ήταν λοχαγός στον στρατό ξηράς, τον Βούλη Κυριακό που ήταν φούρναρης στον Κάραβο και την Κατερίνα, την Γεωργία και την Ασημίνα Κυριακού.

Μια φορά που είχαν έρθει ο Νίκος και ο Βαγγέλης από την Αθήνα, μαζί με τον Βούλη και τον Γιάννη στην ηλικία των δέκα ετών, πήγανε και κάνανε σκοποβολή με ένα εξάσφαιρο πιστόλι* στην παραλία του Μπουλούμπαση.

Εκείνα τα χρόνια δημιουργήθηκε η ποδοσφαιρική ομάδα του Αλιβερίου με το όνομα «*Ταμυναϊκός*» από το αρχαίο όνομα του Αλιβερίου που ήταν Ταμύνα. Είχανε πάει με τον πατέρα του σε ένα αγώνα στο Μαντούδι. Το Μαντούδι είναι μια μικρή πόλη στην βόρεια Εύβοια, είχε όμως δυο ομάδες ποδοσφαίρου. Κατά την διάρκεια του Αγώνα του Ταμυναϊκού με την μια ομάδα από το Μαντούδι και προς το τέλος οι παίκτες και οι φίλαθλοι συνεπλάκησαν με αποτέλεσμα να τραυματιστούν αρκετοί, μεταξύ αυτών και ο πατέρας του. Κάποιος στρατιώτης πρόλαβε και του έδωσε μια γροθιά στο κεφάλι και του μάτωσε, τον τραυμάτισε στο αυτί. Πήγανε στο τοπικό φαρμακείο για πρώτες βοήθειες. Από τότε ο πατέρας του δεν ήθελε να βλέπει ποδόσφαιρο και του είχε πει τότε: «*Σου δίνω την ευχή μου να μη πηγαίνεις και παρακολουθείς αγώνες ποδοσφαίρου*».

Τις παραμονές της Πρωτοχρονιάς, κάθε χρόνο, τόσο τα παιδιά όσο και οι μεγάλοι, οι πατεράδες τους, έπαιζαν τυχερά παιχνίδια. Τα παιχνίδια αυτά, γινόντουσαν με τρία κέρματα και με χαρτιά. Το *στριφτό*, ήταν ένα παιχνίδι που γινόταν με τρία κέρματα. Αν ερχόντουσαν «*κορώνα*» κέρδιζε αυτός που τα έριχνε και αν ερχόντουσαν «*γράμματα*» έχανε. Με τα χαρτιά ήταν επικρατέστερο παιχνίδι το «*τριάντα ένα*» και η «*πρέφα*».

Το Μεσονήσι, ο λόφος δίπλα στο χωριό μας ήταν γεμάτο βράχια και θάμνους από σκήνους και άγριες βελανιδιές. Στο Μεσονήσι, οι δυο γειτονιές του χωριού παίζανε του «*κλέφτες και αρματολούς*». Στη κάτω γειτονιά αρχηγός ήταν ο Γιάννης Καρόζης και στην πάνω γειτονιά ο ξάδερφός του ο Αντώνης Γεωργούσης που τον αποκαλούσαν με το παρατσούκλι του «*στρατηγό*» γιατί

ήθελε να σπουδάσει στρατιωτικές τέχνες. Σπούδασε στο πανεπιστήμιο και έκανε εξαιρετική καριέρα σαν φυσικός.

Η μητέρα του Γιάννη, η Πολυξένη, ήθελε να μείνουνε στην Αθήνα, γιατί δεν της άρεσε το χωριό του πατέρα του και γι αυτό το λόγο, ο πατέρας του το 1960 τον πήρε μαζί του στην Αθήνα και αγόρασαν το οικόπεδο που κατοικεί μέχρι και σήμερα με την γυναίκα του Αλεξάνδρα – Νικολέττα Γογγάκη. Στην οδό Λαμπάκη αριθμός 82 στον Άγιο Ελευθέριο Αχαρνών.

Θυμάται, τότε όλη η περιοχή ήταν χωράφια. Κατεβήκανε στον ηλεκτρικό σταθμό «Κάτω Πατήσια» και ήρθανε με τα πόδια μέσω της οδού Αχαρνών, η οποία είχε πολλές λάσπες γιατί δεν ήταν ασφαλτοστρωμένη. Ο πατέρας του, του έδειξε το οικόπεδο που αγόρασε, και αυτός είπε: *«Μα μπαμπά (έτσι πάντα τον αποκαλούσε) αυτό είναι ένα χωράφι»*, γιατί φανταζόταν το οικόπεδο σαν κάτι διαφορετικό από τα χωράφια του χωριού του, αφού για το οικόπεδο αυτό πληρώσανε διακόσες τριάντα έξι χρυσές λίρες για να το αγοράσουνε και να κτίσουμε ένα καινούργιο σπίτι.

Η κατοικία στην οδό Λαμπάκη – Αθήνα, σήμερα, 2020

Το Μοναστηράκι, Αθήνα

**Αθήνα, στο βάθος δεξιά
η Ακρόπολη με τον Παρθενώνα**

Το θησείο, Αθήνα

Η Ακρόπολη με τον Παρθενώνα

Το Μοναστηράκι, Αθήνα

Ο Λυκαβηττός, Αθήνα

Η Πλάκα, Αθήνα

**Η Ακρόπολη με τον Παρθενώνα
(Αναπαράσταση)**

Το Ερεχθείο, Ακρόπολη, Αθήνα

Η Ιερά Μητρόπολη, Αθήνα

Ο Παρθενώνας στην Ακρόπολη όπως είναι σήμερα

Κεφάλαιο Οκτώ

Το Σύνταγμα, Αθήνα

Παραλία στη Αττική, Ελλάδα

Αθήνα, η Μεγάλη Πρωτεύουσα

Στα μέσα του 1965 ένας ξάδερφος του νονού μου εργολάβος και αυτός όπως ο νονός «Κανάρης» ο Θανάσης Αργυρίου, ανέλαβε την κατασκευή του σπιτιού στην Αθήνα, μια ισόγεια κατοικία περίπου εκατόν είκοσι τετραγωνικών μέτρων με πρόβλεψη συνολικά τριών ορόφων.

Τα σχέδια έφτιαξε ο φίλος του **πατέρα** Νίκου, αρχιτέκτονας και καθηγητής του Πολυτεχνείου Θράκης Παύλος Λουκάκης.

Σκεπτόμενος ότι μου αρέσει τόσο το επάγγελμα του Νονού μου Κανάρη που ήταν κτίστης, οικοδόμος, δηλαδή και το να σχεδιάζω, να γράφω, να είμαι καλός στην αριθμητική και στη ζωγραφική, αποφάσισε να σπουδάσει πολιτικός μηχανικός, στο Ε. Μ. Πολυτεχνείο.

Ενθουσιάστηκε πάρα πολύ που γνώρισε τον καθηγητή, *αρχιτέκτονα μηχανικό* Παύλο Λουκάκη.

Είχα έρθει στην Αθήνα στα εγκαίνια, στον Αγιασμό, δηλαδή στο ξεκίνημα της κατοικίας τότε δηλαδή που έριχναν τα πρώτα σκυροδέματα.

Φυσικά εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν ούτε μπετονιέρες ούτε αναβατόρια, ή, και να υπήρχαν αυτά ελάχιστα, μετρημένα.

Απλά το σκυρόδεμα το έφτιαχναν με τον παραδοσιακό τρόπο.

Ανακάτευαν τα σκύρα, την άμμο, το τσιμέντο με το νερό και τα ανακάτευαν.

Μετέφεραν το σκυρόδεμα με καρότσια και τενεκέδες που έβαζαν στον ώμο τους οι εργάτες.

Η συμφωνία με τον εργολάβο Θανάση ήταν «με το κλειδί στο χέρι».

Το ισόγειο που βρίσκεται στην οδό Λαμπάκη 82, αποπερατώθηκε αρκετά γρήγορα και ο **πατέρας** του ενοικίασε σε έναν έμπορο, επιπλοποιό.

Όμως, μερικούς μήνες μετά η οικογένειά του μετακόμισε στην Αθήνα, οπότε αναγκαστήκανε να νοικιάσουνε ένα μικρό διαμέρισμα κοντά στο σπίτι στην Αθήνα, στην οδό Ευγενίου Καραβία αριθμός 62, ένα δωάρι που εκείνη την εποχή το σπίτι αυτό ήταν για την οικογένεια «*πολυτελείας*» αφού μέχρι τότε κατοικούσανε σε σπίτι ενός απλού δωματίου που ήταν στην επαρχία.

Τα πολιτικά γεγονότα εκείνης της εποχής του 1966 – 67 ήταν αρκετά έντονα και θλιβερά. Τον Απρίλιο 1967 <ο **κύβος ερρίφθη**>.

Ο στρατός με πραξικόπημα ανέλαβε την εξουσία.

Το έμαθα το πρωί από το ραδιόφωνο αλλά όταν κατέβηκα στο σταθμό Η.Σ.Α.Π. Κάτω Πατησίων, ήρθε ένα περιπολικό και ένας αστυνομικός μας φώναξε δυνατά: «*να πάτε όλοι στα σπίτια σας*».

Το είπε σε μερικές δεκάδες άτομα που είχανε συγκεντρωθεί και προσπαθούσανε να μάθουνε τι ακριβώς είχε συμβεί.

Είχε ήδη αρχίσει και πήγαινε στο Η΄ Λύκειο Αρρένων Αθηνών που βρίσκεται στην Κολιάτσου στα Πατήσια, οδός Μιχαήλ Νομικού.

Στους διαγωνισμούς, στην Άλγεβρα, τη Γεωμετρία και Τριγωνομετρία ο «*Κοκός*» που ήταν το ψευδώνυμο, το παρατσούκλι του καθηγητή των μαθηματικών και Διευθυντή του σχολείου μας έλεγε: «*Από τις τρεις ασκήσεις όποιος λύσει τις δυο, παίρνει άριστα, δηλαδή είκοσι*».

Άσχετα με αυτό, πάντα έλυνα και τις τρεις ασκήσεις.

Μάλιστα, μια φορά μου έκανε εντύπωση το ότι ο δάσκαλός μου ο κοκός αντί να με βαθμολογήσει με άριστα είκοσι, με βαθμολόγησε με «δεκαεπτά» γιατί μια από τις τρεις ασκήσεις είχε ένα μικρό λάθος στο βιβλίο λύσεων του Τόγκα. Πιθανολογώ ότι από εκεί έπαιρνε τις λύσεις ο συμπαθέστατος καθηγητής των μαθηματικών.

Συμμετείχε και σε «ομαδική αποβολή εκ περιτροπής» γιατί δημιούργησαν φασαρίες και κάνανε «κοπάνα».

Πήγαν με τον Η.Σ.Α.Π. στην Κηφισιά και παίξαμε χιονοπόλεμο.

Στο ίδιο σχολείο αλλά στο θηλέων πήγαινε η αδερφή του η Αναστασία.

Στο τέλος της χρονιάς και ενώ είχαν μεταφερθεί στο ιδιόκτητο σπίτι τους στην οδό Λαμπάκη 82, διοργανώσανε πάρτι με την συμμετοχή όλων των φίλων τους.

Το Βασίλη Ζη (σπούδασε γιατρός, νευρολόγος), το Κυριάκο Ελμαλόγλου (σπούδασε χημικός) και πολλών άλλων.

Η ζωή στην Αθήνα, και τα γεγονότα του Πολυτεχνείου

Στην δεκαετία του 1960 και εβδομήντα πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα τεράστια οικοδομική δραστηριότητα. Από μέρα σε μέρα η πόλη της Αθήνας άλλαζε συνέχεια όψη. Αυξανόταν η κίνηση στους

δρόμους και με το καυσαέριο να αυξάνεται μολυνόταν περισσότερο η ατμόσφαιρα, πράγμα που είχε πολύ κακή επίπτωση στην υγεία μας. Το 1960 από τα Κάτω Πατήσια μέχρι την Νέα Χαλκηδόνα, την Εθνική οδό Αθηνών Θεσσαλονίκης υπήρχαν ελάχιστα σπίτια.

Μετά από είκοσι έως τριάντα χρόνια η περιοχή αυτή των Πατησίων είχε γεμίσει από επταώροφες πολυκατοικίες και σύνολο περίπου διακοσίων χιλιάδων ανθρώπων.

Και φυσικά σε κάποιον που έχει μεγαλώσει στην επαρχία κοντά στη θάλασσα σε ανοιχτό ορίζοντα και αισθάνεται φυσιολάτρης η ατμόσφαιρα του καυσαερίου και της εικόνας των τσιμέντων δεν τον εμπνέει ούτε και αισθάνεται ευτυχισμένος, αντίθετα, του προκαλεί η εικόνα αυτή, θλίψη και μελαγχολία.

Κατάφερα όμως και πέτυχα στις εξετάσεις στη σχολή της αρεσκείας μου πολιτικός μηχανικός στο Ε. Μ. Πολυτεχνείο.

Ο πατέρας Νίκος Καρόζης μέχρι το θάνατό του πέρασε πολύ δύσκολα και θλιβερά χρόνια. Κατηγορήθηκε ως αριστερός από την στρατιωτική χούντα και ιδιαίτερα από τους χωριανούς και πατριώτες του. Αποτέλεσμα, ο Διευθυντής της Δ.Ε.Η., Α.Η.Σ. Αλιβερίου να του δώσει απόσπαση στα λιγνιτωρυχεία της Πτολεμαΐδας.

Θυμάται τα καλοκαίρια στην Πτολεμαΐδα που, μαζί με τους χωρικούς φτιάχνανε «σιρίτια» τα φύλλα του καπνού για να ξεραθούν.

Στην Πτολεμαΐδα γνώρισε και αρκετούς καλούς φίλους.

Εκείνη την εποχή ήταν που εμφανίστηκε στη Θεσσαλονίκη ο τραγουδοποιός Διονύσης Σαββόπουλος για πρώτη φορά στο τραγούδι.

Αργότερα ο Νίκος κατάφερε και πήρε μετάθεση στο σταθμό υπερύψηλης τάσης της Δ.Ε.Η. στην οδό Αγίας Άννας του Ρέντη και μετά στο τμήμα της Κηφισιάς.

Η Αθήνα «δεν τον χωρούσε» γιατί είχα μάθει να ζει στην επαρχία, στην Εύβοια, στον Κάραβο.

Έμεινε δέκα χρόνια στην Αθήνα, ελάχιστες ήταν οι καλές στιγμές που έζησε ιδιαίτερα στο Πολυτεχνείο, στο ταξίδι που έκανε στην Ρωσία, πρώην Σοβιετική Ένωση και φυσικά, στα γεγονότα του Πολυτεχνείου το 1973 που μαζί με τον Νίκο Ξυλούρη τραγουδούσαν το «Σαραβακατρανέμια, ίλεως» με κίνδυνο την ζωή τους.

Ήταν τρεις μέρες μέσα και την ημέρα μοιράζανε πρόχειρες αυτοσχέδιες προκηρύξεις με συνθήματα «ψωμί – παιδεία – ελευθερία», «κάτω η χούντα», «έξω οι Αμερικάνοι», «Δημοκρατία» κ.ά., στους διερχομένους, που πολλοί από αυτούς, τους έδιναν φάρμακα, συσκευασμένα τρόφιμα, ακόμα και χρήματα στα κάγκελα του ιδρύματος του Πολυτεχνείου στην Πατησίων.

Δεν Θα ξεχάσει τον **Νίκο Βούτση**, πρώην πρόεδρο της Βουλής και βασικό στέλεχος του **σύριζα**, με το σπασμένο δεξί χέρι του που το είχε στο γύψο και ενώ ήταν ανεβασμένος στην ταράτσα του εργαστηρίου της σχολής «Καλών Τεχνών» και της βιβλιοθήκης, ο **Νίκος Βούτσης** τον παρακάλεσε να τον βοηθήσει να ανέβει την ξύλινη σκάλα γιατί είχε σπασμένο και στον γύψο το δεξί του χέρι.

Επίσης το ότι είχε ανέβει στο θυρωρείο της κεντρικής εισόδου του Πολυτεχνείου το βράδυ της Παρασκευής, που, λόγω πολύ υγρασίας και σκόνης, είχε δημιουργηθεί στρώμα λάσπης, και λίγο έλειψε να γλιστρήσω και να κτυπήσω, να πέσω από ύψος τεσσάρων μέτρων.

Το ότι συμπαραστεκόμουν στον τραγουδιστή **Νίκο Ξυλούρη που τραγουδούσε το γνωστό τότε απαγορευμένο από την χούντα των συνταγματαρχών «Ζαβαρακατρανέμια»**

Στίχοι: Γιάννης Μαρκόπουλος

Μουσική: Γιάννης Μαρκόπουλος

Ζαβαρακατρανέμια ζαβαρακατρανέμια
Αλληλούια αλληλούια

Ζαβαρακατρανέμια ίλεως ίλεως
λάμα λάμα νάμα νάμα νέμια
Αλληλούια αλληλούια

Ίλεως ίλεως ίλεως
ίλεως ίλεως νέμια
Ίλεως ίλεως ίλεως ίλεως
λάμα λάμα νάμα νάμα νέμια
Αλληλούια αλληλούια

Ζαβαρακατρανέμια ζαβαρακατρανέμια
Αλληλούια αλληλούια

Ζαβαρακατρανέμια ίλεως ίλεως
λάμα λάμα νάμα νάμα νέμια
Αλληλούια αλληλούια
Αλληλούια αλληλούια

Με το μικρόφωνο στο χέρι ενώ βρισκόταν στο παράθυρο του της Συγκλήτου, της Πρυτανείας, στην οδό Πατησίων γωνία με Στουρνάρη, ενώ την ίδια στιγμή μας πετούσαν καπνογόνα οι αστυνομικοί από την απέναντι γωνία και ο Νίκος προσπαθούσε να αποφύγει την ρίψη δακρυγόνων ενώ, συγχρόνως τραγουδούσε το τραγούδι. Το ότι χρησιμοποιούσα τα νεράτζια από τις ευρισκόμενες εντός του αυλείου χώρου του Πολυτεχνείου για να μπορώ να αναπνέω από τους καπνούς, το ότι έβλεπα άνδρες του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού να μεταφέρουν νεκρούς ή τραυματισμένους που κρεμόντουσαν τα σπασμένα πόδια τους από το φορείο ή την σανίδα που τους μετέφεραν από το κτίριο Αβέρωφ που ήταν εγκατεστημένο το πρόχειρα στημένο ιατρείο, στα ασθενοφόρα που βρίσκονταν κοντά στην γκρεμισμένη είσοδο του Πολυτεχνείου. Ακόμα, θυμάμαι τον ξυλοδαρμό των νοσοκόμων του Ε.Ε.Σ. στην κεντρική είσοδο του Πολυτεχνείου.

< Χειροκροτήστε τον>.

Έλεγαν αρκετά συχνά οι νοσοκόμοι του Ε.Ε.Σ. όταν μετέφεραν κάποιο νεκρό από το πρόχειρα εγκατεστημένο ιατρείο στο κτίριο Αβέρωφ του Πολυτεχνείου, προς την είσοδο του Πολυτεχνείου που συνήθως τους περίμενε ένα ασθενοφόρο.

Και βέβαια, δεν θα ξεχάσω το τανκς που συνέθλιψε την κεντρική είσοδο, την σιδερένια, χαλύβδινη κεντρική είσοδο του Πολυτεχνείου και την «μερσεντές» του Πρύτανη που είχαμε τοποθετήσει πίσω από την κεντρική είσοδο για περισσότερη ασφάλεια και μη παραβίασης της εισόδου.

Και τον ανατριχιαστικό θόρυβο που προκαλούσε για αρκετή ώρα η κόρνα του αυτοκινήτου, είτε λόγω βραχυκυκλώματος ή ενεργοποίησης του συναγερμού του αυτοκινήτου.

Αλλά εκείνο που ήταν αρκετά κωμικοτραγικό, ήταν τότε που έγινε η είσοδος εκ-παιδευμένων στρατιωτών, λοκατζήδων. Ένας από αυτούς, κρατώντας το αυτόματο όπλο στα χέρια του και τρέμοντας θα έλεγα, ανέβηκε στην κουπαστή του πλατύσκαλου της σκάλας του κεντρικού κτιρίου Αβέρωφ.

Όμως, η σκάλα, ήταν γεμάτη από σπουδαστές και πενήντα με εκατό άτομα ήταν γύρω και στο ύψος των ποδιών του οπλισμένου στρατιώτη, που χωρίς να ελέγξει σημάδευε με την κάνη του όπλου του το στήθος μου.

Και ενώ ήταν φανερά τα συναισθήματα φόβου, συγκίνησης, ενοχής και ελέγχου, αφού δεν μπορούσε να σκοτώσει και τους εκατό σπουδαστές που ήταν τριγύρω του, μας είπε: **«βγείτε όλοι έξω από το κτίριο».**

Τότε, από το φόβο μου να μην σκοτωθώ, τον ρώτησα και του είπα: «και αν μας σκοτώσουν;» γιατί, μέσα στο κτίριο είχαμε το πανεπιστημιακό άσυλο και δεν φοβόμαστε. Εκείνος απάντησε με σιγουριά και πολύ θετικά ότι: **«δεν πρόκειται να σας πειράξει κανείς».**

Και βέβαια δεν θα ξεχάσω τα συνθήματα πριν από την είσοδο του τανκς που τα βασικά ήταν:

< **Είμαστε αδέρφια σας**>

< **Ο στρατός με τον λαό**>

Και βέβαια τον Εθνικό Ύμνο που τον είπαμε αρκετές φορές.

Τελικά, αρχίσαμε ο καθένας να βγαίνουμε από την κεντρική είσοδο που είχε γκρεμίσει το τανκς και να οδηγούμαστε προς την οδό Τοσίτσα που συνορεύει με το Μουσείο και την άλλη πλευρά του οικοδομικού τετραγώνου του Πολυτεχνείου.

Εκεί, στην οδό Τοσίτσα και προς το μέρος του Εθνικού Μουσείου αρκετά κοντά στην Πατησίων, συνέβαιναν πρωτοφανή γεγονότα.

Ήταν συγκεντρωμένοι πολλοί αστυνομικοί και αξιωματικοί που είχαν έντονη λογομαχία για το αν θα πρέπει να κτυπήσουν τους διερχόμενους φοιτητές και συνεπλάκησαν μεταξύ τους.

Η μια ομάδα υποστήριζε ότι δεν ήταν σωστό να κτυπήσουν τους διερχόμενους σπουδαστές και η άλλη κατευθυνόταν προς τους διερχόμενους σπουδαστές με πρόθεση να τους κτυπήσει.

Λίγη ώρα πριν, ένας σπουδαστής της ιατρικής (έτσι μου συστήθηκε) σκέφτηκε ότι έπρεπε να κρατηθούμε από τα χέρια, τους αγκώνες, προφανώς γιατί έτσι ένοιωθε περισσότερο ασφαλής.

Περνούσαμε μαζί την οδό Τοσίτσα προς την πλευρά του οικοδομικού τετραγώνου του Πολυτεχνείου και κατευθυνόμαστε προς την οδό Μπουμπουλίνας, τόσο εμείς όσο και οι υπόλοιποι έγκλειστοι σπουδαστές του Πολυτεχνείου, με αρκετά γρήγορο βηματισμό και ήταν η στιγμή που αντίκρισα έναν αστυνομικό να κατευθύνεται προς εμάς τους έγκλειστους, κρατώντας ένα καδρόνι των δυο μέτρων περίπου και να λέει: **«Κερατά κουμουνιστή θα σε σκοτώσω».**

Απευθυνόταν στον σπουδαστή που βρισκόταν μπροστά μου, πριν τον γιατρό, αλλά αυτός έτρεξε, όπως επίσης και γω με το

γιατρό και δεν ξέρω ποιος και αν ήταν κάποιος που κτυπήθηκε από το καδρόνι στην συνέχεια.

Η συνέχεια μετά τα τανκς

Έτσι συνεχίσαμε να ανεβαίνουμε προς την πίσω πλευρά του Πολυτεχνείου και όταν φτάναμε στην οδό Μπουμπουλίνας την κάθετη οδό της Τοσίτσα, εκεί που τελειώνει το οικοδομικό τετράγωνο του ιδρύματος του Πολυτεχνείου, ο καθένας έπαιρνε την πορεία προς τα δεξιά ως επί το πλείστον που οδηγεί στα Εξάρχεια.

Όπως πηγαίναμε προς τα Εξάρχεια, στην δεξιά πλευρά του δρόμου (στην αριστερή ήταν τα κιγκλιδώματα του Πολυτεχνείου) βρεθήκαμε στην κεντρική είσοδο μιας πολυκατοικίας που ήταν σπασμένα τα κρύσταλλα της κεντρικής εισόδου.

Υπήρχε τόση μεγάλη σύγχυση και φόβος για τον κίνδυνο της ζωής μας, την επιβίωσή μας που χωρίς να το καταλάβουμε βρεθήκαμε στο κλιμακοστάσιο και αρχίσαμε να ανεβαίνουμε προς τα επάνω μέχρις ότου διαπιστώσαμε ότι όλο το κλιμακοστάσιο της πολυκατοικίας είχε γεμίσει με σπουδαστές που ήταν έγκλειστοι στο Πολυτεχνείο.

Προηγουμένως, επί της οδού Μπουμπουλίνας, είχαμε κτυπήσει πάρα πολλά κουδούνια για να μας ανοίξουν αλλά, δεν απαντούσε κανείς. Αισθανόμαστε πολύ μεγάλη ανασφάλεια όταν είχαμε βγει έξω από την κεντρική πόρτα του ιδρύματος.

Έκανε αρκετό κρύο τα μαρμάρινα σκαλοπάτια ήταν παγωμένα και εμείς φοβόμαστε υπερβολικά για την ζωή μας. Κάποια στιγμή, ακούσαμε πολεμικές κραυγές από τους λοκαντζήδες, και ένας από μας εξήγησε ότι μετά από μια «νίκη» οι λοκαντζήδες πανηγυρίζουν με αυτό τον τρόπο.

Κάποια στιγμή άνοιξε μια πόρτα ενός διαμερίσματος και μια κυρία μας είπε ότι όλοι οι σπουδαστές που ήταν μέσα στο Πολυτεχνείο έχουν βγει έξω και το Πολυτεχνείο περιφρουρείται από αστυνομικούς, όμως, εδώ είμαστε ασφαλείς και το πρωί μπορούμε να βγαίνουμε σιγά-σιγά δυο – δυο για να μην κινήσουμε υποψίες και να προσπαθήσουμε να πάμε στα σπίτια μας.

Το άσχημο με μένα ήταν ότι ήμουν υποχρεωμένος να βγω με κάποιον που έλεγε <θα το πληρώσουν αυτό που έκαναν, δεν το βάζω κάτω> και μάλιστα, είχε χάσει, μέχρι να φτάσει στην πολυκατοικία το ένα παπούτσι του. Προφανώς φοβόμουν για το ότι θα με συλλάμβαναν και γι αυτό ήμουν σίγουρος, αφού θα έβλεπαν ότι ο «φίλος» μου ήταν μέσα στο καταχείμωνο με ένα παπούτσι.

Τελικά όμως, δεν έγινε τίποτα κατά την έξοδο από την πολυκατοικία, γιατί είδαμε ότι όλοι οι άνθρωποι ήταν πάρα πολύ αναστατωμένοι και η έλλειψη του ενός παπουτσιού από τον γνωστό μου ήταν μια πάρα πολύ μικρή λεπτομέρεια.

Σκεπτόμουν και ανησυχούσα για πιθανή σύλληψή μου και για να έχω «άλλοθι» πήγα σε ένα κατάστημα ρούχων επί της οδού Εμμανουήλ Μπενάκη όπου είχα παραγγείλει ένα πουκάμισο που στένεμα στην μέση. Πραγματικά καταστηματάρχης είχε διορθώσει το πουκάμισο, πλήρωσα και ευχαρίστησα τον έμπορα με πολύ ευχαρίστηση αφού το καινούργιο και διορθωμένο πουκάμισο, αποτελούσε αδιαπραγμάτευτο «άλλοθι» για το ότι δεν είχα κάποια σχέση με τα γεγονότα του Πολυτεχνείου αν και βρισκόμουν το πρωί του Σαββάτου, κοντά στην περιοχή των γεγονότων. Για καλή μου τύχη μόλις βγήκα από το κατάστημα είδα να έρχεται προς το μέρος μου ένα ταξί. Του έκανα την ένδειξη να σταματήσει και ο ταξιτζής μου είπε να επιβιβαστώ. Με είδε να κρατώ το πουκάμισο

και δεν αμφισβήτησε ότι ήμουν ένας πάρα πολύ καλός πελάτης, μακριά από τα συμβάντα εκείνο το βράδυ στο Πολυτεχνείο που είχα κάνει τα ψώνια μου και προφανώς ήθελα να γυρίσω στο σπίτι μου.

Όταν μπήκα μέσα στο ταξί, ένοιωσα «Θεός». Ήμουν τόσο πολύ ασφαλής πολύ περισσότερο απ' ό,τι με έβλεπε ο οδηγός του ταξί ο οποίος άμεσα με ερώτησε: «που πηγαίνετε κύριε;». Άγιο Ελευθέριο Αχαρνών.

- Πάρα πολύ ωραία, όμως θα παρακάμψουμε την Πατησίων και Αχαρνών και θα πάμε μέσω της Λεωφόρου Λιοσίων.

- Για ποιο λόγο; Τον ερωτώ. Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος; Του έλεγα δείχνοντας ότι δεν ξέρω ότι συνέβη κάτι. Παρίστανα ότι δεν ήξερα ή ότι δεν είχα υποψιαστεί κάτι για να μη γίνω αντιληπτός ότι ήμουν μέσα στο Πολυτεχνείο. Στην τελευταία ερώτηση ο ταξιτζής μου απάντησε με έντονο ύφος:

- Μα δεν το μάθατε κύριε; Που βρισκόσαστε; (Εκεί, σ' αυτό το σημείο φοβήθηκα). Οι οικοδόμοι, με την απειλή τούβλου, εξανάγκασαν τα τρόλεϊ και τα λεωφορεία να σταματήσουν κάθετα στους δρόμους έτσι ώστε να δημιουργήσουν οδοφράγματα. Σε πολλά από αυτά, έβαλλαν και φωτιά. !!

- Ειλικρινά, δεν το γνωρίζω (έκανα ακόμα το χαζό για διάφορους λόγους και από φόβο μήπως με καταδώσει).

Έφτασα στο σπίτι, στην οδό Λαμπάκη 82 κατά το μεσημέρι και διαπίστωσα ότι οι γονείς μου και τα αδέρφια μου με θεωρούσαν εξαφανισμένο. Με αγκάλιασαν και με φίλησαν σαν να σώθηκα από θαύμα, μάλιστα, όταν ρώτησα τους γονείς μου: «εσείς που ήσασταν;» μου απάντησαν ότι είχαν φτάσει μέχρι την Φωκίωνος Νέγρη και παρακαλούσαν τους στρατιώτες των τανκς «να μην κάνουν κακό στα παιδιά μας».

Αμέσως, αφού ξύρισα το μούσι μου έτσι να μην αναγνωρίζομαι πλέον, ξάπλωσα στο κρεβάτι που ήταν δίπλα στο τοίχο για να προστατευόμαι, ήταν τόσο μεγάλη η ανασφάλειά μου και ο φόβος για την ζωή μου. Αισθανόμουν πάρα πολύ ανασφαλής. Μάλιστα, από την οδό Αχαρνών περνούσαν στρατιωτικά οχήματα που έριχναν ριπές με πολυβόλο.

Νόμιζα ότι πυροβολούν εμένα και όλο και περισσότερο κρυβόμουν στο κρεβάτι κοντά στο τοίχο που βρισκόμουν για να μη με κτυπήσει κάποια αδέσποτη σφαίρα. Κάποιος από το ρετιρέ μιας πολυκατοικίας στην Αχαρνών φώναζε δυνατά σε διερχόμενο στο ισόγειο: «για κοίταξε τους κάλυκες, είναι πραγματικά πυρά ή χωρίς σφαίρες». Είχα να κοιμηθώ τρεις με τέσσερις μέρες, οπότε, με πήρε γρήγορα ο ύπνος.

**Το Εθνικό Μουσείο στην Αθήνα
δίπλα στο Ε. Μ. Πολυτεχνείο**

Η πρόσοψη του κτηρίου Αβέρωφ στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, όπως φαίνεται από την είσοδο του.

Η πρόσοψη του κτηρίου Αβέρωφ στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, όπως φαίνεται από την είσοδο του.

**Στα χρόνια της στρατοκρατίας των
Συνταγματαρχών**

Μετά την επικράτηση των στρατιωτικών το 1967 η Ελλάδα πάγωσε κυριολεκτικά. Ιδιαίτερα η οικογένειά μου που είχε δημοκρατικές ρίζες αφού τόσο ο θείος μου Θεοδόσης ήταν στη Μακρόνησο, όσο και ο πατέρας μου Νίκος, είχε δημοκρατικές αντιλήψεις και ήταν πάντα ενάντια σε μία κυβέρνηση στρατοκρατούμενη. Οι φίλοι μου κατήγορησαν άμεσα την κυβέρνηση των στρατιωτικών. Ο Βασίλης Ζης, είχε χάσει τον πατέρα του που ήταν γιατρός στον εμφύλιο πόλεμο και μου έλεγε, ότι είναι αρκετά δύσκολο πλέον να επανέλθουμε σε δημοκρατικό καθεστώς.

Ήταν μια πάρα πολύ δύσκολη εξαιτία μέχρι τα γεγονότα του Πολυτεχνείου ακόμα περισσότερο για ένα ακόμα χρόνο που ανέλαβε ο δικτάτορας Ιωαννίδης μετά την αποπομπή του προηγούμενου δικτάτορα Γεωργίου Παπαδόπουλου. Παρ όλα αυτά η ζωή σαν φοιτητές ήταν αρκετά ρομαντική. Τότε τραγουδούσαμε τραγούδια του «νέου κύματος» με τους τραγουδιστές, Γιώργος Ζωγράφος, Καίτη Χωματά, Πόπη Αστεριάδη, Διονύση Σαββόπουλο, Αρλέτα, ακόμα και ο Νίκος Ξυλούρης κ.ά..

Οι συγκεντρώσεις ήταν απαγορευμένες και οι καθηγητές στο Πολυτεχνείο είχαν εντολή να είναι πάρα πολύ αυστηροί στην βαθμολογία τους.

Θυμάμαι μια χρονιά χάθηκε η κόλλα διαγωνισμού των εξετάσεων της φυσικής και ο καθηγητής Περικλής Θεοχάρης με κατηγόρησε ότι την είχα κλέψει για να περάσω έτσι το μάθημα. Παρά τις διαμαρτυρίες μου δέχτηκε να περάσω από τριμελή επιτροπή για να εξεταστώ πλην όμως με απέρριψαν και με τελικό αποτέλεσμα εκείνη τη χρονιά να χάσω ολόκληρο το έτος.

Λίγο πριν τα γεγονότα του Πολυτεχνείου το στρατιωτικό καθεστώς των συνταγματαρχών προσπάθησε να προσεγγίσει τους φοιτητές και να επαναφέρει στοιχεία εκδημοκρατισμού μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα φοιτητικών εκλογών, συνδικαλισμό στα πανεπιστήμια. Τότε, στο κτίριο Γκίνη που βρίσκεται στο Πολυτεχνείο και επί της οδού Στουρνάρη, στην αίθουσα 18 στο ισόγειο, πραγματοποιήθηκαν συγκεντρώσεις των φοιτητών μερικοί από τους οποίους αντιπροσώπευαν την στρατιωτική κυβέρνηση, όπως ο Γενεράλης, η Μαρία Κουβίδη και άλλοι. Ένας φοιτητής που εξέφραζε την γνώμη ενάντια θα λέγαμε στην στρατιωτική διακυβέρνηση, αντιπροσώπευε την γνώμη αρκετών και φιλελεύθερα, ήταν και ο Νίκος Βούτσης, στέλεχος του «Ρήγα Φεραίου», και πριν λίγα χρόνια πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων και βασικό στέλεχος του σύριζα. Σε κάποια στιγμή ο Νίκος ζήτησε από τον υπεύθυνο της συγκέντρωσης και αντιπρόσωπο της στρατιωτικής κυβέρνησης να του επιτρέψει να μιλήσει υπό την προϋπόθεση ότι δεν θα του γίνει καταγγελία και δεν θα τιμωρηθεί. Ο Γενεράλης, αποδέχτηκε το αίτημα και οι εργασίες της συγκέντρωσης της σχολής των πολιτικών μηχανικών συνεχίστηκαν.

Κάπως έτσι ξεκίνησε το φοιτητικό κίνημα λίγους μήνες πριν τα θλιβερά γεγονότα του Πολυτεχνείου. Σε αυτό το σημείο μπορούμε να θυμηθούμε και τα γεγονότα που έγιναν στο κτίριο της Νομικής.

Σαν φοιτητής είχα αρκετά καλή οικονομική κατάσταση αφού, εκτός του μηνιαίου «μισθού» που εισέπραττα από τον πατέρα μου, εργαζόμουνα σε ένα εργαστήριο εδαφομηχανικής ιδιοκτησίας του Κώστα Ασημακόπουλου αρκετές ώρες την εβδομάδα. Ο

ιδιοκτήτης Κώστας ήταν ένας εξαιρετικός άνθρωπος και τον θεωρούσα δεύτερο πατέρα μου. Είχε τελειώσει από τους πρώτους τη σχολή των χημικών μηχανικών στο Ε.Μ.Πολυτεχνείο και είχε κάνει μεταπτυχιακές σπουδές στην Αμερική στην «έρευνα υπεδάφους» και στην «επεξεργασία λυμάτων». Μου συμπαραστεκόταν ιδιαίτερα μετά το σοκ που μου δημιουργήθηκε από τα γεγονότα του Πολυτεχνείου. Με τα χρήματα που συγκέντρωνα, αγόραζα βιβλία, ρούχα, πήγαινα σινεμά, για καφέ, ακόμη και ταξίδια. Προτιμούσα τα ταξίδια στα νησιά αφού υπεραγαπούσα την θάλασσα.

Έκανα πολύ παρέα με το Παναγιώτη Κορωναίο, δικηγόρο, τον Γιώργο Πηλιχό, την Ελένη Μπόκαρη. Οι τελευταίοι δύο είχαν καταγωγή από την πατρίδα μου το Αλιβέρι και ήταν συμφοιτητές μου στο Πολυτεχνείο. Με τον Παναγιώτη Κορωναίο, πηγαίναμε ορειβασία στην Πάρνηθα, κάναμε στίβο στον Πανελλήνιο Γυμναστικό σύλλογο, κολυμπούσαμε στην φοιτητική εστία, στον Άγιο Κοσμά, στη σχολή Ναυτικών Δοκίμων στον Πειραιά.

Τόσο το στρατοκρατούμενο καθεστώς όσο και η μόνιμη παραμονή μου στην Αθήνα, την «τσιμεντούπολη» όπως την είχα χαρακτηρίσει, αφού είχα παύσει πλέον να ζω στην επαρχία και ζούσα για αρκετά χρόνια, μόνιμα και χωρίς διακοπές στην Αθήνα, μου δημιούργησαν την ανάγκη να σκέπτομαι να ζήσω την υπόλοιπη ζωή μου στην επαρχία. Έτσι δημιούργησα αυτό το όνειρο όταν πραγματοποιήσαμε εκπαιδευτική εκδρομή στο φράγμα του Αχελώου της Δ.Ε.Η.. Το ότι θα ήμουν ένας πάρα πολύ ευτυχισμένος επαγγελματίας και άνθρωπος, αν κατόρθωνα να γίνω ένας τεχνικός, πολιτικός μηχανικός της Δ.Ε.Η. στο φράγμα του Αχελώου, στο Καστράκι, στο Λάδωνα. Ένας υπάλληλος της Δ.Ε.Η.

όπως ο πατέρας μου Νίκος. Θα ήμουν πολύ τυχερός γιατί θα ήμουν μακριά από την Αθήνα, θα ήμουν στην επαρχία. Μου άρεσε τόσο πολύ η φύση και ο καθαρός αέρας.

Τα γεγονότα στην Κύπρο και η απομάκρυνση των στρατιωτικών από την κυβέρνηση

Το **πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου 1974 στην Κύπρο** πραγματοποιήθηκε από την Εθνική Φρουρά της Κύπρου, την ΕΛΔΥΚ και την ΕΟΚΑ Β', κατ' εντολή της Χούντας των Συνταγματαρχών, με σκοπό την ανατροπή του Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας Αρχιεπίσκοπου Μακάριου Γ' και την επίτευξη της ένωσης με την Ελλάδα.

Το πραξικόπημα πραγματοποιήθηκε στην Κύπρο, σε μια ασταθή περίοδο της ιστορίας της. Η Κυπριακή Δημοκρατία είχε ιδρυθεί το 1960 και μετά τις διακοινοτικές συγκρούσεις του 1963 οι Τουρκοκύπριοι μετακινήθηκαν σε θύλακες, ενώ στο νησί δρούσαν παραστρατιωτικές οργανώσεις Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων Εθνικιστών και παραστρατιωτικών. Ο αρχιεπίσκοπος Μακάριος ήταν σε σύγκρουση με το στρατιωτικό καθεστώς στην Ελλάδα, ενώ αντιμετώπιζόταν με καχυποψία από τις ΗΠΑ. Στην Κύπρο επίσης, υπήρχαν Έλληνες στρατιωτικοί και στρατιώτες τόσο ως ξεχωριστή δύναμη (ΕΛΔΥΚ) όσο και εντός της Εθνικής Φρουράς.

Στις 15 Ιουλίου εκδηλώθηκε το πραξικόπημα στην Κύπρο, από την Εθνική Φρουρά. Ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος διέφυγε προς την Πάφο, πρόεδρος τοποθετήθηκε ο Νίκος Σαμψών που στη συνέχεια ανακήρυξε την "Ελληνική Δημοκρατία της Κύπρου". Ο Μακάριος μέσω Μάλτας και Λονδίνου έφτασε στην Νέα Υόρκη, όπου στις 19 Ιουλίου έλαβε μέρος στην σύσκεψη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Εκεί κατήγγειλε την χούντα των Αθηνών για εισβολή. Στις 20 Ιουλίου, η Τουρκία επικαλούμενη το άρθρο 4 της συνθήκης Εγγυήσεων, εισέβαλε στην Κύπρο. Στις 23 Ιουλίου ο Νίκος Σαμψών προ της διαφαινόμενης κατάρρευσης παραιτήθηκε, όπως και το στρατιωτικό καθεστώς στην Ελλάδα. Όμως τα γεγονότα στην Κύπρο συνέχισαν να ξετυλίγονται και με μια δεύτερη επιχείρηση, τον Ατίλλα ΙΙ, τον Αύγουστο του ίδιου έτους, η Τουρκία κατέλαβε το 36% των εδαφών της Κυπριακής Δημοκρατίας και εκτόπισε 180 χιλιάδες Κύπριους (άλλες 20.000 παρέμειναν εγκλωβισμένοι), ενώ συνολικά σκοτώθηκαν περίπου 3.000 ελληνοκύπριοι.

Ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος επέστρεψε στην Κύπρο τον Δεκέμβρη του 1974. Έδωσε "κλάδο ελαίας" (απονομή χάριτος) στους πραξικοπηματίες και στα μέλη της ΕΟΚΑ Β'- οι οποίοι υπολογίζονται γύρω στις πέντε χιλιάδες ενεργά μέλη. Από το 1974 μέχρι σήμερα συνεχίζονται συνομιλίες για ειρηνική και δίκαιη επίλυση του Κυπριακού Προβλήματος.

Η κίνηση του δικτάτορα Ιωαννίδη που προσπάθησε να εγκαταστήσει στρατιωτικό καθεστώς στην Κύπρο με το να απομακρύνει τον Μακάριο από την εξουσία, είχε σαν αποτέλεσμα την εισβολή στρατιωτικών τουρκικών δυνάμεων στην Κύπρο και την απομάκρυνση των στρατιωτικών από την κυβέρνηση.

Ο ερχομός του Κώστα Καραμανλή στην εξουσία σηματοδότησε μια νέα αρχή, μια νέα δημοκρατία, μακριά από τις διενέξεις και τις διαμάχες, συγκρούσεις του παρελθόντος. Και για το λόγο αυτό, ο ίδιος ο Κώστας Καραμανλής ονόμασε το κόμμα του «νέα δημοκρατία».

Η Τουρκική εισβολή στην Κύπρο το 1974 (τουρκικά: *Kıbrıs Barış Harekâtı, Επιχείρηση ειρήνευσης Κύπρου* ή τουρκικά: *Atilla Harekâtı, Επιχείρηση Αττίλας*)

Ήταν τουρκική στρατιωτική εισβολή στην Κυπριακή Δημοκρατία. Ξεκίνησε στις 20 Ιουλίου 1974, πέντε μέρες μετά το πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου.

Η Τουρκία υποστηρίζει πως η επιχείρηση αποτελεί ειρηνευτική επέμβαση νομιμοποιημένη από το άρθρο 4 της Συνθήκης Εγγυήσεων (συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου).

Τόσο τα Ηνωμένα Έθνη όσο και το Συμβούλιο της Ευρώπης την αναφέρουν ως εισβολή.

Το πραξικόπημα διατάχθηκε από την Χούντα των Αθηνών και πραγματοποιήθηκε από την κυπριακή Εθνική Φρουρά σε συνεργασία με την οργάνωση ΕΟΚΑ Β΄.

Το πραξικόπημα ανέτρεψε τον πρόεδρο Αρχιεπίσκοπο Μακάριο και στόχος του ήταν η ένωση του νησιού με την Ελλάδα.

Ο τοποθετημένος από τους πραξικοπηματίες νέος Πρόεδρος, Νίκος Σαμψών, ανακήρυξε την Ελληνική Δημοκρατία της Κύπρου.

Στις 20 Ιουλίου, η Τουρκία εισέβαλε στο νησί, προφασισζόμενη το άρθρο 4 της Συνθήκης Εγγυήσεων.

Οι τούρκικες δυνάμεις εντός τριών ημερών κατέλαβαν την Κερύνεια και την περιοχή γύρω από την πόλη.

Στις 23 Ιουλίου κηρύχθηκε εκεχειρία και τόσο η Χούντα των Αθηνών όσο και η πραξικοπηματική κυβέρνηση της Κύπρου κατέρρευσαν.

Ακολούθησαν δύο γύροι διαβουλεύσεων στη Γενεύη μεταξύ των εμπλεκόμενων χωρών, στις οποίες η Τουρκία ζητούσε ομοσπονδιακή λύση, ανταλλαγή πληθυσμού και το 34% των εδαφών της Κύπρου να ελέγχεται από τους Τουρκοκύπριους.

Στις 14 Αυγούστου, οι συνομιλίες της Γενεύης κατέρρευσαν και η Τουρκία ξεκίνησε δεύτερη επιχείρηση («Αττίλας II») κατά την οποία κατέλαβε το 36,2% του νησιού και εκτόπισε 120 χιλιάδες Κύπριους (άλλες 20 χιλιάδες παρέμειναν εγκλωβισμένοι), ενώ συνολικά σκοτώθηκαν περίπου 3 χιλιάδες Ελληνοκύπριοι.

Γύρω στις 150.000 άνθρωποι (πάνω από το ένα τέταρτο του συνολικού πληθυσμού και το ένα τρίτο των Ελληνοκυπρίων) προσφυγοποιήθηκαν.

Ένα χρόνο αργότερα, 60 000 περίπου Τουρκοκύπριοι, μετακινήθηκαν από τις ελεύθερες νότιες περιοχές, στις ελεγχόμενες από τις τουρκικές δυνάμεις βόρειες περιοχές.

Το 1983, ανακηρύχθηκε η Τούρκικη Δημοκρατία Βόρειας Κύπρου, αναγνωρισμένη μόνο από την Τουρκία.

Η διεθνής κοινότητα θεωρεί τα εδάφη της ΤΔΒΚ ως κατεχόμενη από τις τουρκικές δυνάμεις περιοχή της Δημοκρατίας της Κύπρου. Η κατοχή εξακολουθεί να θεωρείται παράνομη, ενώ οι συνομιλίες για λύση του Κυπριακού ζητήματος συνεχίζονται

Εργασία και εξειδίκευση

Πριν τελειώσω τις σπουδές μου στο Πολυτεχνείο είχα την ατυχία να πάθω την **«λοιμώδη νόσο καλ αζάρ»**, την λείσμανίαση που λέγεται αλλιώς. Είναι μια αρρώστια που προκαλεί κατά περιόδικά διαστήματα υψηλό πυρετό και προσβάλλει τα ερυθρά αιμοσφαίρια. Έγινε εισαγωγή στο νοσοκομείο «Αλεξάνδρα» που ίσως είναι το καλύτερο και πιο εξειδικευμένο νοσοκομείο για αυτές τις περιπτώσεις. Μια ομάδα γιατρών ασχολήθηκε αρκετά σοβαρά με την έρευνα και κατόρθωσε να ανακαλύψει την αρρώστια. Είχα

κιτρινίσει πάρα πολύ και πίστευα ότι έχω καρκίνο που προσβάλει τα ερυθρά αιμοσφαίρια, δηλαδή λευχαιμία. Πήραν τουλάχιστον σαράντα δείγματα αίματος και τελευταία έκαναν «παρακέντηση», τρύπησαν το στέρνο μου με ειδικό τρυπάνι, αφού προηγουμένως με αναισθητοποίησαν στη περιοχή του στήθους και πήραν δείγμα από τον μυελό των οστών!! Πέρασαν περισσότερο από δυο μήνες για να γίνω καλά αφού έκανα και περί τις εξήντα ενέσεις.

Τελειώνα το πέμπτο έτος του Πολυτεχνείου και έπρεπε να αποφασίσω ποιο θα ήταν το θέμα της διπλωματικής μου Εργασίας. Αποφάσισα να ασχοληθώ με την «προστασία του κτιρίου και ειδικότερα του εξωτερικού κελύφους από τις καιρικές συνθήκες». <Διαστασιολόγηση Θέρμο – υγρό - ηχομόνωσης δομικών κατασκευών> ήταν το θέμα της διπλωματικής μου εργασίας.

Καθηγητής της έδρας τεχνικών υλικών ήταν ο Αιμίλιος Κορωναίος μου είπε ότι για να κάνω αυτή την διπλωματική εργασία θα έπρεπε να επισκέπτομαι σε καθημερινή βάση το παγοποιό που βρισκόταν στην Καισαριανή για να μεταφέρω μια κολώνα πάγου έτσι ώστε να μπορούσε να λειτουργήσει το μηχάνημα που μετρούσε την διαρροή, απώλεια της θερμικής ενέργειας ή την αντίσταση του τεχνικού πειραματικού στην απώλεια θερμικής ενέργειας.

Το θλιβερό της υπόθεσης ήταν ότι κάθε πρωί έπρεπε να παίρνω ένα ταξί για να μεταφέρω την κολώνα του πάγου στην έδρα των τεχνικών υλικών που βρισκόταν στη Πολυτεχνειούπολη του Ζωγράφου από την Καισαριανή.

Τελικά, μετά από πολλά πειράματα και προσωπικές θυσίες, κατάφερα να αποπερατώσω την διπλωματική μου εργασία και εξειδίκευση, πάνω σε υλικά που είχαν σχέση με την ενεργειακή συμπεριφορά δομικών υλικών, όταν αυτά βρίσκονται στο κτίριο.

Τότε, δηλαδή το έτος 1977 ήμουν από τους πρώτους που ασχολήθηκαν με την Διαστασιολόγηση Θέρμο – ύγρο – ηχομόνωσης δομικών κατασκευών.

Ο βαθμός της διπλωματικής εργασίας μου με άριστα το δέκα, είναι εννιά.

Λοχίας στο Μηχανικό και Μηχανικός στην Κρήτη

Παρουσιάστηκα στην Κόρινθο για να υπηρετήσω τον Ελληνικό στρατό. Υπήρχε κάποιο πρόβλημα, το ότι δηλαδή, φοιτητής ήμουν στην «πανσπουδαστική» την φοιτητική συνδικαλιστική φοιτητική οργάνωση που πρόσκειται στο κ.κ.ε.. Μολονότι είχε παρέλθει η επταετία των συνταγματαρχών και ο Κώστας Καραμανλής είχε αναγνωρίσει σαν νόμιμη οργάνωση το

κ.κ.ε., στο στρατό υπήρχε έντονο αντικομμουνιστικό κλίμα με αποτέλεσμα πάρα πολλοί συμφοιτητές μου προσκείμενοι σε αριστερές ή αριστερίστικες ιδεολογίες να κακοποιηθούν και να τους γίνουν πολλά καψόνια.

Κατάφερα να περάσω αυτό το εμπόδιο και βρέθηκα στη σχολή υπαξιωματικών στο Ναύπλιο ως λοχίας του Μηχανικού. Η εκεί εκπαίδευσή μου διήρκεσε δύο μήνες. Αυτό το διάστημα γεννήθηκε και η πρώτη μου κόρη η Ξένια στις 19 Δεκεμβρίου 1977. Πήρα μετάθεση στην 7^η Μ.Ο.Μ.Α. που είχε έδρα το Ηράκλειο Κρήτης και εκεί, αφού έμεινα μερικές μέρες, ανέλαβα εργοταξίαρχης στο έργο: «Κατασκευή επαρχιακής οδού Αγίου Νικολάου – Κριτσάς».

Συγχρόνως, άνοιξα και ένα μικρό γραφείο, αφού ήμουν πτυχιούχος πολιτικός μηχανικός και την άδεια άσκησης επαγγέλματος. Εκείνη την περίοδο και λόγω ανάπτυξης του τουρισμού υπήρχε μεγάλη ανοικοδόμηση με αποτέλεσμα να έχω αρκετή δουλειά και να αγοράσω άμεσα ιδιωτικό αυτοκίνητο ένα ρενό πέντε. Και βέβαια δεν θα ξεχάσω το ότι ο στρατός, το μηχανικό, μας χορηγούσε ελάχιστα χρήματα, δεδομένου του ότι δεν υπήρχε συσσίτιο και έπρεπε να τρώμε σε καθημερινή βάση.

**Πολιτικός Μηχανικός και Ξενοδόχος
Κατασκευαστής στην Κρήτη**

Σαν εργοταξίαρχης της 7^{ης} Μ.Ο.Μ.Α. και υπεύθυνος είκοσι έως τριάντα εργαζομένων ήμουν μέχρι το έτος 1979 που απολύθηκα από το στρατό.

Από την αρχή που πάτησα το πόδι μου στη Κρήτη, μου ήταν πάρα πολύ δύσκολο να προσαρμοστώ.

Θυμάμαι ότι όταν με ρώτησε ο ιδιοκτήτης της τοπικής εφημερίδας «Ανατολή» Μιχάλης Κοζύρης προς τα «που θα πάει ο δρόμος;» και του απάντησα ότι ο δρόμος θα προχωρήσει ευθεία και θα τεμαχίσει την ιδιοκτησία του, την επόμενη μέρα βρέθηκε με κεφαλαία γράμματα το όνομά μου στην εφημερίδα του και το ότι οι εργασίες διάνοιξης της επαρχιακής οδού Αγίου Νικολάου – Κριτσάς καθυστερούν.

Όταν τον ρώτησα, “ποιος έγραψε αυτό το άρθρο;” μου απάντησε: «Αυτό το άρθρο είναι της εφημερίδας».

Επίσης, όταν κάποια στιγμή συνάντησα τον **Μίμη Ανδρουλάκη**, στέλεχος του πασοκ και βουλευτή, στον Η.Σ.Α.Π. στην πλατεία Βικτωρίας μου είπε: *«έχεις βουλευτεί αρκετά καλά με το ξενοδοχείο που έφτιαξες στην Κρήτη»*.

Πολύ σημαντικός ήταν ο συνεργάτης μου και γαμπρός μου Δημήτρης Πετρόπουλος, αρχιτέκτονας μηχανικός.

Με τον Δημήτρη διατηρούσαμε για πολλά χρόνια γραφείο, μελετητικό γραφείο και με το να εγκατασταθεί στην περιοχή της Ελούντας, είχαμε την «αποκλειστικότητα» στην έκδοση όλων των οικοδομικών αδειών της περιοχής Ελούντας.

Οι κάτοικοι της Ελούντας μας συμπαθούσαν και μας εξουσιοδοτούσαν να τους κατασκευάζουμε τα σπίτια τους.

Έβγαλα δεκάδες οικοδομικές άδειες στη Κρήτη και έκανα την επίβλεψη, κατασκεύασα σπίτια, καταστήματα,

βιοτεχνικούς χώρους, αποθήκες, μικρές πολυκατοικίες, ξενοδοχεία κ.ά.. Το 1981 συμμετείχα με ποσοστό 16% στην Α.Ε. ΟΡΜΟΣ Ξ.Τ.Ε.Ε. που είχε ξενοδοχείο εκατό περίπου κλινών στον ομώνυμο κόλπο εκεί που βρισκόταν η πρώτη εκκλησία που κτίστηκε στην Κρήτη, ο «Άγιος Νικόλαος».

Ήμουν για δεκαπέντε χρόνια διευθύνων Σύμβουλος στην εταιρεία και πραγματοποιούσα τα συμβόλαια με τα τουριστικά γραφεία.

Έτσι, από το 1980 μέχρι το 1996 ασκούσα στη Κρήτη, εκτός από το επάγγελμα του πολιτικού μηχανικού, το επάγγελμα του ξενοδόχου.

Αγόρασα και ένα ιστιοπλοϊκό σκάφος με την χαρακτηριστική ονομασία «ΧΙΜΑΙΡΑ II», ένα σκάφος ξύλινο που στην πλώρη του είχε δεξαμενή νερού και είχε πραγματοποιήσει πολύ μεγάλα ταξίδια, είχε φτάσει μέχρι την Αυστραλία.

Και για το λόγο αυτό, χωρίς να ξέρω από ιστιοπλοΐα, κατόρθωσα να το φέρω από την Αθήνα, το λιμάνι του Αλίμου, μαζί με τον πατέρα μου σε τρεις μέρες στην Κρήτη, τον Άγιο Νικόλαο, απέναντι από το ξενοδοχείο που βρισκόταν στο φυσικό και απάνεμο λιμάνι «Όρμος».

Αν και ήταν χειμώνας, κάναμε την πρώτη διανυκτέρευση στην Τζιά και την δεύτερη στην Φολέγανδρο.

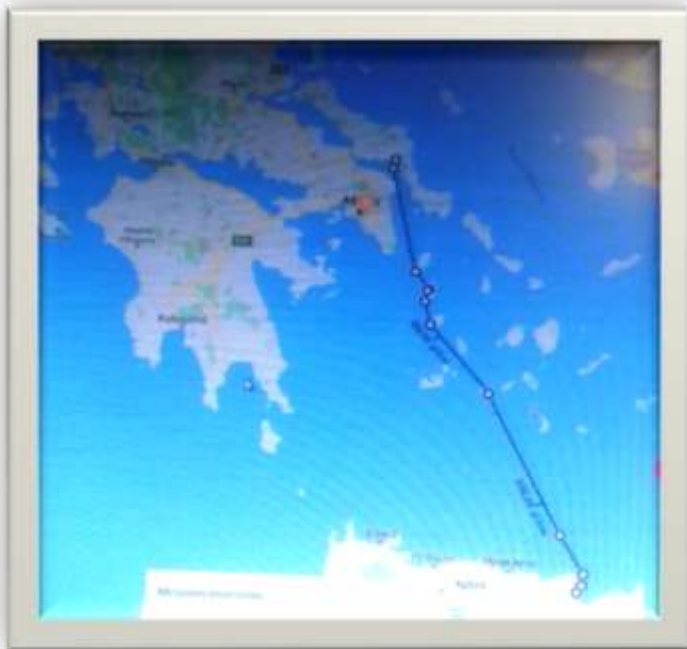
Είχα αγοράσει καινούργια πυξίδα που μου την συγχρόνισε ο πρώην ιδιοκτήτης του σκάφους ένας οδοντίατρος που συμμετείχε και σε ιστιοπλοϊκούς αγώνες.

Και φυσικά κοιμόμαστε ελάχιστες ώρες στο σκάφος, αφού, ο καιρός χειροτέρευε και έπρεπε να φτάσουμε στον προορισμό μας. Κάθε μέρα και πριν ξεκινήσουμε από το λιμάνι, ρωτούσα για τον καιρό και «χάραζα πορεία» επάνω στον ναυτικό χάρτη που είχα προμηθευτεί.

Από τον Άλιμο, χαράζαμε πορεία για την Τζια (Κέα), με ενδιάμεσο χαρακτηριστικό σημείο το νησί <Άγιος Γεώργιος ή Sun Giorgio όπως συνηθίζουν να το ονομάζουν οι ναυτικοί μας>.

Από την Τζια(Κέα) χαράζαμε πορεία την Φολέγανδρο αφού θα περνάγαμε όλα τα ενδιάμεσα νησιά των Κυκλάδων.

Φτάσαμε την ώρα που έπεφτε η Αμφιλύκη*, που ερχόταν το σούρουπο και δυσκολευτήκαμε αρκετά για να δέσουμε στο μικρό φυσικό λιμανάκι της Φολέγανδρου, γιατί πολύ κοντά, υπήρχαν μεγάλοι βράχοι οι οποίοι λόγω της νύχτας δεν ήταν ορατοί.

Διαδρομή από Αττική στην Κρήνη

Ο καιρός ήταν πολύ δυνατός, έφτανε τα επτά μποφόρ και περισσότερο.

Την ίδια ώρα περίπου, είχε προσεγγίσει στο μικρό λιμανάκι και ένα τρεχαντήρι φορτωμένο με τρόφιμα από την Σαντορίνη.

Είχε πολύ νόστιμες ντομάτες και πατάτες αν θυμάμαι καλά και ένα καταπληκτικό λευκό κρασί.

Την ώρα που δέναμε στην προκυμαία, είδα τον αφρό της θάλασσας να αφρίζει και να πετάγονται μικρά ψάρια.

Ο πατέρας μου, έριξε φακό και με δυσκολία είδαμε ότι ήταν χιλιάδες μικρές γόπες που μόλις έβλεπαν το φως απομακρύνονταν.

Η Σαντορίνη

Δοκιμάσαμε πολλές φορές να πιάσουμε μερικές αλλά δεν τα καταφέραμε αφού αυτές μόλις έβλεπαν το φακό απομακρυνόντουσαν πάρα πολύ γρήγορα και δεν προλαβαίναμε να τις πιάσουμε με την απόχη.

Τότε, ο πατέρας μου, είπε ότι θα κλείσουμε τελείως το φως και θα δοκιμάσουμε να πιάσουμε τις γόπες σε τυχαία θέση, σε όποια θέση και αν ευρίσκονταν.

Πράγματι, επειδή γύρω από το ιστιοπλοϊκό και μέσα στη θάλασσα ήταν πάρα πολλές γόπες, πραγματοποιούσαμε «αποχιές» και πιάσαμε αρκετά κιλά γόπες.

Μάλιστα ο ταβερνιάρης που ήταν είκοσι με τριάντα μέτρα πιο πέρα είχε βάλει το τηγάνι και τις τηγανίζαμε ολοζώντανες!!!

Χοροπηδούσαν, καιγόντουσαν μέσα στο τηγάνι, και μετά τις τρώγαμε τηγανισμένες μαζί με τις φρεσκοτάτες και πάρα πολύ γλυκές σαντορινεϊκές ντομάτες που είχε φέρει πριν λίγη ώρα το καϊκι από την Σαντορίνη και το λευκό σαντορινεϊκό λευκό κρασί !!!.

Τότε ακριβώς, πήρα τηλέφωνο το Λιμεναρχείο και ρώτησα για τον καιρό. Μου είπαν ότι ο καιρός τις επόμενες ώρες θα χειροτέρευε αρκετά ιδιαίτερα την επόμενη μέρα.

Το είπα στον πατέρα μου αλλά μου είπε «έχουμε καιρό, θα φύγουμε κατά τις δώδεκα το βράδυ».

Μπεκροπίναμε αφού είχαμε μια πάρα πολύ καλή παρέα με σαντορινιούς, φολεγανδρίτες και όχι μόνο.

Επίσης, είχαμε πολύ φρέσκο και πεντανόστιμο ψάρι (το γοπάκι) πάρα πολύ ωραία σαλάτα με «κάπαρη», φρέσκο ψωμί και ένα καταπληκτικό σαντορινιό λευκό κρασί.

Αναγκάστηκα να γυρίσω πίσω κατά μια ώρα και περισσότερο τους δείκτες του ρολογιού, προκειμένου να πείσω τον πατέρα μου ότι έπρεπε να αφήσουμε το φαγητό και να ξεκινήσουμε για την συνέχεια του ταξιδιού.

Του είπα ότι το μετεωρολογικό είπε ότι ο καιρός, αν και ήταν αρκετά χαλασμένος, θα χειροτέρευε.

Πραγματικά, ο πατέρας μου σηκώθηκε από το τραπέζι και αφού ευχαριστήσαμε τους νησιώτες ξεκινήσαμε για την Κρήτη.

Έφτιαξα την πορεία, που έπρεπε υποχρεωτικά να ακολουθήσουμε για να φτάσουμε το βράδυ της επόμενης ημέρας μέσω του μικρού νησιού «Αυγό», του ακρωτηρίου του Βρουχά, στον Άγιο Νικόλαο και συγκεκριμένα στο φυσικό λιμανάκι «Όρμος».

Θα ήταν η Τρίτη και μεγαλύτερη διαδρομή που θα κάναμε, μια απόσταση γύρω στα ογδόντα ναυτικά μίλια, με πολύ δυνατό άνεμο γύρω στα επτά μποφόρ και περισσότερο, που συνεχώς χειροτέρευε, με ταχύτητα σκάφους (της μηχανής και με τα πανιά συγχρόνως) περί τα έξι ναυτικά μίλια ανά ώρα.

Το απόγευμα της επόμενης μέρας θα έπρεπε να δω στην πλώρη του ιστιοπλοϊκού μου σκάφους το νησί «Αυγό», αφού έτσι είχα χαράξει την πορεία στον ναυτικό χάρτη και μετά να κατευθυνθώ προς το ακρωτήριο του Βρουχά, οπότε θα έφτανα εύκολα στο λιμανάκι «Όρμος».

Πλην όμως επειδή τα κύματα ήταν τεράστια, δυο και τρεις φορές πιο ψηλά από το σκάφος, ήταν αρκετά δύσκολα να χαράξω μία πορεία αφού η πυξίδα δεν ήταν σταθερή εξ αιτίας των κυμάτων και μετακινιόταν από 120 έως και 260 μοίρες ενώ η ζητούμενη πορεία που είχε προγραμματιστεί και χαραχθεί, ήταν 192 μοίρες.

Έτσι, αναγκάστηκα να βγάλω τον μέσο όρο και την κατά προσέγγιση πορεία του ιστιοπλοϊκού σκάφους, με αποτέλεσμα να είναι αμφίβολο, αν την επόμενη ημέρα το απόγευμα, θα

αντικρίζαμε το νησί «Αυγό», ή θα βρισκόμαστε στον Λίβανο ή στην Λιβύη.

Η νησίδα «Αυγό»

Για καλή μας τύχη όμως κατά τις τέσσερις με πέντε το απόγευμα και ακριβώς στην πλώρη του σκάφους μας, αντικρίσαμε για πρώτη φορά το νησί «Αυγό».

Είχανε όμως σχιστεί σχεδόν όλα τα πανιά μας, γιατί δεν είχαμε τοποθετήσει τις μπανέλες με αποτέλεσμα να παίζουν από τον καιρό και να σχιστούν.

Κρατήσαμε μόνο τον «φλόκο», το πανί που βρίσκεται στην πλώρη του σκάφους, και ο βασικός λόγος ήταν να έχουμε περισσότερη ευστάθεια, επειδή ο άνεμος ήταν πάρα πολύ δυνατός και συγχρόνως, κατά διαστήματα έβρεχε.

Όμως, ακόμα ένα μεγάλο ατύχημα σημάδεψε την τελευταία μέρα του ταξιδιού μας.

Έσπασε το λουρί της μηχανής και παρά λίγο να πάrouμε φωτιά!!!

**Ο εγκαταλελειμμένος φάρος του «Αφορεσμένου»
(Ακρωτήριο του Αφορεσμένου)**

Και εδώ, οφείλω να ομολογήσω με βοήθησε καθ ολοκληρία ο πατέρας που είπε: «Πιθανώς, ο γιατρός να έχει κάποιο εφεδρικό λουρί της μηχανής».

Πράγματι, έψαξε, και με την εμπειρία που διέθετε, κατάφερε να αφαιρέσει το σπασμένο λουρί της μηχανής και να το αντικαταστήσει με το καινούριο.

Φτάσαμε σχεδόν νύχτα στον Άγιο Νικόλαο, στον φυσικό όρμο, αφού προηγουμένως, περάσαμε από το ακρωτήριο του Βρουχά, εκεί που βρίσκεται ο εγκαταλελειμμένος φάρος του «Αφορεσμένου»..

Και αμέσως ήρθε η οικογένεια και πήγαμε για βραδινό φαγητό.

Όμως, επειδή ταξίδεα συνέχεια για τρεις μέρες και λόγω της μεγάλης θαλασσοταραχής, μόλις άρχισα να τρώω, το κεφάλι μου έπεσε επάνω στο πιάτο μου και άρχισα να κοιμάμαι, με πήρε ο ύπνος!!

Το ιστιοπλοϊκό σκάφος "ΧΙΜΑΙΡΑ ΙΙ"

Έκανα πάρα πολλά ταξίδια με το ιστιοπλοϊκό σκάφος και πολλά ψαρέματα, μια φορά μάλιστα που χάλασε η μηχανή και είχε άπνοια, μας βοήθησε να επιστρέψουμε στο λιμάνι, ένα ψαράδικο από τον Άγιο Νικόλαο.

Εκτός από την δραστηριότητά μου αυτή, συγχρόνως εκείνο το χρονικό διάστημα ήμουν γραμματέας του Ναυτικού Ομίλου Αγίου Νικολάου, μέλος της Ένωσης Ξενοδόχων Λασιθίου, πρόεδρος της Πανεπιστημονικής Ένωσης Λασιθίου.

Το 1984 στις επτά Ιουλίου γεννήθηκε η δεύτερη κόρη μου Ελισάβετ.

Νοσταλγούσα όμως την Αθήνα και ιδιαίτερα τους γονείς μου, γιατί δεν μπορούσα εύκολα να προσαρμοστώ στην Κρήτη μετά από δυο δεκαετίες περίπου.

Έτσι, το έτος 1996 αποφάσισα να εργαστώ στην Αθήνα.

Στην Αθήνα δεν υπήρχε οικοδομική δραστηριότητα, το αντίθετο μάλιστα.

Έτσι σαν μόνη αδιέξοδο που βρήκα, ήταν να ασχοληθώ με τα δημόσια έργα και μάλιστα στην ευρύτερη περιοχή της Ελλάδας.

Εκείνη την εποχή μου συνέβη το πολύ θλιβερό γεγονός του θανάτου πατέρα Νίκου Καρόζη.

Ταλαιπωρημένος από την παιδική του ηλικία, τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, τον εμφύλιο, που διήρκεσε αρκετά χρόνια, ακόμα και από το οικογενειακό του περιβάλλον, τους χωριανούς και φίλους του αλλά πολύ περισσότερο από την ανθυγιεινή και αρκετά κοπιαστική εργασία του βρέθηκε στο νοσοκομείο «Σωτηρία» με όγκο καρκίνου στους πνεύμονες.

Οι γιατροί έδωσαν προθεσμία δυο με τρεις μήνες γιατί ο καρκίνος ήταν σε καλοζούσα μορφή, και όντως μετά από δυο μήνες ο Νίκος έχασε τη ζωή του.

Τα τελευταία του χρόνια, είχε μια βάρκα με μηχανή εξωλέμβια και την μετέφερε με το αυτοκίνητό του.

Πήγαινε για ψάρεμα σε διάφορα μέρη της Ελλάδας, σε νησιά, ακόμα και στην Κρήτη.

Το Ασήκωτο Βάρος

Το κεφάλι ψηλά
Και περπάτα με τόλμη
Αν στο μυαλό σου
Δεν έχει τρυπώσει
Το Ασήκωτο Βάρος.

Ευθύνη έχεις να βρεις
Τον επιούσιο άρτο.
Αυτόν μόνο μπορείς να φας.
Ο χθεσινός μούχλιασε
κι ο αυριανός δεν ψήθηκε ακόμη.
Ο Μέγας Διδάσκαλος φωνάζει:
« Η πλάτη σου δεν αντέχει
Το Ασήκωτο Βάρος».

Να σηκώσεις δεν αντέχεις
Το πτώμα της πεθαμένης
Και της αγέννητης το βάρος.
Η προικισμένη νύφη αρνιέται
Σαν σέρνεις το Ασήκωτο Βάρος.

ΜΕΡΟΣ ΕΒΔΟΜΟ

**Κατασκευή κτιρίου επισκευής μετασχηματιστών
στη Λάρισα, 1998**

**Κατασκευή κτιρίου επισκευής μετασχηματιστών
στη Λάρισα, 1998**

Κατασκευαστής κτιριακών έργων και έργων οδοποιίας

Σαν κατασκευαστής δημόσιων έργων έκανα έργα σε όλη την Ελλάδα, περισσότερο στα νησιά του Αιγαίου.

Αυτό ήταν μια ευκαιρία για να γνωρίσω την Ελλάδα, τους Έλληνες.

**Κατασκευή κτιρίου επισκευής μετασχηματιστών
στη Λάρισα, 1998**

Ιδιαίτερη φροντίδα έδωσα για να γνωρίσω τη Λήμνο την πατρίδα της οικογένειας της μητέρας μου αν και η καταγωγή της ήταν από το Κατιρλί του Ευξείνου Πόντου.

Εκεί στην Λήμνο, επισκέυασα το Δημοτικό κλειστό γυμναστήριο Μύρινας και την τοποθέτηση χλοοτάπητα και περίφραξης στο ποδοσφαιρικό γήπεδο Αττικής.

Το κλειστό γυμναστήριο Μύρινας είχε καταστραφεί και είχε πάθει φοβερές ζημιές από τον άνεμο δέμα μποφόρ που με το φαινόμενο «Bernoulli» στο σημείο του κλειστού γυμναστηρίου, η ταχύτητα του ανέμου γινόταν ακόμα μεγαλύτερη.

Αυτό, είχε σαν αποτέλεσμα να αφαιρεθεί (έγινε αρπαγή της στέγης από τον αέρα) ένα τμήμα της στέγης του.

Στο πρόγραμμα ήταν και η κατασκευή δρύινου δαπέδου. Έγινε πλήρως η επισκευή και το κλειστό γυμναστήριο χρησιμοποιείται σήμερα από την ομάδα μπάσκετ Ήφαιστος που ανήκει στην Α΄ Εθνική κατηγορία μπάσκετ.

Στάθηκα πάρα πολύ τυχερός και κατασκεύασα έργα σε περιοχές με υψηλή και υπερύψηλη τάση, χωρίς να έχω κανένα ατύχημα. Αυτά τα έργα ανήκαν στην Δ.Ε.Η..

Κατασκεύασα έργα στην Λάρισα, ένα οχρωματικό έργο στις Κρηνίδες Καβάλας, δρόμους στην επέκταση του σχεδίου πόλης στον Σταυρό Ασπροβάλλτας (οι κάτοικοι του Σταυρού Θεσσαλονίκης είχαν εγκατασταθεί από το Κατιρλί του Ευξείνου Πόντου), στην Τρίπολη και την Μεγαλόπολη Πελοποννήσου, Στα Μέγαρα, μεταπτυχιακό κτίριο στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου, στις Κεχριές της Βόρειας Ευβοίας, στο υπουργείο εμπορίου στην πλατεία Κάνιγγος, στο Αλιβέρι της Εύβοιας, στην Κάσο και τους

Λειψούς Δωδεκανήσου, στην Χίο και στάθηκαν ακόμα πιο τυχερός που συμμετείχα σε δημόσιους διαγωνισμούς σε όλη την Ελλάδα από την Κρήτη μέχρι το Διδυμότειχο.

Στο έργο της Δ.Ε.Η.: «Κατασκευή τριών οικίσκων στους δυο υποσταθμούς Αυλίδας και Σχηματαρίου και το Κέντρο Υπερυψηλής Τάσης του Διστόμου, κινδύνεψαν να καούν, να πάθουν ηλεκτροπληξία δυο άτομα, όταν αναποδογύρισε το σκαπτικό μηχάνημα και βρέθηκε μερικά εκατοστά δίπλα από την υψηλή τάση χιλιάδων βολτ.

Επιχείρησα να κάνω έργα και στο εξωτερικό αλλά δεν τα κατάφερα, γιατί υπήρχε ένα μεγάλο εμπόδιο με τη γλώσσα, μιλούσα μόνο ελληνικά.

**Επισκευή υποστηλωμάτων στο εργοστάσιο
της Δ.Ε.Η. Λαυρίου
(Υπάρχουσα κατάσταση)**

**Κερκίδες στο δημοτικό σχολείου της οδού Πεύκης
στο Ν. Ηράκλειο Αττικής**

Δομητικός οδοστρωτήρας

**Κατασκευή αντιολησθηρού δαπέδου στο εργοστάσιο της Δ.Ε.Η.
ΑΗΣ Αλιβερίου στον Κάραβο**

**Κατασκευή κτιρίου επισκευής μετασχηματιστών
στη Λάρισα, 1998**

ΜΕΡΟΣ ΟΓΔΟΟ
Η Καταστροφή του
Περιβάλλοντος

Κεφάλαιο Δέκα

Ο Κάραβος στις αρχές του 21^{ου} αιώνα

Κάραβος, έτος 2021

Σήμερα, το έτος 2021, το επίνειο του Αλιβερίου, το χωριό Κάραβος, έχει ενωθεί με το Αλιβέρι.

*Το ατμοηλεκτρικό – θερμοηλεκτρικό εργοστάσιο της Δ.Ε.Η. (Δημόσια Επιχείρηση Ηλεκτρισμού) που κατασκεύασε η αμερικάνικη εταιρεία **Foundation Building** για την παραγωγή ηλεκτρισμού, πριν αρκετές δεκαετίες έχει εγκαταλειφθεί και παραμένουν αδρανείς τόσο οι χαλύβδινες κατασκευές όσο και οι κατασκευές από σκυρόδεμα ακόμα και οι τσιμεντένιες καμινάδες του.*

Εγκαταλελειμμένα είναι επίσης και τα εργοστάσια της Δ.Ε.Η. που λειτουργούσε με πετρέλαιο τύπου μαζούτ, καθώς επίσης και με πετρέλαιο, το πυρηνελαιουργίου του Καπνίση με την πλινθόκιστη καφετί καμινάδα του, καθώς επίσης βρίσκεται σε υπολειτουργία το εργοστάσιο κατασκευής τσιμέντου Α.Γ.Ε.Τ. ΗΡΑΚΛΗΣ.

Σε όλη την περιοχή αυτών των εργοστασίων και σε ακτίνα πέντε χιλιομέτρων τουλάχιστον, έχει μολυνθεί όλη η περιοχή.

Οι κάτοικοί της, πέθαιναν σε νεότερη σχετικά ηλικία καθώς επίσης και πολύ νεότερη ηλικία πέθαιναν οι κάτοικοι που εργαζόντουσαν στα λιγνιτωρυχεία του Αγίου Λουκά Ευβοίας.

Έχει ρυπανθεί επίσης ένα μεγάλο τμήμα του Ευβοϊκού κόλπου, σε μήκος δεκάδων χιλιομέτρων από την θέση των εργοστασίων.

Πριν αρκετές δεκαετίες, οι ακτές και η θάλασσα ήταν πεντακάθαρες με πολλά ψάρια, μαλάκια, αχινούς και όστρακα.

Σήμερα, το ότι δεν υπάρχει ούτε για δείγμα αχινός, είναι χαρακτηριστικό ότι η θαλάσσια αυτή περιοχή έχει μολυνθεί τόσο από τα απόβλητα των εργοστασίων την σκόνη, όσο και από τα τεράστια εμπορικά και δεξαμενόπλοια που επισκέπτονται την περιοχή του κόλπου του Αλιβερίου.

Δεν υπάρχουν όστρακα, όπως καλόγνωμες και μύδια, ενώ τα φαγκριά και άλλα ψάρια εξαφανίστηκαν, ενώ πριν μερικές δεκαετίες η περιοχή ήταν γεμάτη.

Το τρεχούμενο νερό στου «Κουτρολάρου», δίπλα στο εργοστάσιο της Δ.Ε.Η., εκεί που πηγαίναμε εκδρομή στο δημοτικό και το γυμνάσιο ήταν πεντακάθαρο και δροσερό, αφού από αυτό γεμίζαμε τα παγούρια μας και πίναμε για να δροσιστούμε.

Εδώ και πολλές δεκαετίες, έχει πάψει να τρέχει, δεν υπάρχει ούτε σταγόνα, λόγω άντλησης νερού με τα γεωτρύπανα.

Στη θέση των παλιών και γραφικών καταστημάτων «Κολοβελώνη», «Ομόνοιας», «Τουρτούλα», χασάπικου του «μπάρμπα Μήτσου» που έχουν εξαφανιστεί, τη θέση τους πήραν καφετέριες σουβλατζίδικα και πιτσαρίες.

Οπισθόφυλλο

Περίληψη - Περιγραφή βιβλίου

Ο αγώνας επιβίωσης* του «πατέρα» Νίκου Καρόζη και οι αντίξοες συνθήκες που αντιμετώπισε στο να αγωνιστεί για να πραγματοποιήσει τα όνειρα που δίνουν ενδιαφέρον στην ζωή, καθρεπτίζουν την δύναμη και τον αληθινό εσωτερικό του κόσμο, τον κόσμο της ψυχής, τον χαρακτήρα, τον ρομαντισμό του.

Ο αχαλίνωτος* χαρακτήρας του, τον οδηγούσε πάντα στο συμπέρασμα, να μην παραδίνεται στην απελπισία, αλλά, να προσπαθεί, να εργάζεται, να αγωνίζεται, να βάζει στόχους επιθυμητούς, να συνεχίζει, να κάνει όνειρα για την ζωή του. Το βιβλίο αναφέρεται σε γεγονότα που διαδραματίστηκαν τα τελευταία εκατό χρόνια.

Περιγράφει πραγματικά γεγονότα.

Αναφέρεται στη ζωή μερικών ανθρώπων και ενός «πατέρα», απλού αγωνιστή του, του Νίκου Καρόζη, που η ζωή του επηρεάστηκε από παγκόσμιες κοινωνικές αναταραχές, με αρχή, την κοινωνική αναταραχή της οικονομικής ύφεσης στην Αμερική το χίλια εννιακόσια είκοσι εννέα.

Ακολουθεί η παγκόσμια κοινωνική αναταραχή του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου που διήρκεσε από το 1939 μέχρι το 1945.

Στην συνέχεια, ακολουθούν οι κοινωνικές αναταραχές στον Ελληνικό χώρο και συγκεκριμένα:

Του Ελληνικού εμφυλίου Πολέμου που διήρκεσε από το 1945 μέχρι και το 1950.

Η μεταπολεμική ανοικοδόμηση με την βοήθεια των Αμερικανών μέχρι και το 1967.

Η επταετία 1967 μέχρι και το 1973 που κυβέρνησαν την Ελλάδα οι στρατιωτικοί.

Τα γεγονότα του Πολυτεχνείου στην Ελλάδα, στις 17 Νοεμβρίου του 1973.

Η μετά την παράδοση της ηγεσίας των στρατιωτικών στους πολιτικούς, το έτος 1974, μέχρι και σήμερα.

Ο συγγραφέας Γιάννης Καρόζης, έζησε και μαρτυρεί τα περισσότερα γεγονότα.

Τα υπόλοιπα του τα διηγήθηκε ο πατέρας του Νίκος Καρόζης και ο θείος του Θεοδόσης Τσαγκατζώνης, καθώς επίσης η μητέρα του, τα αδέρφια του, οι υπόλοιποι συγγενείς, φίλοι και άγνωστοι.

Από τα τέλη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου μέχρι και σήμερα, σχεδόν ένα αιώνα, έχουν αλλάξει πάρα πολλά στην ανθρωπότητα, συγκεκριμένα:

Βελτιώθηκαν τα μέσα επικοινωνίας και μετακίνησης, αυξήθηκε η παραγωγή πρώτων υλών ειδών πρώτης ανάγκης και διατροφής.

Έγιναν πάρα πολλές ανακαλύψεις που βοηθούν τον άνθρωπο να αυξήσει το προσδόκιμο ζωής του στον πλανήτη.

Ανακαλύφθηκε η ατομική βόμβα και ο άνθρωπος εκτός του σοβαρού κινδύνου μιας παγκόσμιας πυρηνικής καταστροφής, έχει προκαλέσει φοβερή ζημιά στον φυσικό κόσμο και υπάρχει

έντονα, άμεσος κίνδυνος να γίνουν τα πράγματα πολύ χειρότερα αν δεν αναλάβουμε δράση τώρα.

Χρειάζεται η κατάσταση να αντιστραφεί για χάρη της ανθρωπότητας.

Ο άνθρωπος, το χρειάζεται αυτό τώρα, περισσότερο από ποτέ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Βικιπαίδεια:

Η **Βικιπαίδεια** ή **Wikipedia** είναι ένα συλλογικό εγκυκλοπαιδικό εγχείρημα που έχει συσταθεί στο Διαδίκτυο, παγκόσμιο, πολύγλωσσο, που λειτουργεί με την αρχή του wiki. Η Βικιπαίδεια έχει ως στόχο να παρέχει ελεύθερα επαναχρησιμοποιήσιμο περιεχόμενο, με αντικειμενικά και επαληθεύσιμα στοιχεία, που ο καθένας μπορεί να τροποποιήσει και να βελτιώσει.

Το έργο ορίζεται από τις ιδρυτικές αρχές. Το περιεχόμενό του είναι υπό την άδεια Creative Commons BY-SA και μπορεί να αντιγραφεί και να επαναχρησιμοποιηθεί στο πλαίσιο της ίδιας άδειας –ακόμα και για εμπορικούς σκοπούς– με την επιφύλαξη της συμμόρφωσης με τους όρους της άδειας.

Σήμερα, η Ελληνική Βικιπαίδεια περιλαμβάνει:

190.327

1.444

λήμματα

ενεργούς εγγεγραμμένους
συνεισφέροντες**2. Βικιλεξικό:***Βικιλεξικό*

Το Βικιλεξικό είναι ένα σχέδιο πολύγλωσσου λεξικού του οργανισμού Wikimedia. Ακριβέστερα, ο όρος «Βικιλεξικό» υποδεικνύει την ελληνόφωνη έκδοση αυτού του σχεδίου. Βασίζεται σε ένα σύστημα Wiki και το περιεχόμενό του μπορεί να χρησιμοποιηθεί ελεύθερα.

3. Εγκυκλοπαίδεια του Ολοκαυτώματος:***ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΝΗΜΕΙΩΝ ΗΝΩΜΕΝΟΥ ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΟΣ***

100 Raoul Wallenberg Place, SW

Washington, DC 20024-2126

Κύριο τηλέφωνο: 202.488.0400

TTY: 202.488.0406

EIN: 52-1309391

4. Canva:

Τι είναι το Canva

Το Canva στην ουσία είναι ένα εργαλείο που σε βοηθάει να οπτικοποιήσεις και να φτιάξεις ότι είδους γραφικά θες, μέσα από έτοιμα “templates”, για όλα τα κοινωνικά δίκτυα και όχι μόνο. Αφού με την βοήθεια του μπορείς να δημιουργήσεις μέχρι διαφημίσεις, παρουσιάσεις, εξώφυλλα, προσκλήσεις, επαγγελματικές κάρτες, logo κ.α. εντελώς δωρεάν!

5. Pixabay:

Τι είναι το Pixabay;

Το Pixabay είναι μια ζωντανή κοινότητα δημιουργικών, που μοιράζεται εικόνες και βίντεο χωρίς δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας. Όλα τα περιεχόμενα κυκλοφορούν με την άδεια Pixabay, η οποία τους καθιστά ασφαλή για χρήση χωρίς να ζητά άδεια ή να δίνει πίστωση στον καλλιτέχνη - ακόμη και για εμπορικούς σκοπούς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

1. Pixabay:

Το Pixabay είναι μια ζωντανή κοινότητα δημιουργικών, που μοιράζεται εικόνες και βίντεο χωρίς δικαιώματα πνευματικής

ιδιοκτησίας. Όλα τα περιεχόμενα κυκλοφορούν με την άδεια Pixabay, η οποία τους καθιστά ασφαλή για χρήση χωρίς να ζητά άδεια ή να δίνει πίστωση στον καλλιτέχνη - ακόμη και για εμπορικούς σκοπούς

2. Αρχείο φωτογραφιών Γιάννη Καρόζη:

Το Αρχείο φωτογραφιών Γιάννη Καρόζη περιέχει 4.120 φωτογραφίες που χρονολογούνται από το έτος 1950 μέχρι και σήμερα.

3. Αρχείο φωτογραφιών Βικιπαιδείας

Ευχαριστίες

Σε όλους τους αφανείς ήρωες του πλανήτη που με την αυτοθυσία τους, την απaráμιλλη παρρησία, ηρωισμό τους βοήθησαν την ανθρωπότητα να ανέβει σε ένα υψηλότερο επίπεδο πολιτισμού.

Αφιέρωση

*Το βιβλίο αυτό το αφιερώνω στην αγαπητή σύζυγό μου
Αλεξάνδρα – Νικολέττα Γογγάκη, που με την αζεπέραστη,
απαράμιλλη αφοσίωση και βοήθεια συνέβαλε στην διόρθωση,
ολοκλήρωση και παρουσίαση του βιβλίου μου.*

Συμμετοχή – συνεισφορά:

Βικιπαίδεια:

Η Βικιπαίδεια είναι διεθνής, παγκόσμια, ψηφιακή, διαδικτυακή, ελεύθερου περιεχομένου, εγκυκλοπαίδεια, που βασίζεται σε ένα μοντέλο ανοικτό στη σύνταξη του περιεχομένου της.

Pixabay:

Το Pixabay είναι ένας διεθνής ιστότοπος, copyleft και δωρεάν στη χρήση για κοινή χρήση φωτογραφιών, εικονογραφήσεων, διανυσματικών γραφικών, ταινιών και μουσικής.

Από το Νοέμβριο του 2017, το Pixabay προσφέρει πάνω από 1.188.454 δωρεάν φωτογραφίες, εικόνες και διανύσματα και βίντεο.

Όλα τα αρχεία βίντεο και εικόνες που είναι διαθέσιμα στην πλατφόρμα μπορούν να χρησιμοποιηθούν χωρίς απαίτηση απόδοσης και επίσης για εμπορικούς σκοπούς.

Τον Νοέμβριο του 2018 η Canva απέκτησε το Pixabay μαζί με το Pexels.

Πληροφορίες για τον συγγραφέα

Η φωτογραφία είναι από το αρχείο Γιάννη Καρόζη

Έχει δημοσιεύσει βιβλία: «Επιβίωση και Πολιτισμός», «Άνθρωπος Εξέλιξη και Προοπτική», άρθρα.

Αποφοίτησε από το όγδοο Λύκειο Αθηνών. Ασχολήθηκε με τις θετικές επιστήμες. Σπούδασε πολιτικός μηχανικός στο Ε. Μ. Πολυτεχνείο με εξειδίκευση στην ενεργειακή προστασία του κτιρίου. Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην τεχνολογία των υλικών.

Διετέλεσε μέλος στο Τεχνικό Επιμελητήριο της Ελλάδας, της Ένωσης Εργοληπτών, Διευθύνων Σύμβουλος, Διευθυντής Τεχνικών Υπηρεσιών, Γραμματέας Ναυταθλητικού σωματείου, Μέλος Ένωσης Ξενοδόχων.

Διαμένει στην Αθήνα με την σύζυγό του Αλεξάνδρα – Νικολέττα Γογγάκη.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τας διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας(Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση

ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΛΕΞΙΚΟ - ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ

Αλεξάνδρεια:

Η Αλεξάνδρεια είναι η 2η μεγαλύτερη πόλη και το κυριότερο λιμάνι της Αιγύπτου. Βρίσκεται στα δυτικά του δέλτα του Νείλου,

χτισμένη σε έναν μακρόστενο ισθμό μεταξύ της Μαρεώτιδος λίμνης και της Μεσογείου Θάλασσας. Ανήκει διοικητικά στο Κυβερνείο της Αλεξάνδρειας. Ιδρύθηκε το 331 π.Χ. από τον Αλέξανδρο τον Μέγα και είναι η δεύτερη πρωτεύουσα της σύγχρονης Αιγύπτου μετά το Κάιρο. Κατά την αρχαιότητα υπήρξε το σπουδαιότερο λιμάνι και πρωτεύουσα της χώρας, ενώ στην ακμή της αποτελούσε το μεγαλύτερο οικονομικό κέντρο ολόκληρης της Βόρειας Αφρικής και μία από τις επιφανέστερες εστίες πολιτισμού του κόσμου, διάσημη για τη βιβλιοθήκη και τον Φάρο της, ένα από τα επτά θαύματα του κόσμου, κτισμένο στο ομώνυμο νησί.

Αμπάρι:

1. (ναυτικός όρος) (ναυπηγικός όρος) εσωτερικός χώρος πλοίου που χρησιμεύει για την εναπόθεση συσκευασμένων ή χύμα εμπορευμάτων, εκτός υγρών.

*τα αντίστοιχα **αμπάρια** των δεξαμενόπλοιων
καλούνται δεξαμενές*

2. (κατ' επέκταση) (παρωχημένο) αποθήκη (σιτηρών)

Αμφιλύκη:

1. το θαμπό φως την ώρα που ξημερώνει
≈ συνώνυμα: γλυκοχάραμα, λυκαυγές
2. το θαμπό φως την ώρα που νυχτώνει

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει καὶ ἦτο **ἀμφιλύκη** φθινοπώρου μελαγχολική. (Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, Αμαρτίας φάντασμα)

≈ συνώνυμα: λυκόφως, μούχρωμα, σούρουπο, σύθαμπο

Αναφορά:

Ως **αναφορά** (*report*) χαρακτηρίζεται οποιαδήποτε έκθεση παρατήρησης (αντικειμένου, προσώπου, γεγονότος) που διαβιβάζεται με οποιοδήποτε μέσο επικοινωνίας και με οποιοδήποτε τρόπο καταχώρησης (γραπτά, προφορικά, μαγνητοφωνημένα, μαγνητοσκοπημένα κ.λπ.), έχοντας πάντα συγκεκριμένη πρόθεση γνωστοποίησης και αποδέκτη.

Αντιτορπιλικό Μιαούλης III:

Ναυπηγείο	‘SWAN – HUNTER’ στην Αγγλία
Καθέλκυση	3 Φεβρουαρίου 1942
Ένταξη σε υπηρεσία	12 Νοεμβρίου 1942

Παροπλισμός	επεστράφη στην Βρετανία το 1960
Δίδυμα σκάφη	‘Άστιγξ II’, Πίνδος’, ‘Κανάρης III’ και ‘Αδρίας II’
Χρήση	Αντιτορπλικό
	Γενικά χαρακτηριστικά
Οπλισμός	2 δίδυμα πυροβόλα 4’’, 1 τετράκανο ΠΟΜ ΠΟΜ 40 χιλιοστών, 3 πυροβόλα 20 χιλιοστών και διπλός Τ/Σ 21‘‘

Το Αντιτορπλικό Μιαούλης III / 12, L-91, D- 59

ήταν αντιτορπλικό πρώην ‘HMS MODBUARY’.

Ναυπηγήθηκε στα ναυπηγεία ‘SWAN – HUNTER’ στην Αγγλία.

Όμοιου τύπου πλοία: ‘Άστιγξ II’, Πίνδος’, ‘Κανάρης III’ και ‘Αδρίας II’.

Η καθέλκυση του πλοίου έγινε στις 3 Φεβρουαρίου 1942.

Παρελήφθη στις 12 Νοεμβρίου 1942 από τον Αντιπλοίαρχο Μ. Ιατρίδη.

Τον Μάρτιο του 1943 κατέπλευσε στο Port Said, μετά τον περίπλου της Αφρικής.

Συμμετείχε στον αποκλεισμό της Τύνιδας και στις επιχειρήσεις τις απόβασης της Σικελίας.

Συμμετείχε στις επιχειρήσεις της Δωδεκανήσου με Κυβερνήτη τον Πλωτάρχη Κ. Νικιτιάδη.

Στις 10 Οκτωβρίου 1943 διέσωσε το πλήρωμα του Βρετανικού Α/Τ 'Πάνθηρ'.

Συμμετείχε στις επιχειρήσεις του εμφυλίου.

Επεστράφη στην Βρετανία το 1960.

Απάνεμος:

- που δεν τον χτυπάει ο άνεμος, που προσφέρει προστασία από τις κακές καιρικές συνθήκες
✱ *Στις πεδιάδες οι άνθρωποι δουλεύουν / **Απάνεμα** έργα / Όπου κελαηδούν πουλιά (Γιώργος Σαραντάρης, Στις πεδιάδες οι άνθρωποι δουλεύουν)*

Συνώνυμα

- απάγκιος
- υπήνεμος

Αγαλίνωτος:

1. χωρίς χαλινό
2. ορμητικός, ξέφρενος, ασταμάτητος, αδάμαστος, που δεν μπορεί να συγκρατηθεί
3. (αρνητικά) χωρίς όρια

Βέργα:

1. κομμένο λεπτό κλαδί χωρίς φύλλα
πάρε μια βέργα λυγαριά μια ρίζα δεντρολίβανο ("Σε πότισα ροδόσταμο", τραγούδι του Μ. Θεοδωράκη σε στίχους Ν. Γκάτσου)
 - ο ένα τέτοιο κλαδί βεργιδαρσίας ως όργανο σωματικής τιμωρίας*≈ συνώνυμα: βίτσα*
2. σχετικά μακρύ και μικρής διατομής κομμάτι ξύλου, μετάλλου ή άλλου υλικού

Δόλωμα:

1. ένα μικρό κομμάτι τροφής που τοποθετείται σε ένα αγκίστρι για ψάρεμα
2. οποιοδήποτε μέσο χρησιμοποιείται για να δελεάσει και να εξαπατήσει ένα υποψήφιο θύμα

εξπέρ:

Γαλλική λέξη

- ο ειδήμονας, ο ειδικευμένος

Επιβίωση:

1. η διατήρηση της ζωής μέσα σε αντίξοες συνθήκες
*η **επιβίωση** ενός σπάνιου είδους ζώου
δουλεύω για να κερδίσω όσα χρειάζονται για
την **επιβίωση** της οικογένειάς μου*
2. (μεταφορικά) η συνέχιση της ύπαρξης, το να επιζεί κάποιος
*η **επιβίωση** των εθίμων
η οικονομική **επιβίωση** μιας επιχείρησης*

Επίγειο:

Με τον όρο Επίγειο χαρακτηρίζεται παράλια πόλη ή οικισμός με λιμάνι ή όρμο που εξυπηρετεί την εγγύτερη ηπειρωτική, συνήθως μεγαλύτερη, πόλη.

Για παράδειγμα επίγειο της Αθήνας είναι ο Πειραιάς, της Λαμίας η Στυλίδα, του Πύργου Ηλείας το Κατάκολο, της Σπάρτης το Γύθειο κ.λπ.

Υπάρχουν περιπτώσεις που μια παράλια πόλη μπορεί να εξυπηρετεί ακόμη και μια ή περισσότερες ηπειρωτικές χώρες όπως η Θεσσαλονίκη για τη Βόρεια Μακεδονία, η Τεργέστη για την Αυστρία κ.λπ.

Σε αυτές τις περιπτώσεις συνάπτονται σχετικές συνθήκες ελεύθερης διακίνησης προϊόντων (τράνζιτ), ή δημιουργούνται και ειδικές υπηρεσίες εξυπηρέτησης εμπορικού ναυτικού των ηπειρωτικών Χωρών (όπως π.χ. Νηολόγιο, επιθεώρησης πλοίων κ.λπ.).

Επίσης με τον ίδιο όρο "επίναιο" χαρακτηρίζονται οι παρόχθιες πόλεις ποταμών και λιμνών απ' όπου εκτελούνται αντίστοιχες συγκοινωνίες εξυπηρετώντας ενδότερες περιοχές.

Ζόγκα:

Αγκίστρι με βαρίδι από μόλυβδο, που έχει την όψη μικρού ψαριού. Μπορεί να ψαρεύει κανείς σε βάθη, από 10 έως εβδομήντα μέτρα και να πιάσει μεγάλα ψάρια όπως ροφούς, φαγγριά, βλάχους, στήρες, αλλά, και μικρά όπως λιθρίνια, τσιπούρες.

Καμουφλάρω:

(παθητική φωνή: καμουφλάρομαι)

1. καλύπτω κάτι με καμουφλάζ, με αποτέλεσμα να μην το βλέπουν ή να μην αντιλαμβάνονται τι ακριβώς είναι
 ※ *Ἡ εὐλόγως ἀύστηρὰ ἐντολὴ τῶν ἀρχῶν ὅπως οἱ αὐτοκινιτισταὶ «καμουφλάρουν» τὰ φῶτα τῶν παντοειδῶν ὀχημάτων των.* Από την εφημερίδα *Ακρόπολις*, 31 Οκτωβρίου 1940
2. (κατ' επέκταση) συγκαλύπτω ή κρύβω κάτι με διάφορους τρόπους

Κατοχή:

1. το να κατέχει κάποιος κάτι, να το έχει δικό του
*καταδικάστηκε για χρήση και **κατοχή** ναρκωτικών*
2. η κατάσταση και η χρονική περίοδος κατά την οποία μια χώρα ή τμήμα της έχει καταληφθεί από ξένα στρατεύματα
*η Ελλάδα κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο βρέθηκε υπό τριπλή **κατοχή***
 - ο (ειδικότερα) η περίοδος του 1941-1944
 - ο η μεγάλη πείνα της **Κατοχής**

Λαρδί :

Το **λαρδί** είναι ημιστερεό προϊόν λευκού λίπους που λαμβάνεται από την τήξη του λιπώδους ιστού του οικόσιτου χοίρου.

Διακρίνεται από το στέαρ, ένα παρόμοιο προϊόν που προέρχεται από το λίπος βοοειδών ή προβάτων.

Το λαρδί μπορεί να τήξει με ατμό, βρασμό ή ξηρή θερμότητα.

Οι γαστρονομικές ιδιότητες του λαρδιού ποικίλλουν ανάλογα με την προέλευση και τη μέθοδο επεξεργασίας.

Εάν έχει παραχθεί σωστά, μπορεί να είναι σχεδόν άοσμο και άγευστο.

Έχει υψηλή περιεκτικότητα σε κορεσμένα λιπαρά οξέα και χωρίς τρανς λιπαρά.

Στο λιανικό εμπόριο, το εξευγενισμένο λαρδί πωλείται συνήθως σε μπλοκ τυλιγμένα με χαρτί.

Πολλές κουζίνες χρησιμοποιούν λαρδί ως λίπος μαγειρικής ή μαγειρικό λίπος, ή ως επάλειψη με τους ίδιους τρόπους που χρησιμοποιείται το βούτυρο.

Είναι ένα συστατικό σε διάφορα ουμάμι (ιαπωνικά «υπέροχη γεύση») πιάτα, όπως λουκάνικα, πατέ και γεμίσεις.

Ως υποκατάστατο του βουτύρου, παρέχει όψη νιφάδων στα αρτοσκευάσματα.

Στη δυτική κουζίνα, έχει παραχωρήσει τη δημοτικότητά του στα φυτικά έλαια, αλλά πολλοί μάγειρες και αρτοποιοί εξακολουθούν να το προτιμούν έναντι άλλων λιπών για ορισμένες χρήσεις.

Λιβιάδι:

είναι φυσικός βιότοπος και πράσινη έκταση.

Μπορεί να είναι φυσικής προέλευσης, η σχηματισμένη υπό την επίδραση του ανθρώπου επάνω στην φύση, χάριν της κτηνοτροφίας.

Στην κτηνοτροφία χρησιμεύει για την βοσκή των ζώων, κυρίως βοοειδών, προβάτων και κατσικιών, ενώ διαφέρει από τον αγρό, ο οποίος καλλιεργείται και θερίζεται.

Μπάρκο:

1. (παρωχημένο) (ναυτικός όρος): τύπος παλαιού εμπορικού τρικάταρτου ιστιοφόρου που έφερε σταυρωτά ιστία, τύπου μυοδρόμωνα

2. η ναυτολόγηση, το μπαρκάρισμα
*έκανα δύο **μπάρκα** με την εταιρεία του Νιάρχου (=*
εργάστηκα (ναυτολογήθηκα) σε δύο πλοία ή δύο φορές ...}
3. (συνεκδοχικά) ο χρόνος ναυτικής υπηρεσίας ανά πλοίο ενός
ναυτικού
4. η φόρτωση εμπορεύματος σε πλοίου
η αποστολή της παραγγελίας ολοκληρώθηκε με
*τρία **μπάρκα** (= με τρία πλοία, ή τρεις μεταφορές από ίδιο*
πλοίο)

Μπουλντόζα:

- ερπυστριοφόρο όχημα που φέρει μπροστά μεγάλο επίπεδο μεταλλικό εξάρτημα («μαχαίρι») για εκσκαφές, διάνοιξη δρόμων κ.λπ., εκσκαφείας ή προωθητής γαιών.

Ντόπιος, -ια, -ιο:

1. που έχει γεννηθεί και ζει σε έναν τόπο
≈ συνώνυμα: γηγενής, ιθαγενής
*οι **ντόπιοι** πληθυσμοί*
2. που έχει δημιουργηθεί ή παραχθεί σε έναν τόπο
≈ συνώνυμα: εγχώριος
*τα **ντόπια** προϊόντα*

Ντόπιος:

1. αυτός που έχει γεννηθεί και ζει σε έναν τόπο

οι ντόπιοι ήταν ιδιαίτερα φιλικοί απέναντι στους επισκέπτες

Παγκόσμια οικονομική ύφεση 1929:

Η παγκόσμια οικονομική ύφεση του 1929 ήταν μια κατάσταση διεθνούς οικονομικής ύφεσης που διήρκεσε από ένα μέχρι δέκα χρόνια σε διάφορες χώρες του κόσμου.

Επρόκειτο για τη μεγαλύτερη οικονομική ύφεση της σύγχρονης ιστορίας και χρησιμοποιείται στον 21ο αιώνα ως παράδειγμα για το πόσο οδυνηρή μπορεί να είναι μια οικονομική καταστροφή.

Η "Μεγάλη Ύφεση", όπως χαρακτηρίστηκε στις ΗΠΑ, σύμφωνα με τους αναλυτές προκλήθηκε μετά από το χρηματιστηριακό κραχ, που ξεκίνησε στις 24 Οκτωβρίου του 1929.

Το τέρμα της κρίσης στις ΗΠΑ ταυτίστηκε με το έναυσμα της πολεμικής οικονομίας του Β' Παγκόσμιου Πολέμου γύρω στο 1939.

Η κρίση είχε καταστροφικές επιπτώσεις τόσο στον ανεπτυγμένο, όσο και στον αναπτυσσόμενο κόσμο.

Επηρεάστηκε το διεθνές εμπόριο, καθώς επίσης και τα προσωπικά εισοδήματα, τα έσοδα από φόρους, οι τιμές και τα κέρδη.

Η οικονομία πόλεων ανά τον κόσμο επλήγη, ιδίως εκείνων που εξαρτώνταν άμεσα από τη βαριά βιομηχανία.

Οι κατασκευές πάγωσαν, οι αγροτο - κτηνοτροφικές εργασίες υποχώρησαν λόγω πτώσης των τιμών στις σοδειές κατά 40% με 60%.

Με τη ζήτηση σε διαρκή υποχώρηση, σε συνδυασμό με την έλλειψη εναλλακτικών εργασιών, περιοχές που εξαρτώνταν από τον πρωτογενή τομέα όπως εκμετάλλευση γης, ορυχείων και ξύλου υπέφεραν ακόμη περισσότερο.

Η μεγάλη κρίση τερματίστηκε σε διαφορετικό χρόνο ανά χώρα.

Οι περισσότερες χώρες εφήρμοσαν προγράμματα ανακούφισης και η πολιτική τους ζώη πέρασε αναταραχές, εξωθώντας την ιδεολογία στα άκρα.

Σε ορισμένα κράτη, οι απελπισμένοι πολίτες στράφηκαν προς δημαγωγούς εθνικιστές, όπως τον Αδόλφο Χίτλερ, με αποτέλεσμα την έναρξη του 2ου παγκοσμίου πολέμου.

Πίνακας περιεχομένων

1. Το Φαινόμενο της Χιονοστιβάδας
2. Τα αίτια της κρίσης
3. Υπερβολικός δανεισμός
4. Πτώση των συναλλαγών και ο Νόμος Σμουτ-Χόλεϋ στις ΗΠΑ
5. Κεντρική Τράπεζα των ΗΠΑ και Χρηματικά Αποθέματα
6. Ερμηνεία της Αυστριακής Σχολής
7. Βιβλιογραφία
8. Εξωτερικοί σύνδεσμοι

Το Φαινόμενο της Χιονοστιβάδας

Η τεχνολογική εξέλιξη της αγροτικής εκμετάλλευσης αντικατέστησε τους χειρωνακτες αγρότες στις καλλιέργειες βαμβακιού στην κομητεία του Τσάιλντρες, στο Τέξας, 1938

Η μεγάλη κρίση δεν ήταν αποτέλεσμα μιας απότομης πτώσης. Οι χρηματιστηριακές αγορές κινούνταν ανοδικά στις αρχές του 1930, επιστρέφοντας στα αρχικά επίπεδα των αρχών του 1929 τον Απρίλιο, αν και ακόμη περίπου 30% κάτω από τα μέγιστα του Σεπτεμβρίου του 1929.

Η αμερικανική κυβέρνηση και η βιομηχανία ξόδεψαν περισσότερα στο πρώτο εξάμηνο του 1930 απ' ό,τι στην αντίστοιχη περίοδο του 1929.

Όμως, οι καταναλωτές, πολλοί από τους οποίους είχαν υποστεί σημαντικές απώλειες στην αγορά τον προηγούμενο χρόνο, είχαν περικόψει τα έξοδά τους κατά 10%, ενώ μια μεγάλη περίοδος ξηρασίας κατέστρεψε τις αγροτικές περιοχές των ΗΠΑ, μια περίοδος που κράτησε μέχρι το καλοκαίρι του 1930.

Στις αρχές του 1930, η τραπεζική πίστη ήταν διάχυτη και διαθέσιμη σε χαμηλά επιτόκια, αλλά ο κόσμος ήταν συντηρητικός στη λήψη δανείων.

Τον Μάιο οι πωλήσεις αυτοκινήτων σημείωναν πτώση κάτω από τα επίπεδα του 1928.

Οι τιμές άρχισαν να πέφτουν, αλλά οι μισθοί διατηρούνταν σταθεροί μέχρι το 1930, οπότε και άρχισε να υποχωρεί η αγοραστική δύναμη.

Η κατάσταση ήταν ακόμα χειρότερη στις αγροτικές περιοχές, όπου οι τιμές των εμπορευμάτων έπεφταν απότομα, καθώς επίσης και σε ορυχεία και δάση, όπου η ανεργία ανέβαινε και υπήρχαν ελάχιστες δουλειές.

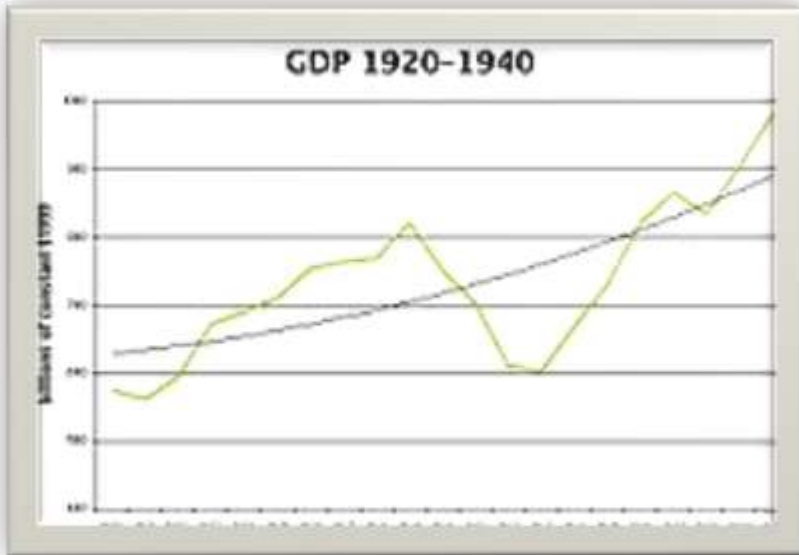
Η υποχώρηση της αμερικανικής οικονομίας ήταν ο παράγοντας που συμπιέσθηκε και τις υπόλοιπες χώρες αρχικά, ενώ αργότερα η εσωτερική κατάσταση στις οικονομίες της κάθε χώρας καθόριζαν τις συνθήκες σε εθνικό επίπεδο.

Απέλπιδες προσπάθειες για έξοδο από την κρίση μέσα από προστατευτικές πολιτικές, όπως ο Νόμος Σμουτ-Χόλεϋ το 1930 στις ΗΠΑ και ανταποδοτικοί δασμοί σε άλλες χώρες, κατέστησαν τελικά πιο εύκολη την κατακρήμνιση του διεθνούς εμπορίου.

Από τα τέλη του 1930 μέχρι και το Μάρτιο του 1933 η οικονομία ακολουθούσε σταθερή πτώση.

Ο Τζον Ντάβισον Ροκφέλερ, μεγάλος βιομήχανος της εποχής, υποστήριξε πως:

Αυτές είναι δύσκολες μέρες, που αποθαρρύνουν πολλούς. Στα 93 χρόνια της ζωής μου, υφέσεις ήλθαν και πέρασαν. Η ευημερία πάντα επέστρεφε και αυτό θα συμβεί και σε αυτή την περίπτωση.

Τα αίτια της κρίσης

Το ετήσιο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν των ΗΠΑ και οι μακροπρόθεσμες τάσεις μεταξύ 1920-1940, σε δισεκατομμύρια δολάρια τρεχουσών τιμών.

Υπήρξαν πολλοί παράγοντες που προκάλεσαν την κρίση, όπως δομικές αδυναμίες και συγκεκριμένα περιστατικά τα οποία τη μετέτρεψαν σε μια γενικευμένη ύφεση, καθώς και ο τρόπος με τον οποίο μεταφέρθηκε από χώρα σε χώρα.

Σχετικά με την περίοδο αυτή, οι ιστορικοί αναφέρουν ως δομικούς παράγοντες μεγάλες καταστροφές τραπεζών και το χρηματιστηριακό κράχ, ενώ αναλυτές όπως ο Πίτερ Τέμιν και ο Μπάρρυ Άιχενγκριν δίνουν έμφαση στην απόφαση

της Βρετανίας να επιστρέψει στις ισοτιμίες που υπήρχαν πριν το Χρυσό Πρότυπο (Gold Standard) προτού ξεσπάσει ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος.

Οι εναλλασόμενοι κύκλοι ύφεσης θεωρούνται ένα σύνθετος κομμάτι της ζωής σε ένα κόσμο με αβέβαιες ισορροπίες μεταξύ προσφοράς και ζήτησης.

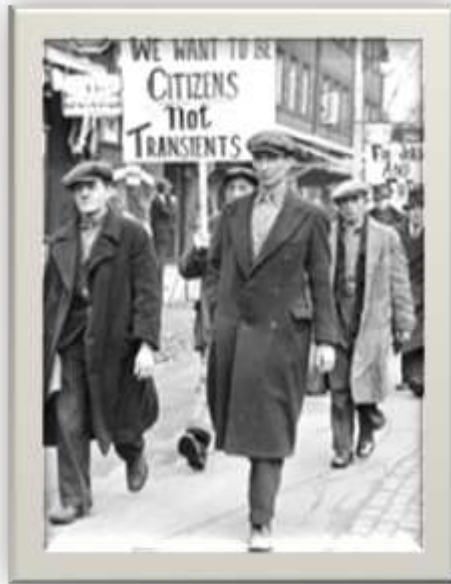
Το ποιος παράγοντας μετατρέπει μια συνήθη ήπια και σύντομη ύφεση ή οικονομικό κύκλο σε μια γενικευμένη κατάρπωση αποτελεί αντικείμενο συζήτησης.

Άνθρωποι της διάνοησης δεν έχουν συμφωνήσει ως προς τα ακριβή αίτια και τη σχετική τους συμβολή στην κρίση.

Η αναζήτηση των ευθυνών είναι στενά συνδεδεμένη με το ερώτημα του πώς να αποφευχθεί μια μελλοντική κρίση και ως εκ τούτου οι πολιτικές απόψεις τους αναμειγνύονται σε μια ανάλυση ιστορικών γεγονότων οκτώ παρελθουσών δεκαετιών.

Το μεγαλύτερο ερώτημα εστιάζεται στο κατά πόσον επρόκειτο για μια αποτυχία της ελεύθερης αγοράς ή για μια αποτυχία εκ μέρους των τραπεζών να προλάβουν την κατάρρευση του τραπεζικού συστήματος, τον επακόλουθο πανικό και περικοπές στα χρηματικά αποθέματα.

Εκείνοι που υποστηρίζουν ένα σημαντικό ρόλο του κράτους στην οικονομία, πιστεύουν ότι επρόκειτο κυρίως για την αποτυχία των ελεύθερων αγορών, ενώ εκείνοι που πιστεύουν στην ελεύθερη αγορά υποστηρίζουν την άποψη πως η κρίση οφειλόταν στην αποτυχία της κυβέρνησης να αντιμετωπίσει το πρόβλημα.

Διαδήλωση ανέργων στο Τορόντο του Οντάριο, στον Καναδά

Σύγχρονες θεωρίες μπορεί να κατηγοριοποιούνται σε τρεις σχολές.

Πρώτον, υπάρχουν οι υποστηρικτές των κλασικών οικονομικών: μονεταριστές, η αυστριακή σχολή και η νεοκλασική οικονομική θεωρία, όλες εκ των οποίων επικεντρώνονται στις μακροοικονομικές επιπτώσεις στο χρηματικό απόθεμα και στην προσφορά χρυσού που στήριζε πολλά νομίσματα προτού γενικευθεί η κρίση, συμπεριλαμβανομένης της παραγωγής και της κατανάλωσης.

Κατά δεύτερον, υπάρχουν πολλές δομικές θεωρίες, πιο γνωστή από τις οποίες η Κεϋνσιανή θεωρία, αλλά και η σχολή

των θεσμικών οικονομικών, που τονίζουν την υποκατανάλωση και την υπερεπένδυση (οικονομική φύσκα), προκλητική συμπεριφορά των τραπεζικών παραγόντων και βιομηχάνων, ή ανεπαρκείς κρατικοί λειτουργοί.

Όταν ο πανικός ξεκίνησε και ακολούθησε η ύφεση, πολλοί πίστεψαν ότι μπορούσαν να διασώσουν τα χρήματά τους παραμένοντας μακριά από την αγορά, καθώς οι τιμές υποχωρούσαν έτσι ώστε ένα δεδομένο ποσοστό χρημάτων να μπορούσε να αγοράσει περισσότερα αγαθά.

Σε τρίτο επίπεδο, υπάρχει η μαρξιστική κριτική για την πολιτική οικονομία.

Η κριτική αυτή εστιάζεται σε αντιφάσεις του ίδιου του καπιταλισμού, μια κοινωνική αντιπαλότητα ως προς την οικειοποίηση της υπεραξίας του κεφαλαίου, καθώς προαγόταν μια έμφυτη ανισορροπία στη συσσώρευσή του, με υπερβολική συσσώρευση που κλιμακωνόταν μέχρι τις περιοδικές κρίσεις που το απομείωναν.

Η προέλευση της κρίσης, ως εκ τούτου, εντοπίζεται αμιγώς στη σφαίρα της παραγωγής, αν και η οικονομική κρίση δύναται να επιδεινωθεί από προβλήματα δυσαναλογίας στην υπερπαραγωγή στη βιομηχανία και συναφείς παραγωγικούς τομείς, καθώς και στην υποκατανάλωση του λαού.

Υπερβολικός δανεισμός

Το εύκολο χρήμα είναι η κύρια αιτία του υπερδανεισμού.

Όταν ένας επενδυτής πιστεύει πως μπορεί να βγάλει κέρδος 100% ετησίως δανειζόμενος με επιτόκιο 6%, θα δελεασθεί να δανειστεί, να επενδύσει και να κερδοσκοπήσει με τα χρήματα αυτά.

Αυτός ήταν και ο πρωτεύων παράγοντας που οδήγησε στην υπερχρέωση του 1929.

Εφευρέσεις και τεχνολογικές βελτιώσεις δημιούργησαν τεράστιες επενδυτικές ευκαιρίες, οδηγώντας σε μεγάλα χρέη.

Ο υπερβολικός δανεισμός θεωρείται μία από τις αιτίες της μεγάλης κρίσης. Μακροοικονομολόγοι, όπως ο Μπεν Μπερνάνκι, πρόεδρος της Κεντρικής Τράπεζας των ΗΠΑ (Fed), επανέφεραν την άποψη της σχέσης χρέους-ύφεσης που πρωτοδιατυπώθηκε από τον Ίρβινγκ Φίσερ.

Ο τελευταίος συνέδεσε την χαλαρή πίστωση με την υπερχρέωση, κάτι που προλείανε το έδαφος για κερδοσκοπικά παιχνίδια και επενδυτικές φούσκες.

Επιπλέον, ο Μπερνάνκε προχώρησε στην ενοχοποίηση εννέα αλληλοσυσχετιζόμενων παραγόντων υπό συνθήκες χρέους και ύφεσης για να διευκρινήσει το μηχανισμό της αποτυχίας.

Υποθέτοντας πως σε κάποιο δεδομένο χρονικό διάστημα παρουσιάζεται μια κατάσταση υπερχρέωσης, το γεγονός αυτό θα οδηγήσει σε ρευστοποίηση, είτε λόγω της ανησυχίας των πιστωτών, είτε των δανειοληπτών ή και των δύο.

Τότε μπορούμε να εξαγάγουμε την ακόλουθη συμπερασματική αλυσίδα που απαρτίζεται από εννέα κρίκους:

(1) Ρευστοποίηση των χρεών που οδηγεί σε εν θερμώ πωλήσεις. (2) Συστολή των νομισματικών αποθεμάτων, καθώς τα τραπεζικά δάνεια αποπληρώνονται και περιορίζεται η ταχύτητα διακίνησης. (3) Πτώση στα επίπεδα των τιμών, με άλλα λόγια, μια φούσκα του δολαρίου. Συμπεραίνοντας, όπως ανεφέρθη και ανωτέρω, πως αυτή η πτώση δε σχετίζεται με ανατίμηση, πρέπει να ακολουθήσει: (4) μια ακόμη μεγαλύτερη πτώση στην καθαρή αξία των επιχειρήσεων προκαλώντας πτωχεύσεις και (5) μια παρόμοια πτώση στα κέρδη, η οποία σε ένα καπιταλιστικό μοντέλο μιας κοινωνίας των ατομικών εσόδων, οδηγεί σε ανησυχία η οποία οδηγεί σε: (6) Μείωση της παραγωγής, των

συναλλαγών και της εργασίας. Αυτές οι απώλειες, οι πτωχεύσεις και η ανεργία, οδηγούν σε: (7) Απαισιοδοξία έλλειψη αυτοπεποίθησης, η οποία εν συνεχεία οδηγεί σε (8) Αποταμίευση και λιγότερη διακίνηση χρήματος.

Οι οκτώ αναφερθείσες μεταβολές προκαλούν:

(9) Περίπλοκες στρεβλώσεις στα επιτόκια δανεισμού και συγκεκριμένα, μια πτώση στα ονομαστικά επιτόκια και στην αξία του χρήματος, συνοδευόμενη από μια αύξηση στα πραγματικά επιτόκια και της αγοραστικής αξίας των εμπορευμάτων.

Οι τράπεζες που είχαν χρηματοδοτήσει τα υπερχρέη άρχισαν να καταρρέουν καθώς οι δανειολήπτες αδυνατούσαν να ανταποκριθούν στις συμβατικές τους υποχρεώσεις και καταθέτες σήκωναν τα χρήματά τους μαζικά από τους λογαριασμούς τους, σχηματίζοντας τραπεζικές ουρές.

Κυβερνητικές εγγυήσεις και νομοθετικές ρυθμίσεις της Fed που είχαν σκοπό να αποτρέψουν τέτοιες ουρές πανικού απεδείχθησαν αναποτελεσματικές και σε ορισμένες περιπτώσεις αποφεύχθησαν.

Τραπεζικές καταστροφές οδήγησαν στην απώλεια αποθεμάτων εκατομμυρίων δολαρίων.

Τα απλήρωτα χρέη κατέστησαν ακόμη πιο επικίνδυνα, καθώς οι τιμές και τα εισοδήματα έπεφταν 20-50%, αλλά τα χρέη παρέμεναν στα ίδια επίπεδα.

Μετά την κρίση του 1929 και κατά τη διάρκεια των 10 πρώτων μηνών του 1930, 744 αμερικανικές τράπεζες κατέρρευσαν, ενώ μέχρι τα τέλη του έτους ανέρχονταν συνολικά στις 9.000.

Το 1933, οι καταθέτες είχαν σημειώσει απώλειες \$ 140 δισεκατομμυρίων.

Οι καταρρεύσεις πήραν μορφή χιονοστιβάδας καθώς απελπισμένοι τραπεζίτες απέσυραν δάνεια, τα οποία δεν είχαν χρόνο ή χρήματα οι δανειολήπτες να αποπληρώσουν.

Όντας τα μελλοντικά κέρδη χαμηλά, η επένδυση κεφαλαίων και οι κατασκευές περιορίστηκαν ή πάγωσαν τελείως.

Εν όψει προβληματικών δανείων και χειροτέρευσης μελλοντικών προγραμμάτων, οι διασωθείσες τράπεζες κατέστησαν ακόμη πιο συντηρητικές στις χορηγήσεις δανείων.

Άρχισαν να "κτίζουν" κεφαλαιακά αποθέματα και να περικόπουν τα δάνεια, εντείνοντας την υποτίμηση του χρήματος.

Ένας φαύλος κύκλος σχηματίστηκε, ενώ ακολούθησε και η οικονομική κατακύλα.

Αυτή η αυτοεκπληρούμενη προφητεία προκάλεσε μετέτρεψε την οικονομική ύφεση του 1930 σε μια μεγάλη οικονομική εξαθλίωση μέχρι το 1933.

Παρατσούκλι:

- ένα μοναδικό και συνήθως περίεργο όνομα, δημιουργημένο από μία παρέα ή ομάδα, που πολλές φορές βασίζεται σε κάποιο χαρακτηριστικό γνώρισμα κάποιου ή ιδιαίτερο σημείο αναφοράς στη ζωή του με το οποίο τον αποκαλούν κοροϊδευτικά, φιλικά ή χαϊδευτικά είτε χάριν συντομίας είτε και ως κωδικοποιημένο τρόπο αναφοράς σε αυτόν.

Πηγάδι:**Πηγάδι στο Αφγανιστάν**

Το **πηγάδι** είναι όρυγμα στο έδαφος το οποίο δίνει πρόσβαση σε εδαφικό νερό ή στον υδροφόρο ορίζοντα.

Ο όρος έχει χρησιμοποιηθεί επίσης για παρόμοια ορύγματα, όπως τα πηγάδια πετρελαίου.

Το νερό του πηγαδιού στη συνέχεια μπορεί να αντληθεί είτε με αντλία είτε με δοχεία, όπως κουβάδες, τα οποία ανυψώνονται μηχανικά ή με το χέρι.

Τα πηγάδια ποικίλουν από απλά σκάμματα σε αποξηραμένες όχθες ποταμών μέχρι τα ινδικά βαθμιδωτά πηγάδια, τα περσικά κανάτ και τα αραβικά σαντούφ και σακία.

Μερικά πηγάδια είναι επενδυμένα εσωτερικά με πέτρα για σταθερότητα.

Τα ρηγά πηγάδια συχνά παρέχουν πόσιμο νερό σε πολύ χαμηλό κόστος.

Όμως, ακαθαρσίες από την επιφάνεια φτάνουν εύκολα σε επιφανειακές πηγές, οι οποίες μπορεί να οδηγήσουν πιο εύκολα σε μόλυνση του νερού των ρηχών πηγαδιών σε σχέση με βαθύτερα πηγάδια.

Μολυσμένα πηγάδια μπορούν να οδηγήσουν σε διάδοση διάφορων ασθενειών οι οποίες μεταφέρονται από το νερό.

Τα περισσότερα από τα σκαμμένα πηγάδια είναι αναξιόπιστα στο μεγαλύτερο μέρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Τα περισσότερα βακτήρια, ιοί, παράσιτα και μύκητες οι οποίοι μολύνουν τα πηγάδια προέρχονται από τα κόπρανα των ανθρώπων ή άλλων ζώων.

Το νερό μπορεί επίσης να μολυνθεί και από χημικές ουσίες, όπως λιπάσματα και εντομοκτόνα.

Πατριώτης:

1. αυτός που κατάγεται από την ίδια πατρίδα
≈ *συνώνυμα*: συντοπίτης
2. αυτός που τιμά την πατρίδα του
≈ *συνώνυμα*: φιλόπατρις

Πιστόλι:

- κοντόκανο πυροβόλο όπλο μικρού μεγέθους που κρατιέται με το ένα χέρι

Ραφήνα:

Η Ραφήνα είναι το λιμάνι των Μεσογείων, στις ακτές της Ανατολικής Αττικής. Καλύπτει έκταση 19.000 στρεμμάτων και ο πληθυσμός της ανέρχεται στους 12.168 κατοίκους, σύμφωνα με την Απογραφή του 2011. Απέχει από την Αθήνα περίπου 25 χλμ. Το λιμάνι της σήμερα συγκαταλέγεται στα μεγαλύτερα της Ελλάδας και έχει πολύ μεγάλη κινητικότητα.

Σκετς:

1. ολιγόλεπτη θεατρική παράσταση
2. απόσπασμα έργου ή σκηνή έργου

Σκύλος:

1. (ζωολογία) σαρκοβόρο κατοικίδιο θηλαστικό που ομοιάζει με το λύκο. Το θηλυκό του ονομάζεται σκύλα → *δείτε τη λέξη* και το μικρό του σκυλάκι → *δείτε τη λέξη* ή κουτάβι → *δείτε τη λέξη* .
↳ ο σκύλος γαβγίζει

2. (ναυτική αργκό) το σκυλόψαρο ή καρχαρίας
3. (μεταφορικά) κακός άνθρωπος, σκληρόκαρδος
4. (μεταφορικά) σκληροτράχηλος άνθρωπος που δείχνει μεγάλη αντοχή σε ταλαιπωρίες

Σχίνος:

(επιστ. ονομ.: *Πιστακία η λεντίσκος; Pistacia lentiscus*) είναι είδος αιθαιλών θάμνων με πολύ μεγάλη εξάπλωση στον Μεσογειακό χώρο.

Μία ποικιλία του σχίνου, η *Πιστακία η λεντίσκος η Χία (Pistacia lentiscus var. Chia)*, που είναι ενδημικό φυτό της Χίου είναι το δέντρο που παράγει την χιώτικη μαστίχα και αναφέρεται συχνά και ως μαστιχόδενδρο.

Οι σχίνοι συγγενεύουν με τα άλλα είδη του γένους *Πιστακία (Pistacia)* όπως τη φιστικιά (*Pistacia vera*) και την τριμιθιά (*Pistacia terebinthus*).

Ο σχίνος αναπτύσσεται σε χαμηλότερα υψόμετρα και σε παραθαλάσσιες περιοχές. Αποκτά συχνά και δενδρώδη μορφή και μπορεί να φτάσει σε ύψος τα 5 μέτρα.

Οι καρποί του είναι μικρές, σφαιρικές δρύπες με έντονο κόκκινο χρώμα. Η περίοδος ανθοφορίας του σχίνου είναι από Μάρτιο έως και Ιούνιο

Φαγγρί :

- ψάρι (*Pagrus pagrus*) της οικογένειας Sparidae

Ψαρογόρι:

- (αλιεία) παραθαλάσσιο χωριό με πληθυσμό που αποτελείται κυρίως από ψαράδες

**ΑΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΤΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ**

Γιάννης Καρόζης

**ΟΝΕΙΡΕΥΤΗΣ
&
ΕΥΦΑΝΤΑΣΤΟΣ**

Ένα ταξίδι στο Γειτονικό Γαλαξία

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: ΟΝΕΙΡΕΥΤΗΣ & ΕΥΦΑΝΤΑΣΤΟΣ
Υπότιτλος: Ένα Ταξίδι στο Γειτονικό Γαλαξία
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιάννης Καρόζης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ιωάννης Καρόζης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ιωάννης Καρόζης
Φωτογραφιών εξωφύλλου: Felix - Mittermeier
πηγή: Pixabay

2020

«θηρευτής των κομητών»

(Charles Messier, 26 Ιουνίου 1730 – 12 Απριλίου 1817)

Σαρλ Μεσιέ

Ο Σαρλ Μεσιέ ήταν Γάλλος αστρονόμος, γνωστός κυρίως από τη σύνταξη του πρώτου ομώνυμου αστρονομικού καταλόγου ουράνιων σωμάτων του «βαθέως ουρανού» όπως είναι νεφελώματα, γαλαξίες και αστρικά σμήνη,

Τα μέλη του καταλόγου αυτού που φέρουν αύξοντα αριθμό προτασόμενου του λατινικού γράμματος "M", συλλογικά είναι

πλέον γνωστά (ιδίως στους ερασιτέχνες αστρονόμους) ως τα 103 από τα αρχικά 45 «αντικείμενα του Μεσιέ» (M-objects).

Ο σκοπός της δημιουργίας του καταλόγου ήταν να βοηθήσει «κυνηγούς» κομητών, όπως ήταν και ο ίδιος (γι' αυτό και αποκλήθηκε «θηρευτής των κομητών»), και άλλους παρατηρητές των ουρανών να διακρίνουν τα μόνιμα από τα παροδικά μη σημειακά σώματα.

Κεφάλαιο ένα

Το θέμα του βιβλίου είναι ο Ονειρευτής και Ευφάνταστος πολίτης, που σκέπτεται για το μέλλον της ανθρωπότητας και του πλανήτη μας.

..... «Το όνειρό μου είναι να πάω στο μέλλον για να δω την πραγματική εξέλιξη της ανθρώπινου νου, της τεχνητής νοημοσύνης, της τεχνολογίας.

Ο ονειρευτής και ευφάνταστος πολίτης Yan, επιθυμεί να πάει εκατοντάδες χρόνια μπροστά.

Έχει τη δύναμη του χρόνου και ταξιδεύει στο μέλλον.

Είναι σχεδόν σίγουρος, ότι οι άνθρωποι είναι καλοί και απόλυτα βέβαιος πως θα βελτιωθούν, θέλει δε, να μάθει σε πόσο χρονικό διάστημα θα το επιτύχουν.

Και η μεγαλύτερη ανακάλυψη που θέλει να κάνει, είναι να βρει έναν φανταστικό πλανήτη, εκεί που θα μπορέσουν να ζουν οι μελλοντικοί άνθρωποι με περισσότερη άνεση, ευημερία, γαλήνη, ευτυχία!.

Ο ονειρευτής και ευφάνταστος πολίτης, είναι μακριά των πολεμικών προετοιμασιών και ανταγωνισμών, εθνικών διχασμών και φυσικών καταστροφών».

Πριν μερικές δεκαετίες, το ταξίδι στο διάστημα κόστιζε εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια, σήμερα όμως είναι αρκετά προσιτό αφού με λίγες χιλιάδες δολάρια, θα μπορεί οποιοσδήποτε από εμάς να γίνει τουρίστας του διαστήματος.

Ο «ονειρευτής και ευφάνταστος», είναι μια χιουμοριστική μυθοπλασία πλαισιωμένη με θετικά φανταστικά και πραγματικά γεγονότα, βγαλμένα από την ιστορία του πλανήτη μας, της ζωής του, της ανθρωπότητας, της λογικής και της επιστήμης.

Το Βιβλίο εξοπλίζει το κοινό, τους αρμόδιους χάραξης πολιτικής, τους επιστήμονες κ. ά. με τις αναγκαίες πληροφορίες που απαιτούνται για τη μείωση των ανθρωπογενών απειλών για την ύπαρξή μας.

Η ανθρωπότητα, μπορεί να συσπειρώνεται και να αντιμετωπίζει σαν μια γροθιά, σαν μια συνισταμένη, οποιονδήποτε εμπόδιο ή εχθρό της, προκειμένου να επιβιώσει το ίδιο το άτομο, η οικογένειά του, η φυλή του, οι ζώντες οργανισμοί και το φυτικό βασίλειο, όλο το σύμπαν, στο όνομα του υπάρχοντος πνεύματος και του υπέρτατου όντος.

Και μπορεί στο μέλλον, να επιλύσει πολλά, μα πάρα πολλά προβλήματα που μέχρι σήμερα δεν έχει επιλύσει».

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Το Όνειρο

Κεφάλαιο δύο

Το ξύπνημα

Όμως, ο για πάρα πολλά χρόνια ταλαιπωρημένος και απογοητευμένος Yan ξύπνησε πάλι, με τον ίδιο εφιάλτη, ο οποίος τον παρότρυνε να ασχοληθεί με την επιβίωση της ανθρωπότητας και του πλανήτη:

«Ξεκίνησε να γράφεις ιστορίες για το καλό των συνανθρώπων σου και του πλανήτη μας για να μπορέσεις να γίνεις ευτυχισμένος»

Δεν τον άντεχε αυτόν τον εφιάλτη.

Εδώ και τέσσερις μήνες πήγαινε να κοιμηθεί και πάλι, έβλεπε το ίδιο όνειρο !

Αφού σε όλη τη ζωή, δεν του άρεσε ποτέ του να γράφει και να διαβάζει μυθιστορήματα, δεν ασχολήθηκε ποτέ του με τις θεωρητικές επιστήμες, την ιστορία, τα θρησκευτικά, τη φιλολογία, τη ψυχολογία, τη γραμματική, το συντακτικό, ακόμα και με την συγγραφή μυθιστορημάτων ή ποιημάτων.

Σπούδασε θετικές επιστήμες, έχει μόνιμα προβλήματα δυσλεξίας και ποτέ του δεν μπόρεσε να μάθει να γράφει και να μιλά ξένες γλώσσες !.

Δεν ήθελε ποτέ του ν ακούει για ρήτορες, ιστορικούς, φιλόλογους, πολιτικούς, θεολόγους. Τους απόφευγε, γιατί πίστευε ότι ήταν «θεωρητικοί», και τους αποκαλούσε γενικά πολυλογάδες.

Πώς λοιπόν θα καταφέρει να ξεκινήσει και να γράφει ιστορικές φαντασίες, μυθιστορήματα, μυθοπλασίες;

Δεν διέθετε φαντασία.

Σπάνια έβλεπε όνειρα, εκτός από αυτό τώρα τελευταία, που συνέχεια του εμφανιζόταν την νύχτα για ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα.

Ένα και μόνο όνειρο στον ύπνο του!, σχεδόν σε καθημερινή βάση, που τον προέτρεπε να κάνει τον ψευτο – συγγραφέα!.

Ένα άλλο, πολύ σημαντικό, πολύ σοβαρότερο πρόβλημα που αντιμετώπιζε και αποτελούσε εμπόδιο ήταν και αυτό της μεγάλης του ηλικίας.

Είναι πάνω από εβδομήντα χρονών.

Στην ηλικία αυτή δεν μπορεί να εργάζεται πλέον.

Μπορεί από μικρό παιδί να βοηθούσε τους χωριανούς του, τους συνανθρώπους του, τους φίλους και τους συγγενείς, τους συμμαθητές, συμφοιτητές, συνάδελφους και συντρόφους του γενικά, τους υπαλλήλους του.

Να έκανε στραβά μάτια στις αδικίες που έβλεπε να γίνονται σε βάρος του, και για να μην στενοχωρήσει τους συνανθρώπους του.

Δεν ήθελε με κανένα τρόπο να αναφέρει τις παρατυπίες των υπαλλήλων που εργάζονταν στις ιδιωτικές και Δημόσιες Υπηρεσίες.

Δεν ήθελε να αλλάξει, προς το συμφέρον του, το ανθρώπινο, το κοινωνικό συμφέρον την υπάρχουσα γραφειοκρατική

κατάσταση, την υπάρχουσα γενικά πολιτική, οικονομική και κοινωνική κατάσταση στην χώρα, το υπάρχον καταπιεστικό συντηρητικό σύστημα.

Δεν ήθελε να νουθετεί τους συγγενείς και γείτονές του, τους φίλους, αδέρφια, συμμαθητές και τον κάθε άγνωστο που συναντούσε τυχαία στο δρόμο του ο οποίος, το μόνο που τον ενδιέφερε, το μόνο που ήθελε, ήταν να έχει κάποιο οικονομικό όφελος.

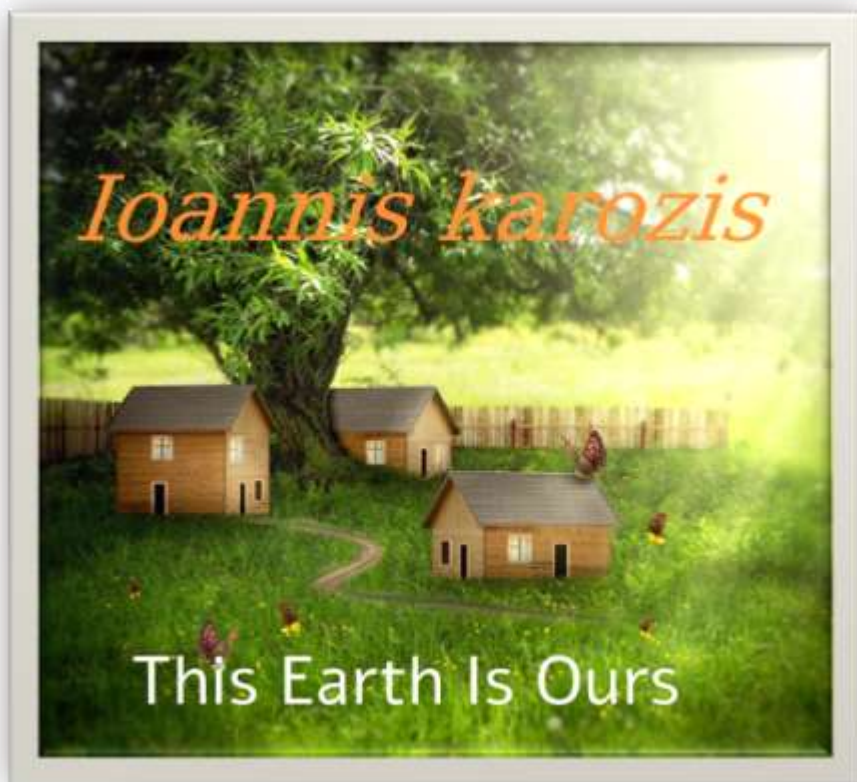
Έτσι, με αυτό το σκεπτικό και με συνοδοιπόρο το υπάρχον πανάρχαιο μονόφθαλμο κοινωνικό σύστημα, κατέληξε σε μια κατάσταση, που θίγεται η αξιοπρέπειά του.

Στην ηλικία των εβδομήντα χρονών και πλέον, να βλέπει ότι κινδυνεύει, βγαίνει στον πλειστηριασμό η πρώτη κατοικία του. Φυσικά, δεν είχε και άλλη, ήταν η μόνη κατοικία που διέθετε και σ αυτήν κατοικούσε.

Και για το λόγο αυτό το μόνο που τον απασχολούσε τελευταία, ήταν: «Πως θα εξοικονομούσε χρήματα για να ξεχρεώσει τις τράπεζες και να μην χάσει το πατρικό του σπίτι που το είχε κληρονομήσει από τους γονείς του».

Ποτέ του δεν είχε όνειρα, φαντασία, δεν πίστευε στα παραμύθια, τις προφητείες, δεν ήταν φιλόδοξος, φιλοχρήματος, και δεν του άρεσαν τα ψέματα.

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΣΠΙΤΙΑ

Τίτλος:
Καλύτερα Σπίτια
Συγγραφέας: *Γιάννης Καρόζης*

2020

Συντελεστές του βιβλίου:

Επιμελητής – γραφίστας – εικονογράφος:

Ιωάννης Καρόζης

Συντονιστής – διορθωτής:

Αλεξάνδρα Νικολέττα Γογγάκη

Καλύτερα Σπίτια

Το καλύτερο Σπίτι είναι το Ιδανικό Κτίριο

Το ιδανικό κτίριο, είναι ο γνωστός αντικειμενικός σκοπός προς τον οποίο κατευθύνονται οι ενέργειες για την επίτευξή του.

Το ιδανικό κτίριο, είναι η ιδανική σκηνή που εκφράζει πως θα έπρεπε να είναι ένας χώρος, ένας τομέας, ένα σπίτι.

Αν κάποιος δεν έχει οραματιστεί μια ιδανική σκηνή με την οποία να συγκρίνει την υπάρχουσα, δεν θα μπορεί να αναγνωρίσει τυχόν απομάκρυνση απ αυτήν.

Το ιδανικό κτίριο είναι ένα πολύτιμο τελικό προϊόν. Είναι ένα προϊόν που μπορεί να ανταλλάξει κανείς με υπηρεσίες ή αγαθά της κοινωνίας.

Συμπερασματικά, το ιδανικό κτήριο, έχει τέλεια αρχιτεκτονική, λειτουργικότητα, αισθητική, διακόσμηση, είναι οικολογικό και σπαταλά μηδενική ενέργεια στο περιβάλλον κατά την κατασκευή ή την ανακαίνισή του, κατά για την λειτουργία του.

..... **Λίγα λόγια από τον συγγραφέα**

Τις τελευταίες δεκαετίες ανακαλύφθηκε ότι, οι κατοικίες μπορούν να γίνουν πολύ φιλικές στον άνθρωπο, με το να δημιουργούμε καλύτερες συνθήκες διαβίωσης μέσα στα σπίτια, δηλαδή θερμοκρασία, υγρασία, ηχοπροστασία, αερισμό σε επιθυμητά επίπεδα.

Αυτά, μπορούν να πραγματοποιηθούν με την χρησιμοποίηση θερμό - υγρό - ήχο - μονωτικών υλικών, κυρίως στο εξωτερικό περίβλημα του κτιρίου, το κέλυφος της κατοικίας.

Οι νέες κατοικίες που δημιουργούνται έτσι, έχουν ελάχιστη σπατάλη ενέργειας τόσο στην κατασκευή, την ανακαίνιση, όσο και στην λειτουργία του κτιρίου.

Συγχρόνως, τα προϊόντα αυτά, είναι οικολογικά, δηλαδή, προστατεύουν τον πλανήτη μας από μία οικολογική καταστροφή.

Γιάννης Καρόζης

Καλύτερα Σπίτια

Καλύτερα Σπίτια

Καλύτερα Σπίτια

Καλύτερα Σπίτια

Καλύτερα Σπίτια

Εισαγωγή

Θέλω να ευχαριστήσω τον πρώτο αναγνώστη αυτού του βιβλίου και να του δηλώσω την εκτίμηση, στοργή, ευγνωμοσύνη, συμπάθειά μου.

Στόχος του βιβλίου είναι η ελαχιστοποίηση του ενεργειακού κόστους, η επίτευξη εξοικονόμησης ενέργειας στην κατασκευή, την ανακαίνιση και την λειτουργία των κατοικιών, και όχι μόνο.

Το κτήριο, η κατοικία, επεμβαίνει άμεσα στο περιβάλλον με το να απαιτεί μεγάλες ποσότητες ενέργειας, τόσο κατά την κατασκευή ή ανακαίνισή του, όσο και κατά την λειτουργία του.

Το «**κέλυφος**» του κτηρίου, το εξωτερικό περίβλημά του δηλαδή, η επιφάνεια που το διαχωρίζει από τον περιβάλλοντα χώρο και το έδαφος, αποτελεί τον βασικό παράγοντα ρύθμισης της απώλειας ενέργειας κατά την λειτουργία του, αφού, είναι απαραίτητη η δημιουργία, η επίτευξη σταθερής θερμοκρασίας, περίπου είκοσι δύο βαθμών Κελσίου, εντός του κτηρίου.

Όμως, η θερμοκρασία του εξωτερικού περιβάλλοντος δεν είναι σταθερή, είναι μεταβαλλόμενη και ανάλογη των καιρικών συνθηκών που επικρατούν εξωτερικά του κτηρίου, κυμαίνεται από -50 έως +50 βαθμούς Κελσίου περίπου,

ανάλογα με την εποχή, τον τόπο και τις επικρατούσες κλιματολογικές συνθήκες.

Για να απομονώσουμε τον εσωτερικό χώρο μιας κατοικίας από το εξωτερικό της περιβάλλον, χρειάζεται να δημιουργήσουμε ένα ισχυρό σε μόνωση εξωτερικό περίβλημα, ένα κέλυφος, που θα εμποδίζει, θα απομονώνει την θερμοκρασία εξωτερικού χώρου έτσι ώστε, να μην εισέρχεται στο εσωτερικό του κτηρίου.

Αυτό επιτυγχάνεται με το να κατασκευάζουμε το κέλυφος με υλικά που ανθίστανται στην μεταφορά της θερμότητας ή του ψύχους, ουσιαστικά της ενέργειας, από το εξωτερικό περιβάλλον στον εσωτερικό χώρο του σπιτιού.

Η μεταφορά της ενέργειας (θερμότητα, ψύχος), μεταφέρεται από το ένα σώμα στο άλλο με:

- **την αγωγιμότητα**
- **τον αέρα και**
- **την ακτινοβολία.**

Ο συντελεστής αυτής της μεταφοράς θερμότητας, ενέργειας, ανάλογα με το υλικό που χρησιμοποιούμε στο κέλυφος του κτηρίου, μπορεί να είναι έως και 7.000 φορές μεγαλύτερος ή αν θέλετε καλύτερα, ταχύτερος.

Έτσι, αν τα οικοδομικά υλικά του κελύφους, έχουν μικρό συντελεστή θερμικής αγωγιμότητας, δηλαδή είναι μονωτικά υλικά, παρεμποδίζουν ή καθυστερούν την μετάδοση

της θερμότητας, και τότε το βελτιωμένο κτήριο απαιτεί λιγότερη δαπάνη ενέργειας, θερμότητας, προκειμένου να επιτύχει την ιδανική θερμοκρασία διαβίωσης του ανθρώπου που είναι περίπου 22° C, ή καλύτερα, θα λέγαμε ότι η πλειονότητα των ανθρώπων αισθάνεται άνετα με θερμοκρασίες περίπου 21° C - 22° C για το χειμώνα και 25° C - 27° C για το καλοκαίρι.

Απώλειες θερμότητας μπορούμε να έχουμε και από τα κουφώματα λόγω του αέρα που διέρχεται από τους αρμούς των κουφωμάτων ή ακόμα από υγρασκοπικότητα, την παρουσία της υγρασίας, ατμοπερατότητα, την ύπαρξη τριχοειδών σωλήνων και την υδροαπορροφητικότητα του κελύφους του κτηρίου.

Όμως, ο βασικός συντελεστής απωλειών του περιβλήματος του κτηρίου, εξαρτάται από την σύσταση των οικοδομικών υλικών του κελύφους του.

Αυτό γιατί, υπάρχουν υλικά που μεταφέρουν έως και δυο χιλιάδες φορές ταχύτερα την θερμοκρασία εντός του κτηρίου, σε σύγκριση με ένα μονωτικό υλικό, όπως φαίνεται καθαρά, από τις παρακάτω ενδεικτικές τιμές του συντελεστή θερμικής αγωγιμότητας σε υλικά:

Ενδεικτικός πίνακας μεταφοράς θερμικής ενέργειας υλικών

Χαλκός:	$\lambda = 284$
Αλουμίνιο:	$\lambda = 204$
Χυτοσίδηρος και χάλυβας	$\lambda = 58$
Ορείχαλκος	$\lambda = 54$
Συμπαγείς λίθοι:	$\lambda = 3 \text{ (W/m}^*\text{K)}$
Σκυρόδεμα:	$\lambda = 2$
Τσιμεντοκονία:	$\lambda = 1,4$
Συμπαγείς πλίνθοι:	$\lambda = 1$
Ασβεστοκονιάματα	$\lambda = 0,87$
Γυαλί	$\lambda = 0,82$
Πλίνθοι με άχυρο	$\lambda = 0,70$
Τσιμεντοκονία με ασβεστό - κονίαμα και. Αδρανή	$\lambda = 0,70$
Τσιμεντόλιθοι με διάκενα	$\lambda = 0,50$
Οπτόπλινθοι	$\lambda = 0,46$
Οπτόπλινθοι με το επίχρισμα	$\lambda = 0,52$
Συνθετικά – ασφαλτικά	$\lambda = 0,20$
Ξύλα (δρυς, οξυά, πεύκο)	$\lambda = 0,16$
Κόντρα πλακέ	$\lambda = 0,14$
Θερμομονωτικά υλικά	$\lambda = 0,04$

Συνεπώς, αν ένα εξωτερικό περίβλημα κτηρίου είναι κατασκευασμένο από χαλκό (παράδειγμα), θα έχει σε σχέση με το κέλυφος του βελτιωμένου κτηρίου που είναι κατασκευασμένο από θερμομονωτικά υλικά, $284 / 0,04$, ίσον:

Επτά χιλιάδες εκατό (7.100) φορές περισσότερες απώλειες θερμότητας !

(Παρατήρηση: αναφερόμαστε για το ίδιο πάχος υλικών).

Πότε λοιπόν θα έχουμε καλύτερες κατοικίες;

Και φυσικά, όταν έχουμε εκτός από την άριστη αρχιτεκτονική, διακοσμητική, λειτουργικότητα, και την οικονομικότερη λύση στην εξοικονόμηση ενέργειας κατά την κατασκευή, ανακαίνιση, λειτουργία της κατοικίας, την σπουδαιότερη σε όλους μας οικολογική προστασία του πλανήτη μας.

Αυτό, το τελευταίο, η εξοικονόμηση ενέργειας, έχει ως αποτέλεσμα, την προστασία του κτηρίου από τις εξωτερικές συνθήκες του περιβάλλοντος χώρου.

Τόσο κατά την κατασκευή του κτηρίου όσο και κατά την λειτουργία του, απαιτούνται αξιόλογες ποσότητες ενέργειας που επιβαρύνουν το κόστος του κτηρίου και κάνουν φοβερή ζημιά στον πλανήτη.

Άρα, βασικός στόχος ενός μελλοντικού κτηρίου, εκτός από την πολύ καλή αρχιτεκτονική, λειτουργικότητα, αισθητική, διακόσμηση, οικολογική προστασία, οφείλει να είναι:

- Η ελαχιστοποίηση των ποσοτήτων ενέργειας κατά την κατασκευή ή την ανακαίνισή του.
- Ο μηδενισμός ποσοτήτων ενέργειας για την επίτευξη ιδανικών συνθηκών διαβίωσης εντός του κτηρίου.

Όταν ο αναγνώστης γνωρίζει τα πιο πάνω αναφερόμενα, έχει τις βασικές αρχές προστασίας της κατοικίας του από τις εξωτερικές συνθήκες περιβάλλοντος, και θα φροντίσει, έστω κατά ένα ποσοστό, να τις εφαρμόσει.

Έτσι, όταν χρησιμοποιεί μονωτικά υλικά, συμβάλλει στην μη υπερθέρμανση του πλανήτη μας, άρα στην διάσωση της ανθρώπινης φυλής και της Γης, γιατί με αυτό τον τρόπο, βοηθά να μην καταστραφούν.

Από μικρός, ασχολήθηκα με την κατοικία και τα τεχνικά υλικά. Με βοήθησε ο νονός μου που εργαζόμουν σε αυτόν και ήταν από τους καλύτερους πρωτομάστορες της περιοχής Ευβοίας αφού έφτιαχνε τα καλύτερα σπίτια εκείνης της εποχής, τζακία στην ευρύτερη περιοχή και στην Αθήνα, διέθετε μάλιστα ακόμη και σπαστήρα που έσπαγε τις πέτρες μάρμαρα διαφόρων χρωματισμών, για να δημιουργεί το τότε χρησιμοποιούμενο ευρέως για δάπεδο, το μωσαϊκό.

Μου άρεσε να ασχολούμαι με την κατασκευή, την τέχνη των σπιτιών και για τον λόγο αυτό σπούδασα πολιτικός μηχανικός στο Ε.Μ.Π. στην Αθήνα.

Και όχι μόνο, ασχολήθηκα με την εξειδικευμένη μελέτη της κατοικίας. Πραγματοποίησα την διπλωματική εργασία «Διαστασιολόγηση Θερμό – υγρό – ηχομόνωσης δομικών κατασκευών». Η εργασία αυτή, είχε σαν θέμα την ακριβή μέτρηση του συντελεστή θερμικής αγωγιμότητας των μονωτικών υλικών και πως αυτός επηρεάζεται από την υγρασία κ.ά..

Έκανα μεταπτυχιακές σπουδές στην σχολή των Χημικών Μηχανικών του Ε.Μ.Π. και ιδιαίτερα στην έδρα της τεχνολογίας των υλικών.

Στην επαγγελματική μου σταδιοδρομία, ασχολήθηκα, τόσο με την μελέτη, όσο και με την κατασκευή των κτηρίων και με ιδιαίτερη προτίμηση την προστασία τους από την υγρασία, το κρύο ή την θερμότητα, τον ήχο, γενικά, την ενεργειακή προστασία τους.

Έτσι, είμαι από τους ανθρώπους που ασχολήθηκα με την εξοικονόμηση ενέργειας στο κτήριο για την προστασία του ίδιου του κτηρίου και του πλανήτη μας, διαθέτω επιστημονικές γνώσεις, εμπειρία, μεγαλύτερη των πενήντα ετών, από μικρό παιδί, μέχρι και σήμερα.

Και αυτός, είναι ο βασικός λόγος, το ότι δηλαδή είμαι αυθεντία και έχω τα απαραίτητα προσόντα επάνω στο θέμα

της ενεργειακής προστασίας των κτηρίων, να ασχοληθώ με την συγγραφή ενός βιβλίου που έχει σχέση με ένα καλύτερο σπίτι, για το καλό του ανθρώπινου γένους και του πλανήτη μας.

Συμπερασματικά, όλες αυτές οι γνώσεις που απέκτησα μετά από δεκάδες χρόνια εργασίας, αναφέρονται σε αυτό το βιβλίο και θα σας βοηθήσουν στο να γνωρίζετε πώς θα κατασκευάσετε τεχνοοικονομικά ένα άριστο σπίτι ή κτήριο και ακόμα, συγχρόνως, πώς θα βοηθήσετε στην προστασία του πλανήτη μας με την μείωση, την ελαχιστοποίηση της σπατάλης ενέργειας, λειτουργίας των κτηρίων.

Θα βοηθήσετε στην δημιουργία καλύτερων σπιτιών και στην μείωση των εκπομπών του διοξειδίου του άνθρακα, ενώ συγχρόνως θα έχετε καλύτερες συνθήκες διαβίωσης με την καλύτερη τεχνοοικονομικά λύση.

Όταν ασχολήθηκα με την διαστασιολόγηση θερμό – υγρό – ηχομόνωσης δομικών κατασκευών στις αρχές του έτους 1970, υπήρχαν ελάχιστα εργοστάσια κατασκευής μονωτικών υλικών για την κατασκευή κατοικιών.

Σήμερα, μετά την διαπίστωση και επιβεβαίωση της ανάγκης εξοικονόμησης ενέργειας στην κατασκευή των κτηρίων προς όφελος του πλανήτη μας, του ανθρώπινου γένους και συνεπώς, για την δική μας καλύτερευση, την καλύτερευση της ανθρώπινης φυλής, όλα τα τεχνικά υλικά

που χρησιμοποιούνται στο κτήριο, στο σπίτι, το αυτοκίνητο, το κατάστημα, τον χώρο εργασίας, εξετάζονται με βασικό στόχο, την ελαχιστοποίηση των απωλειών της χρησιμοποιούμενης ενέργειας για την κατασκευή ή κίνηση υλικών.

Πρόσφατα, δημοσιεύθηκε χρονοδιάγραμμα για την αποπεράτωση της χρησιμοποίησης ορυκτών υλικών από τον άνθρωπο και την χρησιμοποίηση ενέργειας από τον ήλιο, τον άνεμο και άλλα.

Οι πληροφορίες που αναφέρονται στο βιβλίο, μπορούν να βοηθήσουν, μόνο όταν ο αναγνώστης προσπαθεί να τις εφαρμόζει στην πράξη.

Μπορεί άμεσα να ωφελήσει κάθε αναγνώστη και περισσότερο ένα τεχνικό, ιδιαίτερα τους ανθρώπους που έχουν άμεση σχέση με την κατασκευή, λειτουργία και διακόσμηση των κτηρίων.

Ο λόγος αυτός, είναι πολύ βασικός για την άμεση αγορά του βιβλίου, γιατί δεν χρειάζεται να παρατείνουν το πρόβλημα της ενδεχόμενης οικολογικής καταστροφής και την υπερθέρμανση του πλανήτη μας.

Και θα ήταν ευχής έργο να παροτρύνουν και άλλους ανθρώπους, για την αγορά του βιβλίου και να αναλάβουν άμεση δράση με το να το διαβάσουν!!

Πίνακας περιεχομένων

Καλύτερα σπίτια

Λίγα λόγια από τον συγγραφέα

Εισαγωγή

Πίνακας περιεχομένων

Μέρος Α

Κεφάλαιο ένα

Η Κατοικία και η εξέλιξή της

Οι συνθήκες διαβίωσης και η Κατοικία

Κεφάλαιο δύο

Η ανάγκη της διαβίωσης του

ανθρώπου σε κατοικία

Κεφάλαιο τρία

Είδη κτηριακών έργων

Το εξωτερικό περίβλημα του κτηρίου

Θερμοπρόσοψη

Κεφάλαιο τέσσερα

Σύνδρομο του άρρωστου κτιρίου

Κεφάλαιο πέντε

Προστασία και ασφάλεια κατοικίας

Κεφάλαιο έξι

Απώλειες ενέργειας Κατοικίας

Βιοκλιματικά σπίτια, ο καλύτερος τρόπος

να αποφύγουμε απώλειες ενέργειας

Κεφάλαιο επτά

Ενεργειακή & σεισμική

αναβάθμιση κτιρίων

Κεφάλαιο οκτώ

Βιοκλιματικές κατοικίες: Όφελος

έως και 80%

Κεφάλαιο εννέα

Η αρχιτεκτονική, η διακόσμηση,

η αισθητική, η λειτουργικότητα, ο μηδενισμός των

απωλειών ενέργειας της κατοικίας.

Κεφάλαιο δέκα

Οι βασικές αρχές που υποστηρίζουν τον βιοκλιματικό

σχεδιασμό – Ποια τα

ενεργειακά & οικονομικά οφέλη;

Κεφάλαιο έντεκα

Οικολογική δόμηση – Ιδανικές Κατοικίες

Κεφάλαιο δώδεκα

Η καταστροφή του φυσικού κόσμου

για χάρη του κέρδους

Κεφάλαιο δέκα τρία

Κλιματική αλλαγή: Τι πραγματικά

είναι και πόσο άμεσα μας επηρεάζει

Κλιματική αλλαγή - προστασία.

Μέρος Β

Κεφάλαιο δέκα τέσσερα

Η Προστασία του Περιβάλλοντος
είναι Υπόθεση Όλων μας.

Κεφάλαιο δέκα πέντε

Βιοκλιματική Αρχιτεκτονική

Κεφάλαιο δέκα έξι

Συμπεράσματα και αναγνωρίσεις
*Βιοκλιματικός σχεδιασμός: Η συμβολή
των αρχιτεκτόνων στην εξοικονόμηση
ενέργειας.*

Κεφάλαιο δέκα επτά

Υλικά, ενέργεια και βιοκλιματικά κτίρια.

Κεφάλαιο δέκα οκτώ

Παθητικά κτίρια

Οπισθόφυλλο

Περίληψη - Περιγραφή βιβλίου

Από τα τέλη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου μέχρι και σήμερα, σχεδόν ένα αιώνα, έχουν αλλάξει πάρα πολλά στην ανθρωπότητα, συγκεκριμένα:

Βελτιώθηκαν τα μέσα επικοινωνίας και μετακίνησης, αυξήθηκε η παραγωγή πρώτων υλών ειδών πρώτης ανάγκης και διατροφής.

Έγιναν πάρα πολλές ανακαλύψεις που βοηθούν τον άνθρωπο να αυξήσει το προσδόκιμο ζωής του στον πλανήτη.

Ανακαλύφθηκε η ατομική βόμβα και ο άνθρωπος εκτός του σοβαρού κινδύνου μιας παγκόσμιας πυρηνικής καταστροφής, έχει προκαλέσει φοβερή ζημιά στον φυσικό κόσμο και υπάρχει έντονα, άμεσος κίνδυνος να γίνουν τα πράγματα πολύ χειρότερα αν δεν αναλάβουμε δράση τώρα.

Χρειάζεται η κατάσταση να αντιστραφεί για χάρη της ανθρωπότητας.

Ο άνθρωπος, το χρειάζεται αυτό τώρα, περισσότερο από ποτέ.

Πίνακας περιεχομένων

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Κεφάλαιο Ένα

Τίτλος - Λούντβιχ βαν Μπετόβεν

Άλμπερτ Αϊνστάιν - Τζον Λένον - Αβραάμ Λίνκολν 4

Πρόλογος 16

Εισαγωγή 18

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η Ανάγκη της Επιβίωσης

Κεφάλαιο Δύο

Το Ψαροχώρι 32

Κεφάλαιο Τρία

Η Ζωή πριν από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο 38

Τα Πρώτα Χρόνια της Γερμανικής Κατοχής ... 44

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος στην Αφρική

Η Συμμετοχή της Ελλάδας

Κεφάλαιο τέσσερα

Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος 54

Σημαντικά γεγονότα Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου 61

Ο Πόλεμος των Ελλήνων στην Αφρική και η Αναγνώριση 79

Τα συμμαχικά στρατεύματα στη Βόρεια Αφρική και η
ένδοξη συμμετοχή των Ελληνικών Δυνάμεων στις μάχες
του Ελ Αλαμίν και Ρίμινι 85

Η Μάχη του Ελ Αλαμίν 87

Το κίνημα στο Βασιλικό Ναυτικό το 1944	90
Ένα Σημαντικό Γεγονός	92
Η Μάχη του Ρίμινι	95

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η απελευθέρωση και ο εμφύλιος πόλεμος

Κεφάλαιο Πέντε

Η Απελευθέρωση.....	101
Από το πολεμικό Ναυτικό στην κατασκευή του αεροδρομίου στο Ελληνικό ...	105
Η Βοήθεια στη συμφιλίωση κατά την διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Η επιστροφή στην ιδιαίτερη πατρίδα	109
Οι χωριανοί	117
Ο Εμφύλιος, η θάλασσα και οι χαρές της ζωής	120
Κεφάλαιο Έξι	
Η Γειτονιά και το Πατρικό σπίτι	135
Η Αναπαράσταση στο σχολείο	146

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ

Οι Τελευταίες Δεκαετίες του 20^{ου} Αιώνα

Κεφάλαιο Επτά

Η Ζωή στο Χωριό	153
-----------------------	-----

ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ

Οι Τελευταίες Δεκαετίες

Κεφάλαιο Οκτώ

Αθήνα, η μεγάλη πρωτεύουσα	171
Η ζωή στην Αθήνα τα γεγονότα του Πολυτεχνείου	174
Στα χρόνια της στρατοκρατίας των Συνταγματαρχών	189
Τα γεγονότα στην Κύπρο και η απομάκρυνση των στρατιωτικών από την κυβέρνηση.....	196
Η Τουρκική εισβολή στην Κύπρο το 1974 (τουρκικά: <i>Kıbrıs Barış Harekâtı</i> , <i>Επιχείρηση ειρήνευσης Κύπρου</i> ή τουρκικά: <i>Atilla Harekâtı</i> , <i>Επιχείρηση Αττίλας</i>)	198
Εργασία και εξειδίκευση	200
Λοχίας στο Μηχανικό και Μηχανικός στην Κρήτη	203
Πολιτικός Μηχανικός και Ξενοδόχος Κατασκευαστής στην Κρήτη	205
Η Απώλεια	215

ΜΕΡΟΣ ΕΒΔΟΜΟ

Κατασκευαστής στην Ελλάδα

Κεφάλαιο Εννέα

Κατασκευαστής κτιριακών έργων και Έργων Οδοποιίας	220
--	-----

ΜΕΡΟΣ ΟΓΔΩΟ

Η Καταστροφή του Περιβάλλοντος
Κεφάλαιο Δέκα

Κάραβος, έτος 2021	229
--------------------------	-----

ΜΕΡΟΣ ΕΝΝΑΤΟ

Κεφάλαιο Έντεκα

Οπισθόφυλλο - Περίληψη – Περιγραφή βιβλίου	233
Ευχαριστίες – Αφιέρωση	236
Πληροφορίες για τον Συγγραφέα	238
ΛΕΞΙΚΟ – ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ – ΓΛΩΣΣΑΡΙΟ	241
ΑΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ	269
Πίνακας Περιεχομένων	314

